

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εν Αθήναις
τῆ 21 Ἰουνίου 1951

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀριθμὸς Φύλλου 179

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐπὶ τοῦ σχεδίου Ἀναγκ. Νόμου «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων».

Πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ι. Ἡ διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ. Αἱ σημειωθεῖσαι πρόοδοι.

Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως ἀπέδειξεν ὅτι πρόκειται περὶ θεσμοῦ, ὅστις ἀνταποκρίνεται εἰς βαθυτέραν ἀνάγκην καὶ εἶναι ἀναποσπαστῶς συνδεδεμένος μετὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Οἱ δύο παγκόσμιοι πόλεμοι, ὅχι μόνον δὲν ἀνέκοψαν τὴν πρόοδον τοῦ θεσμοῦ, ἀλλὰ τούναντίον συνέβαλον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐνίσχυσιν τοῦτου.

Ἐνὸς πράγματι ἐμαίνετο εἰς ὅλην τὴν τροχόδοτον ἡ τελευταία πολεμικὴ θύελλα, ὁ Πρόεδρος Ρουζβέλτ μετὰ τὸ ἱστορικὸν διάγγελμά του τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1941 καὶ ὀλίγον ἀργότερον ὁ «Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ», διακηρύττουσιν τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἔνδειαν καὶ θέτουσιν τὰ θεμέλια τοῦ νέου θεσμοῦ, «τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας» τοῦ θὰ καταυγάσῃ μετ' οὐ πολὺ μετὰ τὴν φωτεινὴν του ἀνταύγειαν ὀλόκληρον τὸν πολιτισμένον κόσμον. Ὀλίγον βραδύτερον αἱ πρωτότυποι ἐργασίαι τοῦ νῦν Λόρδου Μπέρκερτ, ῥίπτουσιν νέον φῶς εἰς τὸν θεσμόν καὶ τοῦ προσδίδουσιν μᾶλλον συγκεκριμένον περιεχόμενον. Περὶ δὲ τὰ τέλη τοῦ πολέμου ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐργασίας διατυπώνει τὴν γνωστὴν «Διακήρυξιν τῆς Φιλαδελφείας» τῆς 10ης Μαΐου 1944, ἥτις μετὰ τῶν ἐπίσης ἐξ ἴσου γνωστῶν δύο ἀποφάσεων τῆς Διεθνούς Συνδιασκέψεως τῆς Φιλαδελφείας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως» καὶ «περὶ ἱατρικῶν φροντίδων», διαγράφουσιν τοὺς νέους του ὀρίζοντας καὶ καθορίζουσιν τὰ *minima* τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ θεσμοῦ. Τοὺς βασικοὺς του τέλους σκοποὺς υἱοθετεῖ ὀλίγον μετὰ τὴν νίκην τὸ ἄρθρον 55 τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἱστορικὴ Παγκόσμιος Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου τοῦ 1948, ἥτις διακηρύσσει ὡς ἀναφαίρετον δικαίωμα κάθε ἀνθρώπου τὴν ἀσφάλισίν του κατὰ τῶν κινδύνων ἀνεργίας, ἀσθενείας, ἀνικανότητος, γήρως καὶ κατὰ παντὸς ἄλλου περιστατικοῦ συνεπαγομένου ἀπώλειαν τῶν μέσων συντηρήσεως ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του.

Ἡ τοιαύτη διεθνὴς ἀναγνώρισις τοῦ θεσμοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ τὴν ἔχρησιν ἀντίκτυπον καὶ εἰς τὰς ἐπὶ μέρους νομοθεσίας τῶν διαφόρων κρατῶν. Οὕτω, ὅλα σχεδὸν τὰ μετα-

πολεμικὰ Συντάγματα περιέλαβον ἄλλα περισσότερον καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον λεπτομερεῖς διατάξεις περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Σημειοῦμεν χαρακτηριστικῶς τὸ Γαλλικὸν Σύνταγμα τοῦ 1946, τὸ Ἰταλικὸν τοῦ 1947, τὸ Τσεχοσλοβακικὸν τοῦ 1948, τὸ Γιουγκοσλαβικὸν τοῦ 1946, τὸ Βραζιλιανὸν τοῦ 1946, τὸ Σύνταγμα τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ 1946 κ.ἄ.

Ἐξ ἄλλου, τὰ διάφορα κράτη ἐπεδόθησαν συντόμως, ἤδη ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τῆς νίκης τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ἄλλα μὲν εἰς τὴν ἀναχώνουσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν τῶν συστημάτων πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναπροσαρμογῆς των πρὸς τὰς νέας ἰδέας, αἱ ὅποια ἀνέκυψαν ἀπὸ τὸν τελευταῖον παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἄλλα, τὰ ὀλιγώτερον προωδεύμενα ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, εἰς τὴν καθιέρωσιν, εἰς ποικίλλουσαν ἑκαστον ἑκτασιν, τοῦ προπολεμικῶς ἀγνώστου εἰς ταῦτα ἡ κτελέστατα ἐφαρμοζομένου θεσμοῦ.

Ἰδιᾶζον χαρακτηριστικῶν τῶν σχετικῶν προσπαθειῶν ἀποτελεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ρυθμὸς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ δὲν βραίνει πάντοτε παραλλήλως πρὸς τὸν δείκτην τῆς βιομηχανικῆς προόδου, ὅπως θὰ ἀνέμενε κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως. Οὕτω, ἐλέπομεν χώρας, ὅπως ἡ Γουατεμάλα καὶ ἡ Κεϋλάνη, εἰς τὰς ὁποίας ἡ βιομηχανία διανύει ἄκμην τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίας, νὰ καταρτίζουσιν συγχρονισμένα σχέδια κοινωνικῆς ἀσφαλείας, εὐρυτάτης ἐκτάσεως, τὰ ὅποια θὰ ἐξήλειον καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πρωτοπόρα εἰς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν κράτη τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης.

Ἀξιόλογοι εἶναι ἐπίσης αἱ προσπάθειαι αἱ ὁποῖαι καταβάλλονται καὶ αἱ ἐπιτευξεῖς αἱ ὁποῖαι μέχοι τοῦδε ἐπαραγματοποιήθησαν ὑπὸ ὀρισμένων κρατῶν διανυόντων εἰσέτι τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐκβιομηχανίσεως, ὅπως εἶναι αἱ Ἰνδία, τὸ Ἰράν, ἡ Βερμανία, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος, τὸ Ἰσραήλ, ἡ Συρία, αἱ Φιλιππῖναι κ.ἄ.

Ἐκ τῶν ἐπιτευχθειῶν προόδων πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως χρήζουσιν αἱ πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὴν Μεγ. Βρετανίαν, τὴν Νέαν Ζηλανδίαν, ἡ ὅποια καὶ προπολεμικῶς ἐκράτει τὰ σκήπτρα τῆς πρωτοπόρου, τὴν Τσεχοσλοβακίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Βέλγιον.

Ἀξιόλογοι ὅμως εἶναι καὶ αἱ βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπῆλθον εἰς τὰ ἀσφαλιστικὰ συστήματα καὶ πολλῶν ἄλλων χωρῶν, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἀπὸ τοῦ μεσοπολέμου ἐγνωρίζουσιν εἰς ἰκανὴν ἑκτασιν τὸν θεσμόν. Μεταξὺ τῶν χωρῶν τούτων συγκαταλέγονται κυρίως, ἡ Αὐστραλία, ἡ Αὐστρία, αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι, ὁ Καναδᾶς, ἡ Οὐγγαρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Νορβηγία, αἱ Κάτω Χῶραι, ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ἰαπωνία, τὸ Λουξεμβούργον, ἡ Πορτογαλία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Σουηδία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἑλβετία καὶ αἱ πλείστα τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς.

II. Αί νεώτεροι αντίληψεις περί κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

1. Διὰ τὴν κατανόησιν καλύτερον αἱ εἰς τὸν τομέα τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων πραγματοποιοῦνται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρόοδοι, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄσκοπος ἢ δι' ὀλίγων ἀνάπτυξις τῶν νέων ἀρχῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐκκινεῖ καὶ τῶν σκοπῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποβλέπει ὁ ὑποκαταστήσας τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

Πρὸ τούτου ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῇ ὅτι μέχρι σήμερον δὲν κατέστη δυνατόν νὰ προσδιορισθῇ ἐπακριβῶς τὸ περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ καὶ νὰ δοθῇ εἰς τούτον ὁρισμὸς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένος.

Ὁ ὅρος πάντως πιστεύεται ὅτι ἐχρησιμοποίηθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τὸ 1935, ὡς τίτλος νόμου, ψηφισθέντος ἐπὶ Προεδρίας τοῦ Φραγκλίνου Ρούσβελτ, δι' οὗ καθιερούτο ἐν εἰδῶς συστήματος ἀσφαλίσεως τῶν ἀνέργων καὶ τῶν υπερηλικῶν. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν εὐρύτητα τοῦ τίτλου «SOCIAL SECURITY ACT» ὁ νόμος οὗτος δὲν ἐκάλυπτε ἢ ἐλάχιστον μόνον τμήμα τῆς ἐνορίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιεῖται σήμερον ὁ ὅρος τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας. Διὰ τὸν λόγον ἴσως τούτου ὁ ὅρος ἀγνωρίζεται τελείως ὑπὸ τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομοθετικῆς πρακτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀπὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ ἀνωτέρω νόμου. Ὁ ὅρος ἐχρησιμοποίηθη ἐκ νέου τὸ 1941 εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς συστάσεως τῆς γνωστῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς συνήθως καλουμένης BEVERIDGE καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐργασίαι κατέληξαν εἰς τὴν γνωστὴν περίφημον ἐκθεσιν πού ὑπέβαλεν ὁ BEVERIDGE.

Συμφώνως πρὸς τὸν ὁρισμὸν τοῦ λόρδου BEVERIDGE, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια, ὑπὸ τὴν εὐρείαν ἐννοίαν τοῦ ὅρου δὲν σημαίνει ἄλλο τι ἢ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Ὁ ὁρισμὸς οὗτος ἀποκλείει πρῶτα κάθε τι τὸ ὁποῖον σχετίζεται μετὰ τὴν διεθνή ἀσφάλειαν (μέτρα ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἐξασφάλισιν κατὰ ἐξωτερικῶν κινδύνων κλπ.) ὅπως ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν πολιτικὴν τοιαύτην (δημοσία τάξις, προστασία τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν κλπ.). Ὁ ὁρισμὸς οὗτος χαρακτηρίζεται ἐπίσης καὶ τὸν BEVERIDGE, ὡς διεθνοῦς κύρους οἰκονομολόγον, διότι ἀναφέρεται περισσότερον εἰς τὴν «οἰκονομικὴν ἐξασφάλισιν».

Κατὰ τὴν διακήρυξιν τῆς Διεθνούς Συνδιασκέψεως Κοιν. Ἀσφαλείας, τῆς συνεληθούσης εἰς τὸ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς κατὰ τὸ 1942, εἰς τὸν ὅρον δίδεται ὁ εὐρύτερος ὁρισμὸς τῆς κώρυθλολογισμένης οἰκονομίας τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν καὶ ἀνθρωπίνων ἀξιών, ἧτις ἀναπτύσσει τὴν εἰδικὴν καὶ φυσικὴν υγείαν τῶν ἐργαζομένων, προπαρασκευάζει τοὺς δρόμους διὰ τὰς μελλούσας γενεάς καὶ προστατεύει τὴν ἐξελθούσαν ἐκ τῆς παραγωγῆς ζωῆς».

Κατὰ τὸν ὁρισμὸν πού ἀπεδέχθη ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, ὅταν κατὰ τὸ 1946, ἐξῆτει τὴν γνώμην τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἐπὶ τῶν μεγάλων γραμμῶν τοῦ σχεδίου τῆς περικοιν. ἀσφαλείας, αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησιν πού παρέχεται εἰς κάθε πολίτην περὶ τοῦ ὅτι θὰ δύναται ὑπὸ οἰσθητικῶς συνθήκας νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν διαβίωσιν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του.

Τέλος κατὰ τὸν ρεαλιστικὸν ὁρισμὸν τῆς Διεθνούς Ὁργάνωσεως Ἐργασίας, ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ὁρίζεται ὡς ὁ θεσμὸς δι' οὗ ἐξασφαλίζονται εἰς πάντα τὰ άτομα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ μέσα συντηρήσεως τῶν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας τοῦ εἰσοδήματός των καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ἀναγκαῖαι ἰατρικαὶ φροντίδες.

2. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν διαφορῶν ὡς πρὸς τὸ ἀκριβῆς περιεχόμενον τοῦ θεσμοῦ, γενικῶς ἀναγνωρίζονται ὡς διέπουσαι τούτον κεντρικὰ ἰδέαι, αἱ ἀκόλουθοι ἀρχαί, τὰς ὁποίας διὰ πρώτην φοράν ἐξήγγειλε μετὰ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν ἀπλότητα, ὁ λόρδος BEVERIDGE, εἰς τὴν γνωστὴν ἐκθεσίν του:

α) Ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Κατὰ τὸν Beveridge ὁλοκλήρως ὁ θεσμὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀνάγκην. Εἰς τὸν σκοπὸν τούτον ἀπέδλεπον πάντοτε αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις κατὰ τῶν κινδύνων τῆς ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀνεργίας. Ἀλλὰ, ὡς παρατηρεῖ οὗτος, τὸ πρόβλημα δὲν ἀντιμετωπιζέτο πάντοτε κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον. Ὅταν κανεὶς ἐμβαδύνει κάπως περισσότερον διαπιστώνει ὅτι εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν, ὑπάρχει πάντοτε ὀρισμένος ἀριθμὸς μελῶν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ὁ ὁποῖος στερεῖται τοῦ ἀναγκαίου εἰσοδήματος διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ κατώτατον ὄριον ἀξιοπρεπεῦς διαβιώσεως. Εἰς τὸν ἀνατολικὸν τομέα λ. χ. τοῦ Λονδίνου, ἐπὶ δέκα οἰκογενειῶν ἢ μία εἶχεν εἰσόδημα μικρότερον τῶν 40 στερλινῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐποχὴν πού συνετάσσετο ἡ ἐκθεσίς του ἐκρίνετο ὡς ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ existenz minimum. Ἀντιθέτως εἰς τὸ Bristol, ὁ μέσος ὅρος εἰσοδήματος τῶν ἐργαζομένων τάξεων ἀνῆρχοντο εἰς ποσὸν διπλάσιον τοῦ ἀνωτέρω. Ἐπὶ ἐννέα ὅμως οἰκογενειῶν καὶ εἰς τὸ Bristol ἢ μία δὲν ἠδύνατο νὰ καλύψῃ καὶ τὰς στοιχειώδεις ἀνάγκας τῆς, ἐνῶ ἐπὶ πέντε αἱ δύο ὑπερέβαινον τουλάχιστον κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ κατώτατον ὄριον συντηρήσεως. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ διανομὴ τοῦ πλούτου γίνεται κακῶς καὶ ὅτι θὰ ἤρκει ὅπως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὑψηλόμενα εἰσοδήματα διαδέχοντο μικρὸν μέρος τούτων ὑπὲρ τῶν λοιπῶν, ἵνα πάντες διαβιοῦν ἐν ἱκανοποιητικῇ ἐπαρκείᾳ. Θὰ ἤρκει πράγματι πρὸς τούτο ἡ ἀφαιρέσις ἐλαχίστου ποσοστοῦ ἐκ τῶν ὑψηλόμενων εἰσοδημάτων τῶν ὀκτώ οἰκογενειῶν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἐπαρκεία εἰσοδήματος καὶ εἰς τὴν ἐνάτην. Μετὰ ἀφετηρίαν τὴν δικαιοσύνην αὐτὴν φθάνομεν ἀβιάστως εἰς τὴν δευτέραν ἐκ τῶν κεντρικῶν ἰδεῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

β) Ἡ ἀνακατανομὴν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος. Ἡ πρώτη ἰδέα, ἡ ὁποία ὡς ἦδη ἐλέγχθη συνίσταται εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἀποτελεῖ τὸν ἐπιδικώμενον σκοπὸν. Ἡ δευτέρα μᾶς παρέχει τὸ μέσον διὰ τὴν πραγματοποίησιν του. Κατὰ τὴν ἐκθεσιν πάντοτε τοῦ λόρδου BEVERIDGE, αἱ γενόμεναι σχετικαὶ ἐρευναι κατέδειξαν ὅτι ἀναλόγως τῶν περιοχῶν, τὰ 3)4 μέχρι τῶν 5)6 τῶν οἰκογενειῶν μετὰ χαμηλότερον τοῦ κατωτάτου ὄριου διαβιώσεως εἰσόδημα, εὐρίσκονται εἰς τὴν θέσιν ταύτην λόγῳ ἀπωλείας τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας, τὸ δὲ 1)4 μέχρι τοῦ 1)6, λόγῳ ἀνεπαρκείας τοῦ ἀποκερδαινομένου ὑπὸ τούτου εἰσοδήματος. Ἐκ τῆς διαπιστώσεως ταύτης προκύπτει ὅτι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀνάγκην ἐπιβάλλει διπλὴν ἀναδιανομὴν τῶν εἰσοδημάτων. Πρῶτον διὰ τοῦ κλασικοῦ μηχανισμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ δεύτερον διὰ τοῦ θεσμοῦ τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Διὰ νὰ εἶναι ὅμως δικαία, ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἀναγκαία ἢ ἐπέκτασις τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων πρὸς πολλὰς κατευθύνσεις. Πρῶτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν καλύψεως ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ. Δεύτερον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς καλύψεως παντὸς κινδύνου δυναμένου νὰ προκαλέσῃ ἀπώλειαν ἢ μείωσιν εἰσοδήματος. Τρίτον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἀνυψώσεως τῶν παρῶν εἰς τὸ προσήκον ἐπίπεδον. Ἐκτὸς ὅμως τούτων διὰ νὰ εἶναι δικαία ἢ ἀναδιανομὴ ἐπιβάλλεται ὅπως κατὰ πάσαν περίπτωσιν ἦτο: τόσον κατὰ τὴν περίοδον ὑπάρξεως εἰσοδήματος ὅσον καὶ κατὰ τὰς περιόδους ἀπωλείας τούτου λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ἀπολαμβάνει εἰσοδήματος ἀναλόγου πρὸς τὰ οἰκογενειακά του βάρη. Ἐξ οὗ ἡ ἀνάγκη τῶν οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων.

Γεννᾶται ὅμως περαιτέρω τὸ ἐρώτημα πῶς καὶ διὰ ποίου μηχανισμοῦ δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ τοιαύτη δικαία ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, χρηματοδοτοῦνται ὡς γνωστὸν δι' εἰσφορῶν τῶν ἐνδικαζομένων, ἐργαζομένων καὶ τυχόν ἐργοδοτῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ δι' ἐπιχορηγήσεως τοῦ Κράτους ἢτοι δι' εἰσφορῶν ἀπάντων τῶν

φορολογουμένων. Αι εισφοραὶ αὐταὶ περιερχόμεναι εἰς τοὺς οἰκείους φορεῖς, διατίθενται ὑπὸ τύπον παροχῶν πάσης φύσεως ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἢ ἀδυνατοῦν νὰ ἐργασθῶν ἢ ἔχουν ἠδυνάμενας ἀνάγκας λόγῳ τῶν προσθέτων δαπανῶν ποῦ προκαλεῖ τυχὸν ἀσθένεια ἢ δυσανάλογα οἰκογενειακὰ βάρη. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ τὸ σύστημα οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων ἔχουν κατὰ συνέπειαν ὡς σκοπὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν συγκέντρωσιν εἰσφορῶν παρὰ τῶν δυναμένων νὰ καταβάλλουν τοιαύτας καὶ τὴν ἀναδιανομὴν τούτων ὑπὲρ τῶν δεομένων προστασίας.

γ) Ἐλ ἄ χ ι σ τ ο ν ὀ ρ ι ο ν δ ι α β ι ὠ σ ε ω ς. Μία τρίτη βασικὴ ἰδέα εἶναι ὅτι ἡ τοιαύτη ἀναδιανομὴ τῶν εἰσοδημάτων, δὲν πρέπει νὰ ὠδηγῆται πέραν ὀρισμένων ὁρίων καὶ συγκεκριμένως πέραν τῶν ὁρίων ἐκείνων, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς ἕκαστον τοῦ κατωτάτου ὁρίου διαβιώσεως. Οἱ κοινωνικοὶ θεσμοὶ δὲν πρέπει, κατὰ τὰς ἀντιλήψεις πάντοτε τοῦ BEVERIDGE νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἐξίσωσιν ὅλων γενικῶς τῶν εἰσοδημάτων, ἀλλὰ τὴν ἀνύψωσιν εἰς τὸ *existenz minimum* τῶν κάτω τούτου εἰσοδημάτων. Ἡ ἐξασφάλις μείζονος τούτου εἰσοδήματος δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸ Κράτος. Ἐάν τις ἐπιθυμῇ τὴν ἐξασφάλισιν μείζονος εἰσοδήματος δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς ἄλλα μέσα, τὴν ἰδιωτικὴν ἀποταμίευσιν. λ.χ. τὰς ἰδιωτικὰς ἀσφαλείας κλπ.

3. Ἐξ ὧν ἐξετέθησαν ἀνωτέρω ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἐξ ὧν σήμερον ἔχουν γίνῃ δεκτὰ διὰ τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας συνάγεται ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ τὴν συνισταμένην ποικιλομορφῶν μέτρων ἀναγκαζομένων εἰς διαφόρους τομείους τῆς κρατικῆς δράσεως καὶ συγκεκριμένως:

Εἰς τὸν τομέα τῆς καθαρῶς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ τέλει ἐπιδιώξεως τῆς ἐξασφαλίσεως ἐπιπέδου πλήρους ἀπαχολήσεως.

Εἰς τὸν τομέα τῆς κοινωνικοοικονομικῆς πολιτικῆς, ἐπὶ τῷ τέλει τροποποιήσεως ἐπὶ τὸ δικαιότερον τῆς κατανομῆς τῶν εἰσοδημάτων, τῆς προκυπτούσης ἀπὸ τῶν τυφλῶν παιγνιδιῶν τοῦ οἰκονομικοῦ μηχανισμοῦ καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ.

Εἰς τὸν τομέα τῆς ὀργανώσεως τῶν ἱατρικῶν φροντίδων καὶ τοῦ ὑγειονομικοῦ ἐξοπλισμοῦ τῆς χώρας, ἐπὶ τῷ τέλει τελεσφόρου καταπολεμήσεως τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, διὰ τῆς προλήψεως των κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν ἀδυναμίᾳ ταύτης διὰ τῆς προσηκούσης περιθάλψεως κατὰ τῶν δυσμενῶν συνεπειῶν αὐτῶν.

4. Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, ὡς ἐξετέθη ἀνωτέρω, ὑπερφαλαγγίζει κατὰ πολὺ τὰ παραδεδομένα πλαίσια τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Οἱ ὄροι διαφέρουν μεταξὺ των βασικῶς. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια ἀποτελεῖ σκοπὸν. Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις ἀποτελοῦν ἓν μέσον, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Διὰ τοῦτο καὶ τὰ σχέδια περὶ κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐμφανίζουσαν βασικὰς διαφορὰς ἀπὸ τὰ σχέδια κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Κατὰ πρῶτον λόγον δὲν δύναται νὰ ἔχουν μερικὴν ἐφαρμογὴν. Πρέπει νὰ ἐφαρμόζονται κατ' ἀνάγκην ἐφ' ὅλοκληρου τοῦ πληθυσμοῦ.

Κατὰ δεῦτερον λόγον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλεια προϋποθέτει ἐνότητα ἢ τοῦλάχιστον στενὸν συντονισμόν, ὅλων τῶν μεθόδων καὶ συστημάτων ποῦ ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν πραγματοποίησίν της. Ἡ παράλληλος ἐφαρμογὴ διαφόρων μηχανισμῶν, ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συμβιβάζεται μετ' τὴν ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας.

Αἱ ἀνωτέρω βασικαὶ ἀρχαὶ περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας, ἤτοι ἡ καθολικότης καὶ ἡ ἐνότης δράσεως, ἐπιβάλλουσαν ἀναγκαιῶς βασικὰς καινοτομίας καὶ ἐπὶ τοῦ τεχνικοῦ πεδίου, ἡ σπουδαϊότερα τῶν ὁποίων ἔγκειται εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν κλασικῶν μεθόδων ὀργανώσεως τῆς ἰδιωτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς πράγματι ἀφ' ἧς ὁ θεσμὸς ἠθέλη ἐπεκταθῆ ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ πληθυσμοῦ μιᾶς χώρας, οὐδεὶς πλέον λόγος συντρέχει ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ τῶν συνεπειῶν καὶ τῆς σημασίας ἐκάστου κινδύνου δι' ἕκαστον ἄτομον ἢ λεπτολόγου συσχετισμοῦ εἰσφορῶν καὶ παροχῶν ἢ δημουργίας ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν. Ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη ἐπὶ τῆς ὁποίας βασίζεται ἡ θέσις εἰς ἐφαρμογὴν ἐνὸς γενικοῦ συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλείας καθιστᾷ πάντα τὰ ἀνωτέρω περιττὰ.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐπίσης, ἀφ' ἧς τὸ πρόβλημα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἀντιμετωπισθῆ ὑπὸ τὸ πλαίσιον τῆς καθολικότητος, ὁ τρόπος τῆς χρηματοδοτήσεως τοῦ συστήματος ἀποβάλλει μέγα μέρος τῆς σημασίας, τὴν ὅποιαν ἐνέχει εἰς τὰ συστήματα τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Διότι τὸ σύνολον τῶν βαρῶν ἀναλαμβάνει ὀλοκληρῶς ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τοῦ τόπου καὶ καταντᾷ ἀπλοῦν ζήτημα οἰκονομικῆς ἢ ψυχολογικῆς σκοπιμότητος, ὁ τρόπος χρηματοδοτήσεώς της, δι' εἰσφορῶν τῶν ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν ἢ δι' εἰδικῆς φορολογίας ἢ δι' ἀπευθείας ἀναλήψεως τῶν βαρῶν της παρὰ τοῦ Κρατικοῦ ροῦπολογοῦ ἢ τέλος διὰ τοῦ συγκρασημοῦ δύο ἢ πλεονέκων τῶν ἀνωτέρω μεθόδων. Εἰς ἀπάσας τὰς περιπτώσεις τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ αὐτό: ἀποχωρισμὸς καὶ συγκέντρωσις ἐνὸς τμήματος τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος καὶ ἀναδιανομὴ τούτου ἐπὶ τῆ βάσει ἀρχῶν δικαιοσύνης καὶ ἰσότητος εἰς τοὺς οἰκονομικῶς ἀσθενεστεροὺς τοὺς δεομένους προστασίας.

III. Ἰ σ τ ο ρ ι κ ῆ ἔ ξ ἔ λ ι ξ ι ς τ ῶ ν Κ ο ι ν . Ἀ σ φ α λ ί σ ε ω ν ἐ ν Ἑ λ λ ἄ δ ι .

Ἐν Ἑλλάδι ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις ὡς θεσμὸς προστασίας τῶν ἐργαζομένων ἐπολιτογραφηθῆ λίαν ἐνωρίς. Ὡς ἤτο φυσικὸν ἡ ἀσφάλις ἤρχισεν ἀπὸ τοὺς ἀσκούοντας τὰ μάλλον ἐπίπονα ἐπαγγέλματα, τοὺς ναυτικούς καὶ τοὺς μεταλλωρύχους καὶ βαθμηδὸν ἐπεξετάθη εἰς διαφόρους ἄλλας κατηγορίας μισθωτῶν. Οὕτω ἀπὸ τὸ 1857 ἤρχισε λειτουργεῖν τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ καὶ ἀπὸ τὸ 1861 τὸ Ναυτικὸν Ἀπομαγικὸν Ταμεῖον καὶ τὸ Μετοχικὸν Ταμεῖον Στρατοῦ. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος λαμβάνεται πρόνοια διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν μεταλλωρύχων ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου μέριμνα περὶ παροχῆς συντάξεως εἰς τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἀκολουθεῖ ἡ σύστασις τοῦ Ταμεῖου Συντάξεων τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1867 καὶ ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ Ἱδρυσις Ταμείων Συντάξεων διὰ τὸ προσωπικὸν τῶν σοβαρωτέρων ἐπιχειρήσεων (Τραπεζῶν, Σιδηροδρόμων κ.λ.π.).

Ὁ Νόμος 281 τοῦ 1914 «περὶ σωματείων» ὅστις περιέλαβε διατάξεις περὶ ἀλληλοβοηθητικῶν ταμείων, ὡς καὶ ὁ νόμος 602 τοῦ 1914 «περὶ συνεταιρισμῶν» ἀσήμουντον ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλιστικῆς κινήσεως. Ἀντιθέτως σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν χώραν μας ἀπετέλεσεν ὁ νόμος 2868 τοῦ 1922 «περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἐργατῶν καὶ ἰδιωτικῶν ὑπαλλήλων», ὅστις ἔδωκεν ἰσχυροτάτην ὄψιν εἰς τὴν σύστασιν νέων Ταμείων κατ' ἐπιχειρήσιν, χωρὶς ὁμῶς νὰ ἐπιτύχῃ τὴν γενίκευσιν τοῦ θεσμοῦ καὶ ἰδίᾳ νὰ προαγάγῃ τὴν ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

Νέα περίοδος σημειοῦται διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν ἀπὸ τοῦ 1926, διὰ τῆς συστάσεως δι' εἰδικῶν νόμων νέων Ταμείων ἀφορῶντων πλέον ὀλοκληροῦς ἐπαγγελματικῶς κλίμας καὶ καλυπτόντων ἅπαντας τοὺς κλασικῶς παραδεγεμένους ἀσφαλιστικούς κινδύνους (Ταμεία ἀσφαλίσεων κληρονομημάτων, μισθωτῶν, ἀρτερηγατῶν καὶ τυπογραφῶν).

Ὁ νόμος 6298)1934 «περὶ κοιν. ἀσφαλίσεων», ἐγκαινιάζει νέαν φάσιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ θεσμοῦ.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1929 ἤρχισεν νὰ συζητῆται σοβαρῶς ἡ ἀνάγκη γενικεύσεως τοῦ θεσμοῦ. Λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος, ἡ τότε Κυβέρνησις Ἐλευθερίου Βενιζέλου μετεκάλεσε ξένους εἰδικούς πρὸς μελέτην τῶν συνθηκῶν τῆς χώρας καὶ ὑπόδειξιν τῶν νομοθετικῶν κατευθύνσεων, αἵτινες θὰ ἔδει ν' ἀκολουθηθῶν. Βάσει τῶν κορισμάτων τούτων καὶ τῶν δεδομένων τῆς ἐνεργηθείσης κατὰ τὸ 1930 ἀπογραφῆς τῶν μισθωτῶν, κατηρτίσθη νομοσχέδιον, ὅπερ ψηφισθὲν ἐγένετο ὁ νόμος 5733 τῆς 11 Ὀκτωβρίου 1932, οὗτινος ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἤρχιζε μετὰ 5 μῆνας.

Ἡ παρεμπροσθεῖσα ὁμῶς τότε Κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ ἐματαιώσεν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου τούτου, ὅστις ὑπεδλήθη εἰς νέαν ἐπεξεργασίαν. Τὸ νέον νομοσχέδιον, διαφέρον εἰς ἀρκετὰ σημεῖα τοῦ νόμου 5733, κυρίως ὁμῶς εἰς τὸ ἀκολουθεῖται ὑπ' αὐτοῦ οἰκονομικὸν σύστημα καὶ τὴν ἐναντι τῶν λειτουργούντων ἀσφαλ. ὀργανισμῶν ἀκολουθητέαν πολιτικὴν, ἐγένετο ὁ νόμος 6298 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1934 «περὶ κοιν. ἀσφαλίσεων», οὗτινος ἡ οὐσιαστικὴ ἐφαρμογὴ ἤρχισεν τὴν 1 Δεκεμβρίου 1937.

Διὰ τοῦ νόμου τούτου ἐπεξετάθη ἡ ὑποχρεωτικὴ ἀσφάλι-
σις κατὰ τῶν κινδύνων ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος καὶ
θανάτου εἰς ἅπαντας τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἄστικῶν κέντρων.
Πρὸς τοῦτο συνεστήθη ὡς γενικὸς φορέα τῆς Κοινωνικῆς
Ἀσφαλίσεως τὸ Ἰδρυμα τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, μὲ
πρωτοχῆν μὲν οἰκονομικὴν διάρθρωσιν ἀλλὰ στερεὰν θεμελίωσιν.

Ὁ Νόμος οὗτος ἀπέβλεψεν ἐπίσης εἰς τὴν τακτοποίησιν
ἐν τινὶ μέτρῳ τῆς καταστάσεως, ἣτις εἶχεν ἦδη ἀπὸ τοῦ 1930
δημιουργηθῆ ἔκ τῆς πληθῆος τῶν ἀσφαλιστικῶν φορέων.
Πρὸς τοῦτο, ἐθέσπιζε ἀπαγόρευσιν συστάσεως νέων Ταμείων
ἐπιτρέπων μόνον τὴν σύστασιν ἐπικουρικῶν τοιούτων. Ἠλπίζετο
τότε ὅτι βαδισθὲν θὰ ὠλοκληροῦτο ἡ ἀσφαλιστικὴ προστασία
τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ὁ ἀνυψοῦτο τὸ ἐπίπεδον τῶν χαμηλῶν του κί-
ροχῶν. Ἀγτι ὅμως τούτου ἀφῆθη ὁ γενικὸς φορέας σχεδὸν ἀ-
βοήθητος καὶ τὸ Κράτος συνέχισε τὴν σύστασιν πάσης φύσεως
νέων κλαδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὁργανισμῶν. Ἰπὲρ τὰ τριάκοντα
κύρια Ταμεία συνεστήθησαν ἔκτοτε. Ἰδιαιτέρως γόνιμος, εἰς
τὴν σύστασιν ἰδίᾳ ἐπικουρικῶν Ταμείων, ὑπῆρξεν ἡ κατοικηθ
περίοδος, χάρις εἰς τὴν προχειρότητα μεθ' ἧς ἐλειτούργησεν
ἡ νομοθετικὴ μηχανὴ ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην ἐξασφαλί-
σεως προσθέτου προστασίας ἐπὶ πλέον τῆς ἀνεπαρκούς τοι-
ούτης τῆς κυρίας ἀσφαλίσεως. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην
συνεστήθησαν 21 ἐν συνόλῳ ταμεία ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 17 ἐπι-
κουρικά.

Ἄλλα καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας ἡ κίνησις
ἰδρύσεως νέων Ταμείων, καίτοι ἀνακοπεῖσα, δὲν ἐσταμάτησε
παντελῶς. Οὕτω συνεστήθησαν ἕνια Ταμεία, κύρια καὶ ἐπι-
κουρικά, ἔκτος τῶν διαφόρων Κεφαλαίων Ἀποζημιώσεως
Φορτοεκφορτωτῶν, τὰ ὁποῖα οὐσιαστικῶς ἀποτελοῦν Ἀσφα-
λιστικὸς Ὁργανισμοὺς.

Ἰστορικῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλις συνδέθη μὲ τὴν ἐργα-
τικὴν τάξιν, τῆς ὁποίας ἀπέβλεψε νὰ θεορπεύσῃ βασικὰς
ἀνάγκας, διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὁποίων τὸ πενυχθὸν ἐργα-
τικὸν εἰσὸδήμα ἦτο παντελῶς ἀνεπαρκές. Ἡ ἐπικρατήσασα
ὅμως κατὰ τὸν μεσοπέλεμον ἀστάθεια τῶν οἰκονομικῶν συν-
θηκῶν, κατέστησε ἐξ ἴσου ἐπιτακτικὴν τὴν ἐπέκτασιν τοῦ
θεομοῦ καὶ εἰς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων. Οὕτω ἀπὸ
τοῦ 1925 ἀρχίζει παραλλήλως πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τῶν μι-
σθωτῶν νὰ ὀργανοῦται καὶ ἡ ἀσφάλις τῶν αὐτοτελῶς ἐργα-
ζομένων. Κατὰ τὸ ὡς ἄνω ἔτος συνιστᾶται τὸ Ταμεῖον Συν-
τάξεως καὶ Αὐτασφαλίσεως Ὑγειονομικῶν, ἀκολουθεῖ ἡ σύ-
στασις τοῦ Ταμείου Συντάξεων Νομικῶν τὸ 1929, τοῦ Τα-
μείου Ἀσφαλίσεως Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἐλλά-
δος τὸ 1934, τοῦ Ταμείου Ἐμπόρων τὸ 1939 κ.λ.π.

Βασικὸν τέλος σταθμὸν εἰς τὴν κοινωνικὴν μας ἀσφάλισιν
ἀπετέλεσε καὶ ἡ ἰδρυσις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, εὐθὺς μετὰ
τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας. Περὶ τούτου ὅμως γίνεται
λόγος κατωτέρω.

IV. Ἡ ὑφισταμένη ἐκρυφίμος κατὰστασις.

Λόγω τῆς τοιαύτης τμηματικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεομοῦ,
τὸ σήμερον ὑφιστάμενον ἐν τῇ χώρᾳ γενικὸν σύστημα κοινω-
νικῶν ἀσφαλίσεων (Ι.Κ.Α. καὶ Εἰδικὰ Ταμεία) ἐμφανίζει ἑλ-
λειψιν συνοχῆς καὶ πολλαπλᾶς ἀνομοιομορφίας, ὡς πρὸς τὴν
ἐξασφαλιζομένην καθ' ὕψος καὶ ἔκτασιν προστασίαν, μὲ μονα-
δικὴν ἐξαιρέσιν τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας.

Ἡ τελευταία αὕτη ὡς γνωστὸν, διὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Τα-
μείου Ἀνεργίας διὰ τοῦ Ν. 118)1945, κατέστη σὺν τῷ χρό-
νῳ δυνατόν νὰ συγκεντρωθῇ καθ' ὅλην σχεδὸν αὐτῆς τὴν
ἔκτασιν εἰς τὸν ἀνωτέρω γενικὸν φορέα, ἥστις ἀπερρόφησεν
εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς πλείστους τῶν παρ' εἰδικαῖς Ταμείαις
λειτουργούντων κλάδων ἀνεργίας.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τοιαύτης ἐκρύφμου κατα-
στάσεως τοῦ γενικοῦ συστήματος τῆς ἑλληνικῆς κοινωνι-
κῆς Ἀσφαλίσεως δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς :

α) Εἰς τὸν κατακερματισμὸν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς μέγαν
ἀριθμὸν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὄχι
μόνον ἀντιοικονομικοὶ εἶναι ἀλλὰ καὶ στεροῦνται ὑγιῶν ἀνα-
λογιστικῶν βάσεων. Οἰαδήποτε πράγματι ἐφαρμογῆ τῆς ἀρ-
χῆς τοῦ ἀναλογισμοῦ τῶν κινδύνων εἶναι ἀδύνατος εἰς Τα-
μεία μὲ μικρὸν σχετικῶς ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων. Τὰ τοιαῦ-
τα Ταμεία εἶναι κατ' ἀνάγκην καταδικασμένα — πλὴν ἐλα-

χίστων ἐξαιρέσεων κατ' ἐπιχείρησιν Ταμείων— νὰ ἔχουν
ἀτελεῖ ὀργάνωσιν, ὑψηλὰ ἀσφαλιστρα καὶ ὑψηλὰ ἔξοδα ἐπι-
κῆσεως, δεδομένου ὅτι ταῦτα κατὰ λογικὴν συνέπειαν ποικίλ-
λουν κατὰ λόγον ἀντίστροφον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων.
Εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὁ περιορισμέ-
νος ἀριθμὸς ἠσφαλισμένων ἀποκλείει καὶ τὴν ἀσκητικὴν οἴασ-
δήποτε προληπτικῆς δράσεως, εἰς τὴν ὅποιαν ὡς γνωστὸν τό-
σον μεγάλη σημασία ἀποδίδεται σήμερον εἰς ἄλλα κράτη.

β) Εἰς τὰς ὑφισταμένας ἀδικαιολογητοὺς ἀνομοιομορφίας
τόσον εἰς τὸ ὕψος τῶν εἰσφορῶν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ὕψος καὶ
τὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν παροχῶν καὶ τὸν κύκλον τῶν
δικαιουμένων προσώπων καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ἀκόμη, ὅ-
που αἱ πραγματικαὶ συνθήκαι εἶναι αἱ αὐταί.

γ) Οὐσιώδη ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνικὴν ἀ-
σφάλισιν ἀποτελοῦν ἐπίσης καὶ οἱ λεγόμενοι κοινωνικοὶ πό-
ροι τῶν εἰδικῶν Ταμείων.

Οὗτοι ἀποτελοῦν ὡς γνωστὸν εἰς τὴν πραγματικότητα εἰ-
δικὰς φορολογίας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀσφαλίσεως. Ἡ
θέσπισις βεβαίως τοιούτων φορολογιῶν, αἵτινες δὲν σημά-
νουν τίποτε ἄλλο εἰμὴ συμμετοχὴν τοῦ συνόλου τῶν φορολο-
γουμένων εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν εἶ-
ναι δυνατόν νὰ καταδικασθῇ αὕτη καθ' ἑαυτήν. Τούναντίον
ἀποτελεῖ ἔμμεσον συμμετοχὴν τοῦ Κράτους εἰς τὴν κάλυψιν
τῶν δαπανῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἣτις συνιστᾶται καὶ ὑπὸ τῶν
Διεθνῶν Συμβάσεων Ἐργασίας τοῦ Δ. Γ. Ε. καὶ ὑπὸ τῆς
γνωστῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδέλφειας τοῦ 1944. Ἡ ἀνω-
μαλία ἐγκτεται εἰς τὸ γεγονός τῆς ἀντιοικονομικότητος πολ-
λῶν ἐκ τῶν θεσπισμένων κοινωνικῶν πόρων καὶ εἰς τὴν ἀν-
τικοινωνικὴν διάθεσιν αὐτῶν, ὑπὲρ μικρῶν ὁμάδων ἠσφαλι-
σμένων, ἣτις καταλήγει εἰς τὴν δημιουργίαν εὐνοουμένων καὶ
προνομιῶν μεταχειρίσεως.

Ἡ θέσπισις τῶν καινῶν πόρων ἔχει γίνεαι πράγματι μὲ μέ-
τρον οὐχὶ τὴν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας ἐκάστης κα-
τηγορίας ἠσφαλισμένων ἀλλὰ τὴν πίεσιν τὴν ὅποιαν δύνανται
ν' ἀσκήσουν οὗτοι πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιώξεών των. Ἄμ-
εσοῦς συνέπεια τούτου ὑπῆρξε τὸ γεγονός ὅτι ἡ τοιαύτη ἀν-
τικοινωνικὴ κατανομή των ματαιώνει αὐτὸν τοῦτον τὸν σκο-
πὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως. Ὀντως, ἀπὸ γενικωτέρας
οἰκονομικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένη ἡ κοιν. ἀσφάλις, ἀποβλέ-
πει εἰς τὴν ἀναδιανομὴν μέρους τοῦ ἐθνικοῦ ἐσοδήματος ὑπὲρ
τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων. Εἰς τὴν χώραν μας ἔμως,
ὅπου οἱ κοινωνικοὶ πόροι λαμβάνουν κατὰ κανόνα τὴν μορφήν
φόρων ἐπὶ τῶν εἰδῶν εὐρείας καταναλώσεως καὶ δὴ ὑπὲρ τῶν
κλαδικῶν Ταμείων, ἄτινα ἀντιπροσωπεύουν συνήθως ἰσχυρὰς
οἰκονομικῆς κατηγορίας ἠσφαλισμένων, ἡ ἀναδιανομὴ αὕτη
γίνεται κατ' ἀντίστροφον λόγον, δηλαδὴ ὑπὲρ τῶν οἰκονομι-
κῶς ἰσχυροτέρων. Ἐπι πλέον εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν σχετι-
κῶς ἰσχυρῶν οἰκονομικῶς συνεισφέρουν ὄχι μόνον οἱ ὀλιγώ-
τερον ἀμειβόμενοι ἠσφαλισμένοι, ἀλλὰ κα εὐρέα στρώματα
τοῦ πληθυσμοῦ τὰ ὁποῖα οὐδεμιᾶς ἀσφαλιστικῆς προστασίας
τυγχάνουν, ὡς οἱ ἀγρόται, οἵτινες καλοῦνται νὰ συνεισφέρουν
ὑπὲρ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ, ἐνῶ θὰ ἔδει
νὰ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον.

V. Ἡ γενόμενη προεργασία δὲ ἀ-
τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ θεομοῦ.

Ἡ ἀνωτέρω διὰ βραχέων σκιαγραφηθεῖσα κατάστασις
τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως καὶ αἱ πρόοδοι τὰς
ὁποίας ἐσημείωσεν ὁ θεομὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσουν
ἀσυγκίνητον τὴν Κυβέρνησιν τῆς χώρας μας, παρὰ τὰ πολλα-
πλᾶ προβλήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ ἔχει αὕτη νὰ ἀντιμε-
τωπίσῃ, διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν καὶ τὴν ἀνθρώπων
τῶν ἀνευ προηγουμένου εἰς ἔκτασιν καταστροφῶν καὶ ἐρει-
πίων, ποὺ ἐπεσώρευσεν εἰς αὐτὴν ὁ πόλεμος ἀρχικῶς, ὁ συμ-
μοριτισμὸς βραδύτερον καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι τούτους τρα-
γικαὶ διὰ τὸ ἔθνος συμφοραί.

Μὲ τὸ πρόβλημα τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς ἑλληνικῆς κοι-
νωνικῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλήθησαν ἐντατικῶς Ἑλληνες καὶ
ξένοι ἐμπειρογνώμονες τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς καὶ
τοῦ Διεθνoῦς Γραφείου Ἐργασίας, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ἀνώτερα
συνδικαλιστικὰ ὄργανα τῶν ἐργαζομένων καὶ τῶν ἐργοδοτῶν,
αἱ ἐργασίαι δὲ τούτων ἐφότισαν ἐπαρκῶς τὸ πρόβλημα ὑπὸ

δλας του τὰς πτυχάς. Ίδιαιτέρως αξιόλογος υπήρξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ κατ' ἐντολὴν τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ νῦν Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Σοφοκλῆ Βενιζέλου, ἐκπονηθεῖσα κατὰ τὸ 1949 ὑπὸ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐκθεσις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

Θὰ ἀπετέλει ὅμως πραγματικὴν παράλειψιν, ἂν δὲν ἐξήρετο ὅπως ἰδιαιτέρως διὰ τῆς παρουσίας ἢ δημιουργικῆ συμβολῆς, ἢ πρωτοβουλία καὶ τὸ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπεδίωξαν τὴν ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἐξυγίανσιν τοῦ θεσμοῦ, ἢ Ἀμερικανικὴ Ἀποστολὴ καὶ οἱ ὑπ' αὐτῆς μετακληθέντες εἰδικοί ἐμπειρογνώμονες διὰ τὴν διοίκησιν καὶ διοργανώσιν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ διὰ τὴν παροχὴν συμβουλῶν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν.

Τὸ παρὸν σχέδιον νόμου ἀποτελεῖ ἤδη τὸ πρῶτον θετικὸν βῆμα πρὸς σχηματῶσιν τῶν σχετικῶν προσαπειδῶν καὶ ἐξαγγελιῶν ὄλων τῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ μεταπολεμικῶν Κυβερνήσεων, αἰσθάνομαι δὲ ἑμαυτὸν ὅπως ἰδιαιτέρως ὑπερήφανον, διότι κατ' εὐτυχίαν συγκυρίαν εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ εἰσηγηθῶ τούτο ὡς μέλος Κυβερνήσεως, Προεδρευομένης ὑπὸ τὸν υἱὸν τοῦ ἀειμνήστου Ἐλευθερίου Βενιζέλου, εἰς τὴν μεγάλῳπον τοῦ ὁποῖου ἡγεσίαν εἶδε τὸ φῶς καὶ ὁ πρῶτος γενικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ασφαλίσεων ἐν Ἑλλάδι, ὁ Νόμος 5733)1932, ὅστις ἀργότερον ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν μέχρι σήμερον ἐν ἰσχύϊ Νόμον 6298)1934.

VI. Β α σ ι κ ἠ ἔ π ι δ ι ὴ ξ ε ι ς κ αὶ γ ε ν ι κ ἠ ἄ ρ χ αὶ τ οῦ σ χ ε δ ῖ ο υ .

Τὸ ὑποβαλλόμενον ὑπὸ τὴν ὑμετέραν ἔγκρισιν σχέδιον νόμου ἀποβλέπει εἰς δύο κυρίως βασικοὺς σκοποὺς.

Πρῶτον, εἰς τὴν ἐπὶ νέων θάσεων, ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ἐργατοῦ τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ὅπερ, διαχειριζόμενον τὰς τύχας τῶν 3)4 τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας καὶ ἀποτελοῦν τὸν κυριώτερον Φορέα ἐνασκήσεως τῆς κοινωνικῆς μκε πολιτικῆς, προσελκύει ἀμέριστον τὸ κρατικὸν ἐνδιαφέρον. Ἡ ἀναδιοργάνωσις αὕτη ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν διόρθωσιν ἀπ' ἐνὸς μὲν τῶν ἀτελειῶν τοῦ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντος νόμου, τὰς ὁποίας κατέδειξε ἡ ἐπὶ 13ετίαν ἐφαρμογὴ του καὶ ἀπ' ἑτέρου εἰς τὸν προσανατολισμὸν τοῦ θεσμοῦ πρὸς τὰς νεωτέρας διεθνεῖς τάσεις καὶ κατευθύνσεις, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως δραστηριοτέρως ὑπὲρ τῶν μισθωτῶν τῆς χώρας τριτοκτίξ.

Δεύτερον εἰς τὴν λήψιν γενικωτέρων τιῶν μέτρων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ὀρθολογιστικωτέραν ὀργάνωσιν τοῦ ὅλου θεσμοῦ τῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως τῆς χώρας καὶ τὴν προλαίαν τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ καθολικὴν του ἐξυγίανσιν καὶ διατύπωσιν τοῦ τελικοῦ του σχήματος ὑπὸ τὸ ὁποῖον θὰ δύνανται οὗτος καὶ ἐνταχθῆ, ὡς ὀργανικὸν τμήμα, εἰς ἐν γενικώτερον σύστημα «κοινωνικῆς ασφαλείας».

Τὴν κεντρικὴν ἐξ ἄλλου γραμμὴν τοῦ ὅλου σχεδίου, χαρακτηρίζει ἡ ἀρχὴ τῆς ἀλληλεγγύης, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον γνώρισμα τῶν προσφάτων παγκοσμ' ον ἐξελίξεων τοῦ θεσμοῦ. Ἡ β α σ ι κ ἠ ἔ δ ε σ ἰ ν χ ι σ ἧ μ ε ρ ο ν ὅ τ ι ἡ κ ο ι ν . ἀ σ φ ἄ λ ι σ ἰ ς ἀ π ο τ ε λ ε ἰ τ ἧ ν ἔ μ π ρ α κ τ ο ν ἐ κ δ ἧ λ ω σ ἰ ν τ ῆ ς ἀ λ λ ἠ λ λ ε γ γ ῦ ς τ οῦ ἔ θ ν ο υ ς .

Ἐκ τῆς ιδέας αὐτῆς ἀπορρέουν αἱ νεώτεροι τάσεις ἐν τῇ κοινωνικῇ ασφαλίσει, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἑξῆς:

α) Ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτάσεως ἢ κοινων. ασφαλίσεως τείνει νὰ καλύψῃ ὀλόκληρον τὸν πληθυσμὸν ἢ τοὐλάχιστον τὸν ἐργαζόμενον πληθυσμὸν ἀσχετῶς ἐπαγγέλματος.

β) Ἀπὸ ἀπόψεως κινδύνων ἢ κοινωνικῆς ασφαλίσεως τείνει νὰ καλύψῃ τὴν ἀσθένειαν, ἀναπηρίαν, γήρας, θάνατον, μητρότητα καὶ τὴν ἀνεργίαν.

γ) Ἀποτέλεσμα τῆς γενικώσεως τῆς ασφαλίσεως εἶναι ὅτι αὕτη ἐπιδιώκει νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐν κατώτερον ὅριον διαβίωσης. Ἡ συσχέτισις τοῦ μεγέθους τῶν παροχῶν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν εισφορῶν, ὑπόλειμμα τῆς ἰδιωτικῆς ασφαλίσεως, τείνει νὰ περιορισθῇ.

δ) Ἀπὸ ἀπόψεως ὀργανώσεως, ὁ ἐνιαῖος φορεὺς ἀποτελεῖ τὸ ἰδεῶδες πρὸς τὸ ὁποῖον προσανατολίζεται σαφῶς ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις.

ε) Ἡ παροχὴ ἱατρικῶν φροντίδων τοιοῦται ἰδιαιτέρως. Εἰς τινὰ συστήματα γενικῆς ασφαλίσεως ὡς τῆς Μεγάλῆς Βρετανίας καὶ τῆς Αὐστραλίας ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἀποτελεῖ δωρεὰν κρατικὴν παροχὴν.

Εἰς τὴν ἐπὶ μέρους διαμόρφωσιν τῶν διατάξεων τοῦ σχεδίου προσεπαθήσαμεν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, τὴν ἰδιαιτέραν ψυχολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν κοινωνικὴν καὶ οικονομικὴν συνθεσιν τῆς Χώρας.

Ἡ ἀρχὴ ὅμως τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τὸν φόβον, τὴν ὁποῖαν διεκέρυξεν ὁ Πρόεδρος Ρούσβελτ εἰς τὸ ἱστορικὸν του διάγγελμα τοῦ 1941, θὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνικὴ ἀσφάλεια θ' ἀποκτήσῃ ὀλόκληρον τὸ κοινωνικὸν αὐτῆς πλάτος, μόνον ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ πλαισιωθῇ καὶ ὑπὸ ἐνὸς συστήματος κοινωνικῆς προνοίας, ἧτις θὰ συμπληρώσῃ τὰ ἀναπόσπαστα κενά, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της καὶ τῆς διαφορώσεώς της ἀφήνει ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις. Ἡ ἀναδιοργάνωσις ὅθεν καὶ τοῦ συστήματος τῆς κοινωνικῆς προνοίας ἐν Ἑλλάδι ἀποτελεῖ μίαν ἄμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς χώρας, ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ τὸ ταχύτερον, ἐναρμολομένη πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν.

Ἀπὸ νομοτεχνικῆς τέλους ἀπόψεως ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τοῦ σχεδίου, ἀποτελεῖ ἡ ἀποφυγὴ λεπτομερικῶν ρυθμίσεων, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν μεζονος ἐλαστικότητος εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς ασφαλίσεως, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ δίκαιον τῆς κοινωνικῆς ασφαλίσεως ἀποτελεῖ δίκαιον ραγδαίων ἐξελίξεων, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ ἐκίσταται εὐχέρεια προσαρμογῆς του πρὸς τὰς κρατούσας ἐκάστοτε νεωτέρας τάσεις, κατευθύνσεις καὶ συνδήκας. Ὁ νόμος θέτει κατὰ κανὸνα μόνον γενικὰ πλαίσια καὶ κατευθυντήριους γραμμὰς. Ἡ ρύθμισις τῶν λεπτομεριῶν, ἐντὸς τῶν πλαισίων τούτων, ἐπαφίεται εἰς τοὺς Κανονισμοὺς διὰ τὴν θέσπισιν τῶν ὁποίων προβλέπεται ἀπλουστερὰ διαδικασία.

Ἐνταῦθα ἐπιβάλλεται ἡ διευκρίνησις ὅτι τὸ σχέδιον δὲν χωρεῖ εἰς τὴν υιοθέτησιν ὄλων τῶν νεωτέων ἀρῶν περὶ κοινωνικῆς ασφαλείας. Ἐν τοιοῦτον ἄλλα ὑπὸ τὰς παρούσας οικονομικὰς συνδήκας θὰ ἀπετέλει πῆδημα εἰς τὴν κενόν. Διευθύνεται ἀπλῶς ὅτι ἡμπορεῖ νὰ διορθωθῇ, γίνεται ἕνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός καὶ πορπαρσενόζεται, ὡς ἐλέγχιθ ἀνωτέρω, τὸ ἔδασον διὰ τὴν ἐν καιρῷ ἐνταξιν τοῦ ὅλου συστήματος εἰς τὰ πλαίσια ἐνὸς ὀλοκληρωμένου σχεδίου κοινωνικῆς ασφαλείας.

VII. Α ἰ ἔ π ἰ μ ἔ ρ ο υ ς δ ι α τ ἄ ξ ε ι ς τ οῦ σ χ ε δ ῖ ο υ .

A'. Ο ἰ ἀ σ φ α λ ι ζ ὄ μ ε ν ο ἰ κ ἰ ν δ υ ν ο ἰ γ ε ν ι κ ὼ ς .

Κατὰ τὸ νομοσχέδιον ἡ ἀσφάλισις θὰ καλύπτῃ τὰς αὐτὰς ἀσφαλιστικὰς περιπτώσεις, αἵτινες ἐκαλύπτοντο καὶ μέχρι τοῦδε ὑπὸ τὸν Ν. 6298)1934 ἤτοι τὴν ἀσθένειαν, τὴν μητοότητα, τὴν ἀναπηρίαν, τὸ γῆρας καὶ τὸν θάνατον.

Εἰς τούτους ὅμως προστίθεται ἡδη καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀνεργίας, λόγω τῆς συγχωνώσεως εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω.

Ἐσαυτῶς διευρύνεται οὐσιαστικῶς ἡ προστασία κατὰ τοῦ κινδύνου τῆς ἀσθενείας, διὰ τῆς ἐπεκτάσεως ὄλων τῶν παροχῶν τῆς ασφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ διὰ τῆς καλύψεως τῆς φυματώσεως εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν. ἐνῶ ὡς γνωστὸν μέχρι σήμερον αὕτη ἐκαλύπτετο διὰ τῆς παρ' ἑαυτῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ὑπὸ τύπον νοσοκομειακῆς τοιότητος, μόνον εἰς τὰς ὀξείας αὐτῆς μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον συγγωνεύεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἡ Ὀργάνωσις Ἀντισυμματικῆς Ἀσφαλίσεως. Καὶ περὶ τούτου ἡ μὴ γίνεται λόγος εἰδικώτερον κατωτέρω.

Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια δὲν ἀποτελοῦν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἰσχύοντι νόμῳ, ἰδίαν ἀσφαλ. περιπτώσιν, ἀλλ' ἀναλύονται ἀναλόγως τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἔχουν. Ἐὰν δηλαδὴ προκαλοῦν νοσηρὰν κατ' ἀσπασιν χρῆζουσαν ἱατρικῆς περιθάλψεως ἢ οὐκ ἀνεπίσημα πρὸς κίνδυνον εἰς εἶδος ἢ εἰς γῆρας, ἐνῶ δὲ προκαλοῦν ἀναπηρίαν ἢ θάνατον καλύπτονται ἀπὸ τὸν κλάδον σανατορίων ὡς πρὸς τὴν συνταξιοδότησιν τοῦ ἀναπήρου ἢ τῶν μελῶν οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου, καὶ ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα κηδείας ἀπὸ

τόν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρῆμα. Ἔχει ἐπαρκῶς ἤδη θεωρητικῶς ἐρευνηθῆ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἔχει διαπιστωθῆ, ὅτι οὐδαμῶς λόγος πλεόν υφίσταται, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἰδιαίτερος κλάδος ἀτυχημάτων. Μόνον λόγοι ἱστορικοὶ ἐδικαιολογοῦν τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἰδιαιτέραν μεταχείρισιν τοῦ ἀτυχήματος, οἱ λόγοι ὁμῶς οὗτοι δὲν ἰσχύουν πλέον, ἐφ' ὅσον ἐπεξετάθη ἡ κοινωνία, ἀσφάλειαι ἐφ' ὅλων τῶν ἀπειλούντων τὸν ἐργαζόμενον κινδύνων. Ἡ μόνη ἀπόκλισις, ἣτις ἐπιδέχεται καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ρύθμισιν, εἶναι ἡ τῆς μὴ ἀπαιτήσεως οἰωνοδότητος χρόνιων προϋποθέσεων διὰ τὴν ἀπόκτησιν δικαιώματος ἐπὶ τῶν παροχῶν. ὁσάντις ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ κινδύνου ὁφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν. Τὴν ρύθμισιν ταύτην υἰοθέτησαν ὁ Παλλικός μεταπολεμικὸς νόμος περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ ὁ Τσεχοσλοβακικὸς μὲ ἰδιαιτέρως εὐχάριστα ἀποτελέσματα, εἶναι δὲ καὶ ἡ λύσις τοῦ ἰσχύοντος ἤδη νόμου 6298, ἐπιτυχῶς δοκιμασθεῖσα.

Διὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἀκολουθεῖται ὁ κλασικὸς ὁρισμὸς τοῦ βιαίου γεγονότος, τοῦ ἐπισημαζίνοντος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ὅστις διὰ τῆς ἐρμηγείας ἔχει προσλάβει τὸν προσήκον εἰς ἕκτασιν περιεχόμενον.

Διὰ τὰς περὶ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἐργατικῶν ἀτυχημάτων, τῶν κατ' ὄδον καλουμένων ἀτυχημάτων, ἢ τοῦ ἐπισυμβαίνοντων κατὰ τὴν διαδρομὴν πρὸς τὸν τόπον ἢ ἐκ τοῦ τόπου ἐργασίας ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν διατεταγμένης ὑπηρεσίας, δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, διότι ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν ἀτυχημάτων τούτων ὡς ἐργατικῶν, ἐκαλύφθη πάντοτε ἀδιάσπαστος, ἄνευ θετικής διατάξεως, ὑπὸ τῆς μέχρι τοῦδε διοικητικῆς πράξεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῆς νομολογίας. Ἡ διὰ θετικῶν διατάξεων κάλυψις τῶν ἐν λόγῳ ἀτυχημάτων ὑπὸ νεωτέρων ξένων νομοθεσιῶν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ λόγος πολιτογραφίας τῶν καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμοίως δὲν περιελήφθη εἰς τὸ νομοσχέδιον, θεωρηθεῖσα ὡς περιτεύουσα καὶ αὐτονόητος καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἰσχύοντος νόμου, κατ' ἣν «πρὸς ἀτύχημα ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἐξομοιοῦνται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὰ κατὰ τὴν διάρκειαν δημοσίων ἐργατοῦπαλληλικῶν συγκεντρώσεων ἢ πράξεων διασώσεως ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπερχόμενα ἀτυχήματα».

Διὰ τὰς ἐπαγγελματικὰς ἀσθενείας, αἵτινες τὴν γένεσίν τῶν ὀφείλου εἰς τὰς συνθήκας τοῦ ἐπαγγέλματος, δὲν δίδεται οὔτε ὁρισμὸς, οὔτε γίνεται ἀπαρίθμησις τούτων. Ἀφήνεται εἰς κανονισμὸν, νὰ καθορίζη ταύτας, ἐπὶ τῇ βάσει καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἰσχυουσῶν περὶ αὐτῶν διεθνῶν συμβάσεων ἐργασίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι γνωστὸν ὅτι καθημερινῶς προστίθενται, λόγω τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν προόδων, νέαι κατηγορίαι ἐπαγγελματικῶν ἀσθενειῶν, μὴ δυνατόν νὰ προβλεφθῶσιν. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον. Γίνεται πολὺ περισσώτερον ἐλαστικόν.

Β'. Κ ύ κ λ ο ς ἡ σ φ α λ ι σ μ ῶ ν .

Συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις, τὸ νομοσχέδιον διευρύνει ἰκανῶς τὸν κύκλον τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ἰδρύματος, ἐπεκτεινομένης τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς πολλὰς κατηγορίας μισθωτῶν, οἵτινες δὲν ἠσφαλίζοντο κατὰ τὸ ἰσχύον καθεστὸς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Διατηρεῖται πάντως κατὰ βᾶσιν ἢ ἀρχὴ ὅτι ἡ ἀσφάλισις τοῦ ἀφορᾷ κατὰ κύριον λόγον τοὺς παρέχοντας ἐξερτημένην ἐργασίαν. Παρέχεται ὁμῶς ἡ δυνατότης ἐπεκτάσεως αὐτῆς καὶ εἰς οἰκονομικῶς ἀσθενεῖς κατηγορίας αὐτοτελῶς ἐργαζομένων.

Ἐν σχέσει μὲ τὰς διατάξεις τὰς ἀφορώσας τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα, σημειοῦμεν τὴν ἀπάλειψιν τῆς γενικῆς προϋποθέσεως περὶ «κυρίου ἐπαγγέλματος» διὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν ὁποίαν ἀπῆτει ὁ ἰσχύων νόμος, ἣτις ἐγέννα πολλὰς ἐρμηνευτικὰς δυσχερείας ἐν τῇ πράξει καὶ τῆς διατάξεως περὶ ἐξαιρέσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπασχολουμένων εἰς γεωργικὰς, θασικὰς καὶ κτηνοτροφικὰς ἐργασίας (ἄρθρ. 2 ἐδ. δ' Ν. 6298). Περὶ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἀγροτικῶν πληθυσμῶν ἢ Κυβέρνησις θέλει μεριμνήσῃ δι' εἰδικῶν σχεδίου νόμου. Οἱ ἐκ τούτων ὁμῶς παρέχοντες ἐξερτημένην ἐργασίαν θὰ ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὅταν αὐτῇ ἐπεκτείνεται εἰς τὰς περιοχὰς ἀπασχολήσεως τῶν.

Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου τιθεμένην ἤδη ρητῶς ἀρχὴν (ἄρθρ. 2 παρ. 1), κατ' ἣν, ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν βεβαίως τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ νομοσχεδίου, τὰ εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὑπαγόμενα πρόσωπα, ὑπάγονται ἔτι μόνον ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ καὶ «αὐτοδικαίως», ἣτοι ἄνευ τῆς τήρησεως προσθέτου τινὸς διατυπώσεως, οἷα εἶναι ἡ ἐγγραφή εἰς τὰ μητρώα ἢ ὁ ἐφοδιασμὸς τοῦ ἠσφαλισμένου δι' ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος κλπ., ἐπιλουμένων οὕτω νομοθετικῶς, τῶν ἀμφισβητήσεων τὰς ὁποίας ἐγέννησεν τὸ ζήτημα ἐν τῇ ἐρμηγείᾳ καὶ τῇ νομολογίᾳ τῶν δικαστηρίων.

Ἐκ τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ ὑπὸκεινται ἤδη εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἄξιαι μνείας κρίνονται αἱ ἐξῆς:

α) Οἱ οἰκόσῃτοι ὑπηρεταί. Οὔτοι ὡς γνωστὸν δὲν ὑπῆγοντο ὑπὸ τὸν Ν. 6298 (ἄρθρ. 3 ἐδ. η') εἰς τὴν ἀσφάλισιν, διότι κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ ἐθεωρηθῆ ὅτι ἐτύγγανον ἐπαρκοῦς προστασίας παρὰ τῶν παρ' αἷς ὑπηρετῶν οἰκογενειῶν, λογιζόμενοι ὡς μέλη οἰκογενείας τούτων κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἑλλήνων παραδόσεων καὶ ἐθίμων. Ὁ ἀνωτέρω ὁμῶς λόγος ἐξαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως, δὲν κρίνεται ἐπαρκὴς σήμερον, λόγω μεταβολῆς τῶν κρατουσῶν συνθηκῶν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ οἰκόσῃτοι ὑπηρεταί τὰς αὐτὰς ἀντιμετωπίζου ἀνάγκας προστασίας, οἷας καὶ οἱ λοιποὶ μισθωτοί.

β) Οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς ἐπιχειρήσεις ἐδρευούσας ἐν τῇ ἁλλοδαπῇ, ἐργαζόμενοι προσκαίρως ἐν τῇ ἡμεδαπῇ, ἄνευ νόμου τινὸς αὐτῇ ἐγκαταστάσεως. Καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν ὑπῆγοντο ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὸν ἰσχύοντα σήμερον Νόμον 6298 (ἄρθρον 3 ἐδ. ε'). Ἡ διάταξις αὕτη δὲν περιελήφθη εἰς τὸν νέον νόμον, διευρυνθείσης συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας ἀντιλήψεις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐδαφικότητος τῆς ἀσφαλίσεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν πάντα τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς τὸ ἔδαφος τῆς ἐπικρατείας, ἀδιαφόρως τοῦ ποῦ ἐδρευεῖ ἢ ἀπασχολούσα αὐτὰ ἐπιχειρήσεις δέον νὰ τυγχάνουσι πλήρους ἀσφαλιστικῆς προστασίας.

γ) Οἱ ἡμεδαποὶ οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν (Πρὸς Ν. 6298, ἄρθρ. 3 ἐδαφ. δ' καὶ ἄρθρον 4 παρ. 3 τοῦ νομοσχεδίου). Ἡ ἐγκατάλειψις ἄνευ ἀσφαλιστικῆς προστασίας τοῦλάχιστον τῶν ἐλλήνων ὑπηκόων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται εἰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας, ἐμφανίζεται σήμερον τελείως ἀδικαιολόγητος καὶ ἀνεδαφική. Ὁ δικαιολογητικὸς λόγος τῆς ἐξαιρέσεως τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ν. 6298, ἣτοι αἱ τεχνικαὶ δυσχερείαι ἐνεργείας ἐλέγχου παρὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Ι. Κ. Α. εἰς τὰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ ἡ ἀδυναμία ἐξαναγκασμοῦ τῶν πρὸς καταβολὴν τῶν εισφορῶν ἐπὶ ἐνδεχομένης δυστροπίας τῶν, δὲν δύναται πλέον νὰ προβληθῆ σήμερον πειστικῶς, μετὰ τὴν διάδοσιν καὶ τὴν γενικὴν ἀναγνώρισιν ποῦ περιβάλλει διεθνῶς τὸν θεσμόν. Αἱ διπλωματικαὶ ἀντιπροσωπείαι ἀσφαλῶς θὰ εἶναι μεταξὺ τῶν πρώτων ποῦ θὰ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν τῶν ὑποχρεώσεων ἐναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν. Τούτων δοθέντων, ἡ ἐξαιρέσις ἐκρίθη σκόπιμον, ὅπως περιορισθῆ εἰς μόνον τοὺς ἁλλοδαποὺς, τοὺς ἀπασχολουμένους εἰς τὰς ξένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας καὶ οἵτινες διατηροῦν πάντως τὸ δικαίωμα προαιρετικῆς ὑπαγωγῆς τῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἐξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νομοσχεδίου, δι' ἧς παρέχεται ἡ δυνατότης ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν ὀρισμένων κατηγοριῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, λίαν ἀσθενῶν οἰκονομικῶς (ὑπαίθριοι μικροπωληταί, πλανόδιοι στιλβωταὶ ὑποδημάτων κλπ.) ἐπὶ τῷ τέλει βελτιωτικῶς ἐπεκτάσεως τοῦ θεμοῦ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ἀστικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, τοῦ θεομένου προστασίας. Δὲν παραγνωρίζομεν βεβαίως τὰς δυσχερείας ποῦ θὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως, εἶναι ὁμῶς λογικῶς ἀκατανόητος καὶ κτυπητὰ ἀσυνεπῆς, ἡ ὑπαρξίς ἀσφαλιστικῆς προνοίας διὰ πρόσωπα σχετικῶς εὐρωστὰ οἰκονομικῶς, ὅπως εἶναι μεγάλη κατηγορία ἐμπόρων καὶ ἐπαγγελματιῶν, ἠσφαλισμένων εἰς τὰ οἰκεία Ταμεία τῶν καὶ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς ἀσφαλίσεως κατηγοριῶν τινῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, ἐχόντων πολὺ μεγαλειτέραν ἀνάγκην ἀσφαλιστικῆς προστασίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μεγάλων ἀριθμῶν μισθωτῶν.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν εἰρημένων προσώπων εἰς τὰ Ταμεία Ἀσφαλίσεως Ἐμπόρων καὶ Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν, δὲν θὰ ἔλῃ τοῦ πρόβλημα, διότι ταῦτα θὰ παρέμενον ἀκλόνητα κατὰ τῆς ἀσθενείας, ἐνῶ, ὡς εἶναι προφανές, ἡ κατ' αὐτῆς προστασία των εἶναι καὶ ἡ προέχουσα. Τὸ ἐπιχειρήμα ὅτι ἡ ὡς ἄνω διάταξις θὰ εἶχε τὴν θέσιν τῆς εἰς τὸν νόμον, ἂν ἐπρόκειτο περὶ γενικωτέρου νόμου «Κοινωνικῆς Ἀσφαλείας», καλύπτοντος ὁλόκληρον τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι πειστικόν. Φορμαλιστικὰ ἐπιχειρήματα πρέπει νὰ ἔρχονται εἰς δευτέραν μοῖραν, προκειμένου περὶ ἐξυπηρετήσεως ἐπιγενομένων κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Ἡ διάταξις πάντως διατυπώνεται ὡς ἀνεπιβεβλημένη, ἐπαρκειμένη τῆς λήψεως σχετικῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα τοῦτο σταθμίσῃ τὰς ὑφισταμένους ἐκάστοτε τεχνικὰς δυνατότητας πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἐπεκτάσεως. Σημειωτέον ὅτι τὰς σχετικὰς δυσχερείας περιορίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον, ἢ ὑπ' ἐτέρων διατάξεων τοῦ νόμου προβλεπομένη δυνατότης ἐπιβολῆς εἰς τοὺς μισθωτοὺς, τοὺς ἀπαχολουμένους διὰ λογαριασμὸν μεγάλου ἀριθμοῦ ἢ ἐναλλασσομένων ἐργοδοτῶν τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς σύμψηξιν Ἀσφαλιστικοῦ Συνεταιρισμοῦ, ὅστις θὰ εὐθύνεται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν. Τὸ μέτρον δύναιται κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰς περὶ ὧν πρόκειται κατηγορίας αὐτοτελεῖς ἐργαζομένων. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τὰ πρόσωπα ταῦτα διευκολύνεται ἐπίσης διὰ τῆς διατάξεως περὶ ἀστυνομικῶν ἀδειῶν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παρ. 3 τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ σχεδίου.

Σημειοῦμεν τέλος ὅτι καὶ τὸ παρὸν νομοσχέδιον ὡς ἄλλωστε καὶ ὁ Ν. 6298, οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν προβλέπει ὡς πρὸς τὴν ὑποχρέωσιν ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, λόγῳ φύλου, ἰθαγενείας (βλ. πάντως ἀρθρον 4 παρ. 3) ἡλικίας ἢ ἀπολαμβανομένου εἰσοδήματος. Ἡ ἐξαιρέσις ἐκ τῆς ἀσφαλίσεως τῶν μισθωτῶν, τῶν ἀπολαμβανόντων ὑψηλῶν ἀποδογῶν ἔχει πλέον σήμερον ἐγκαταλειφθεῖ σχεδὸν γενικῶς, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς ἀσταθείας ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας πρόσωπα ἔχοντα ὑψηλὸν ἐκ τῆς ἐργασίας εἰσοδήμα σήμερον εἶναι δυνατόν νὰ στερηθοῦν τούτου ἀκόμη καὶ ὁλοκληρωτικῶς τὴν αὔριον.

Γ'. Τὰ εἰδικὰ Ταμεία.

Μία τῶν σπουδαιωτέρων καινοτομιῶν τοῦ νομοσχεδίου εἶναι ἡ ὑπὸ τούτου χαρακτηρισμένη πολιτικὴ ἔναντι τῶν Εἰδικῶν Ταμείων. Ὡς ἐσημειώθη ἤδη ἀνωτέρω (Κεφάλαιον IV) ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα μειονεκτήματα τοῦ σήμερον κρατούντος ἐν τῇ χώρᾳ γενικοῦ συστήματος κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων εἶναι ἡ ὑπαρξίς οὐχὶ μικροῦ ἀριθμοῦ Εἰδικῶν Ταμείων, στερουμένων ὑγιῶν βάσεων καὶ ἀδυνατούντων ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐξασφαλίσουν σταθερὰν καὶ ἱκανοποιητικὴν προστασίαν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους των, ὡς καὶ ἱκανὸν ἄλλων ἐκτύπως ἀντιοικονομικῶν, ἐπιβαρυνόντων ὑπερμέτρως τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς χώρας καὶ δημιουργούντων προνόμια καὶ εὐνοουμένους.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸ νομοσχέδιον χαράσσει ἤδη νέαν ὑγιᾶ γραμμὴν.

Διατηροῦνται κατ' ἀρχὴν πάντα τὰ ἤδη λειτουργούντα ἐν τῇ χώρᾳ εἰδικὰ Ταμεία, τὰ δὲ ἀσφαλιζόμενα εἰς ταῦτα πρόσωπα, ἐξαιροῦνται τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α., καθ' ἣν ἔκτασιν εἶναι ἡσφαλισμένα εἰς αὐτά. Διὰ τὰ ἐκ τούτων ἕως ἀδυνατούντα νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους των ἰσοδύναμον τοῦλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν, καθιεροῦνται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ ἀρχὴ τῆς συγχωνεύσεως των εἰς τὸ Ι.Κ.Α., χάριν αὐτῶν τούτων τῶν συμφερόντων τῶν ἡσφαλισμένων των. Ἡ διατήρησις ἐν τῇ ζωῇ τοιούτων Ταμείων ἀντίκειται εἰς τὸ κοινὸν αἰτίημα καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ πλέον ἀνεκτὴ.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ τεθῇ κάποτε κάποια τάξις. Προκειμένου ὅμως περὶ συγχωνεύσεως εἰδικῶν Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ νομοσχέδιον καταβάλλει κάδε δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἀμερόληπτος κρίσις περὶ τοῦ ἂν ἐν συγκεκριμένον Ταμείον δύναται νὰ παράσῃ ἢ μὴ ἰσοδύναμον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην προστασίαν. Πρὸς τοῦτο θέτει ὠρισμένα κριτήρια διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς συγκρίσεως, ἀφ' ἧς ὅμως τὴν περὶ τούτου κρίσιν εἰς ἀμερόληπτου συνθέσεως Ἐπιτροπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν δίδεται εὐρεῖα

ἐλευθερία ἀξιολογήσεως κάθε περιπτώσεως. Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χώρας, εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τεχνικῶν καὶ ὑπηρεσιακῶν παραγόντων, ὡς καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἰδίων τῶν ἡσφαλισμένων, ἐγγυᾶται τὸ ἀμερόληπτον τῆς κρίσεως τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τὴν ἔναντι τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων πολιτικὴν ταῦ νομοσχεδίου, διακρίνει ἰδιόζων ἐνδιαφέρον. Τὸ Ι.Κ.Α. θὰ ἀναλάβῃ σχεδὸν ὅλον τὸ προσωπικὸν των, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων (ἀρθρον 55). Αἱ οἰκονομικαὶ προσωπικοῦ καὶ ἐξόδων διοικήσεως, αἰτινες ἀποτελοῦν ἕνα ἐκ τῶν οὐσιωδῶν σκοπῶν τῶν συγχωνεύσεων θὰ πραγματοποιηθῶν ἔταν σὺν τῷ χρόνῳ ἐξέλθουν φυσιολογικῶς τῆς ὑπηρεσίας οἱ ὑπερἀριθμοὶ ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῶν συγχωνευομένων Ταμείων, ποὺ θὰ ἀναλάβῃ τὸ Ι.Κ.Α. Ἐκ παραλλήλου, δι' ἐκείνους ἐκ τῶν ὑπαλλήλων τῶν Ταμείων, οἱ ὅποιοι ἤθελον θεωρηθεῖ ἑαυτοὺς μειουμένους διὰ τῆς ἐντάξεως προβλέπεται, συντρεχουσῶν ὠρισμένων προϋποθέσεων, ἢ ἱκανοποιητικὴ ἀπὸζημιώσις των καὶ ἡ συνταξιοδότησις των παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπιχειρηματικῆς Ἀσφαλίσεως Προσωπικῶν Ὀργανισμῶν Κοιν. Ἀσφαλίσεων, ἔπερ θὰ ἀνταποκριθῇ οὕτω καὶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν κυρίων λόγων δι' οὓς ἰδρύθη, ἤτοι τὴν ἀποσυμφορήσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν ἐκ τοῦ πλεονάζοντος καὶ ἀκυσταλήλου προσωπικοῦ των. Διότι μόνον, οἱ πράγματι ἀνεπαρκεῖς δὲν θὰ εἴρουν ἱκανοποιητικὴν τακτοποίησιν ἐντὸς τῶν κλίπων τοῦ Ι.Κ.Α., δοθέντος ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ἔπερ θὰ προβῇ εἰς τὴν ἀξιολογητικὴν ἐνταξίαν των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. παρέχει ὅλα τὰ ἐχέγγυα ἀμερόληπτου καὶ ἀντικειμενικῆς κρίσεως.

Ἡ ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω πνεῦμα διατύπωσις τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ νομοσχεδίου, ἔπερ προβλέπει ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητα των εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐνταχθῆσιν ὑπαλλήλων τῶν συγχωνευομένων Ταμείων καὶ διὰ τὴν τύχην τῶν τυχόν παρ' αὐτοῖς λειτουργούντων εἰδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας κλπ., (παρ. 8) ἐγγυᾶται ὅτι οὐδεμίαν θὰ γίνῃ κατάχρησις ἢ ἀδικία πρὸς οἰανδήποτε πλευράν.

Ἐτερον σημαντικὸν πρόβλημα ἀνακύπτει ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰδικῶν τινος Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἀφορῶν τὸς ἤδη συνταξιούχους καὶ ἡσφαλισμένους του.

Ὡς πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους, τὸ νομοσχέδιον (παρ. 6, ἀρθρον 5) προβλέπει ὅτι ἅπασαι αἱ ὑπὸ τούτων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου θὰ θεωρηθοῦν καὶ ὡς ἡμέραι ἀσφαλίσεως διὰ τὸ Ι.Κ.Α., συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀναγνωρισθέντος καὶ ἐξαγορασθέντος χρόνου πλασματικῆς συνταξίμου ὑπηρεσίας, τὰ τῆς ἐξαγορᾶς ἀναγνωρισθείσης ἀλλὰ μὴ ἐξαγορασθείσης συνταξίμου ὑπηρεσίας, ἐπαφίενται ὅπως ρυθμισθῶν διὰ Κανονισμοῦ.

Ὡς πρὸς τοὺς συνταξιούχους τῶν συγχωνευομένων Ταμείων τίθεται ἡ ἀρχὴ (ἀρθρ. 56 παρ. 4) ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν ὁπωσδήποτε συνταξιοδοτούμενοι ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. Ἐὰν δὲ εἶναι πρόσωπα, ἅτινα θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως καὶ κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνάπηροι ἄνω τοῦ 66 c) ο, ὑπερήλικες συμπληρώσαντες τὸ 60ὸν ἐπὶ ἀρρένων ἢ τὸ 58ὸν ἐπὶ θηλέων ἔτος ἡλικίας ἢ μέλη οἰκογενείας χαρακτηρισζόμενα ὡς ταιαῦτα ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, ταῦτα θὰ δικαιωθοῦν τῶν ἡῤῥημένων συντάξεων τὰς ὁποίας προβλέπει τὸ νομοσχέδιον ἐφ' ὅσον δὲν ἐλάβανον ἤδη μεγαλυτέραν σύνταξιν, διότι ἐν ταιούτῃ περιπτώσει θὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντα ταύτην. Προκειμένου περὶ συνταξιοῦχων, οἵτινες δὲν θὰ ἐδικαιοῦντο συντάξεως κατὰ τὰς διατάξεις τῆς νομοθεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. (ἀνίκανοι μὲ κάτω τοῦ 66 ο) ο ποσοστὸν ἀνικανότητος ἢ συνταξιοῦχοι λόγῳ ἀπολύσεως ἢ παραιτήσεως εἰς νεαράν ἡλικίαν κλπ.) προβλέπεται ὅτι οὗτοι θὰ ἐξακολουθήσουν λαμβάνοντες τὴν ἢν ἐλάβανον σύνταξιν καὶ οὐχὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου τυχόν προβλεπομένην ἀνωτέραν τοιαύτην κατὰ ποσόν, κριθέντος ὅτι διὰ πρόσωπα τῶν κατηγοριῶν τούτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεμελιωθῇ ἀξίωσις περὶ ἐξασφαλίσεως των ἱκανοποιητικοῦ ὅριου συντηρήσεως διὰ θυσίαν τῶν λοιπῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀπὸ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἐργασθῶν παραγωγικῶς. Ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου, προκύπτει ὅτι

και εις τον τμημα τουτον επελεγγησαν αι καλύτεραι δυναται επιεικεις λυσεις, με θυσιαις του Ι.Κ.Α., δια την αποφυγην γενικωτερων κοινωνικων ζητηματων, τα οποια δια ητο δυνατον να ανακυψουν εκ της αποτομου επιδιωξεως των απολυτως ενδεικνυμενων θεωρητικωδ λυσεων.

Αι κοινωνικου περιεχομενου μεταρρυθμισεις δεν δυνανται να εισαχθωσι με αποτομου στροφας. Τα αγαθα των αποτελεσματα δεον να επιδιωκωνται μετα την παροδον ευλογου χρονου, η παροδος του οποιου αμβλυνη εν τω μεταξυ τας δευτερας και τα διγόμενα συμφερόντα.

Ως ιδιαιτερωδ αξιολογον καινοτομιαν του νομοσχεδιου, καινοτομιαν αφορωσαν το συνολον των μισθωτων ησφαλισμενων και συνταξιούχων της χώρας, των υπαγομενων εις Ταμεια της αρμοδιότητος του Υπουργείου Εργασίας, αναφερομεν, τας τελευταίας διατάξεις του άρθρου 5 παρ. 1 του σχεδιου. Κατ' αυτας παντα τα ανωτέρω Ταμεια, υποχρεουνται επως απο 1.1.52 παρεχουν την αυτην εις εκτασιν προστασιαν προς εκεινην που θα παρεχη το Ι.Κ.Α. Δια της ειρημένης διατάξεως αυτοματως ανυψουται απο 1.1.52 το επιπεδον της ελης ασφαλιστικης μας προστασιαις εις το ελαχιστον οριον της υπο του Ι.Κ.Α. παρεχομενης τοιαυτης, ητις ανακηρυσσεται ως το ελαχιστον οριον της εξασφαλιστέας εν τη χωρα προστασιαις. Σημειωτέον οτι η τοιαυτη ανυψωσις του γενικου επιπεδου της ασφαλιστικης προστασιαις της χωρας θα ειναι αυτοματος και δεν θα εξαρτάται εκ της θελησεως των διοικήσεων των Κλαδικων Οργανισμων προς αναπροσαρμογη των παροχων των προς τας του Ι.Κ.Α., θεθέντος ετι η αντίστοιχος διατάξις του Νόμου 6298, (άρθρον 13 παρ. 2, ως συμπληρωθη δια του άρθρου 4 του Ν. Δ. 1121)1942 (Φ. Ε. Κ. 54)16.3.42, τευχος Α') και της παρ. 4 της (8024)Σ524)18.11.42 Υπ. Αποφάσεως (Φ.Ε.Κ. 265)22.11.40), δεν κατέστη δυνατον να εφαρμοσθῃ εν τη πράξει παραμειναισα γραμμα κενον περιεχομενου.

Η έννοια των ανωτέρω διατάξεων ειναι οτι απο 1.1.52 οι ησφαλισμενοι των Ειδικων Ταμειων, θα δυνανται να αξιουσι παρ' αυτων Ισας τουλάχιστον προς τας παροχας του νομοσχεδιου (ιατρικην περίθαλψιν και χρηματικας παροχας, υπο τους όρους του άρθρου 5 παρ. 1) βάσει των οικειων διατάξεων τούτου, αιτινες θεωρουνται αυτοδικαιως και ως διατάξεις της διεπούτης εκαστον Ειδικον Ταμειον νομοθεσιαις. Αρνησις χορηγήσεως τούτων, αποτελει λόγον υποχρεωτικης παραρρησις του οικειου Ταμειου προς συγχώνευσιν εις το Ι.Κ.Α.

Συμφωνως προς τας παραγράφους 3 και 4 του άρθρου 5 του νομοσχεδιου η Οργανωσις Αντιφυματικης Ασφαλίσεως (Ο. Α. Φ. Α.) και το Ταμειον Ανεργίας συγχωνεύονται απο της ισχύος του εις το Ι.Κ.Α.

Σχετικως κρίνομεν σκόπιμον να σημειώσωμεν τα εξής:

α) Ως προς την Ο.Α.Φ.Α.— Κατά μίαν αποψιν ευρέως υποστηρηχθεισαν η πρόληψις και περίθαλψις της φυματιώσεως, θα εδει λόγω της γενικωτερας και εθνικου πλάτους σημασιαις του θέματος, να αναληφθῃ εις όλην αυτης την εκτασιν υπο του Κράτους. Πλην όμως ειναι γνωστον οτι το Κράτος τουλάχιστον υπο τας παρούσας συνθήκας δεν δυναται να διαθέσῃ τα απαιτούμενα οικονομικα μέσα δια την θέσιν εις εφαρμογήν ενός γενικου προγράμματος αντιφυματικης δράσεως (ιδρυσις και συντήρησις συγχρονισμένων σανατορίων, αναρρωτηρίων, αντιφυματικων ιατρείων, ιδρυματων επαγγελματικης αναπροσαρμογης ιαθέντων φυματικων κλπ.). Τούτου θεθέντος εκρίθη σκόπιμος ο αποχωρισμός του προβλήματος της φυματιώσεως των μισθωτων και η άμεσος αντιμετώπισις ττου δια τούτους υπο της δια του Α. Ν. της 19.11.35 συσταθείσης Ο.Α.Φ.Α. ητις ετέθη εν λειτουργία προ διετίας περίπου. Η Οργάνωσις όμως αυτη λόγω του βραχέος χρόνου λειτουργίας της, ητις δεν επέτρεψεν εις ταύτην να επιβληθῃ δια του έργου της εις την κοινήν συνείδησιν και εξ άλλων αιτίων, δεν ήδυνήθη μέχρι τούδε, ως ητο άλλωστε φυσικόν, να εκανοποιήσῃ τας προσδοκίας που ανεμένοντο απο την σύστασιν της. Δια τον λόγον τούτον εις την επιχειρουμένην ήδη δια του νομοσχεδιου άπαρχήν αναδιοργανώσεως του ασφαλιστικου μας συστήματος, περιελήφθη και η άμεσος συγχώ-

νευσις της Ο.Α.Φ.Α. εις το Ι.Κ.Α., εν τη βεβαιότητι οτι :

Πρωτον θα προκύψῃ σημαντικη οικονομία δαπανων διοικήσεως, τσον δια την ασφάλισιν, όσον και δια τας επιχειρήσεις, αιτινες θα απαλλαγουν της τηρήσεως διπλων μισθολογιων, διπλων καταβολων εισφορων, διπλων ελέγχων κλπ., εφ' όσον δεν επετεύχθη μέχρι τούδε η συνεισπραξις των πόρων της δια του Ι.Κ.Α.

Δευτερον θα διευκολύνη δια της εντάξεως της εις το Ι.Κ.Α. η εισπραξις των πόρων της Ο. Α. Φ. Α., εις το άκέραιον, ενθ' μέχρι τούδε αι διαφυγαι άνέρχονται εις ιδιαιτερωδ ύψηλα ποσοτά.

Τρίτον, η λύσις της εντάξεως της εις το Ι.Κ.Α. ενδεικνυται απο απόψεως ορθολογιστικης οργανώσεως του όλου συστήματος των ελληνικων ασφαλίσεων, βασικόν του οποιου ως γνωστον μειονέκτημα αποτελει ο κατακερματισμός του εις μέγαν αριθμόν Φορέων.

β) Ως προς το Ταμειον Ανεργίας και τα Γραφεία ευρέσεως Εργασίας.— Κατά της συγχωνεύσεως του Ταμειου Ανεργίας εις το Ι.Κ.Α. προτεινονται τα ακόλουθα κύρια επιχειρήματα :

α) οτι ο κίνδυνος της ανεργίας διαφέρει του της ανικανότητος λόγω ασθενείας, κατά το οτι ειναι αστάθμητος ήτοι δεν ειναι δυνατον να προσδιορισθῃ κατά το μάλλον και ήττον ακριβές ασφαλιστρον δια την εφ' ώρισμένην χρονικήν περίδον αντιμετώπισιν του.

ββ) οτι η ένταξις του κλάδου ανεργίας εις το Ι.Κ.Α., θα εδημιούργει τον κίνδυνον της εν καιρῳ αύξήσεως της ανεργίας και εξαντλήσεως των αποθεματικων ασφαλείας του κλάδου ανεργίας, χρησιμοποίησεως των αποθεματικων του κλάδου συντάξεων προς κάλυψιν των έλλειμμάτων της ανεργίας, διότι τούτο ειναι ευκολώτερον όταν και οι δύο κλάδοι υπάγονται υπο Κοινον Φορέα, ως απέδειχθη κατά το παρελθόν εις το Ταμειον Καπνεργατων.

γγ) οτι το Ταμειον Ανεργίας άσκει και πολιτικήν άπασχολήσεως, έχει δηλ. και ειδικήν άποστολήν.

Τα επιχειρήματα όμως ταύτα δεν ευσταδούν. Ούτω όσον άφορα το αστάθμητον του κινδύνου ανεργίας και την άδυναμίαν προσδιορισμού ασφαλιστρον δυναμένου να καλύψῃ ώρισμένην περίδον, σημειούμεν οτι τούτο δεν παύει να ύφίσταται υπο οιανδήποτε οργανωτικόν σύστημα της ασφαλίσεως ανεργίας, είτε δηλ. αυτη άσκειται υπο ίδιου οργανισμού είτε υπο ειδικου κλάδου του Ι.Κ.Α.

Όσον άφορα το επιχειρήμα του κινδύνου χρησιμοποίησεως των αποθεματικων του κλάδου συντάξεων υπο του κλάδου ανεργίας εις περίπτωσιν οικονομικης κρίσεως, παρατηρούμεν οτι ο κίνδυνος ούτος εξουδετερώνεται δια των χωριστων λογαριασμων εκάστου κλάδου της ασφαλίσεως και της άπαγορεύσεως της μεταφορας ποσων η πιστώσεων απο του ενός κλάδου εις τον έτερον (άρθρ. 17 παρ. 3).

Εκτός τούτου ο κίνδυνος ούτος καθίσταται σκιάδης μετά την θέσπισιν του διανεμητικου συστήματος και εις τον κλάδον συντάξεων, όπερ άποστερεί τούτον μεγάλων αποθεματικων κεφαλαίων. Τα εις το Ταμειον Ασφαλίσεως Καπνεργατων γεόμενα κατά το άπώτερον παρελθόν δεν ειναι δυνατον κατά συνέπειαν να συμβούν εκ νέου και εις το Ι.Κ.Α.

Ως προς το τρίτον τέλος επιχειρήμα φρονούμεν οτι κατ' ούδεν θα κωλύεται το Ι.Κ.Α., όπως άσκή και πολιτικήν άπασχολήσεως δια του κλάδου του Ανεργίας, καθ' όν ακριβώς τρόπον και εις την αυτην εκτασιν, καθ' ήν θα ήδύνατο ν' άσκή τοιαυτην και το Ταμειον Ανεργίας, ως χωριστός Οργανισμός.

Εξεταζόμενου εξ άλλου του προβλήματος απο γενικωτερας θεωρητικης σκοπιαις και απο απόψεως ορθολογιστικης οργανώσεως, ειναι αναμφισβήτητον οτι ύπερ της συγχωνεύσεως συνηροούν και τα ακόλουθα επιχειρήματα :

α) Εφ' όσον η ανεργία συεπάγεται το αυτό αποτέλεσμα δια τον ησφαλισμενον, ήτοι άπώλειαν εισοδήματος, οίον και η ανικανότης λόγω ασθενείας και άμφοτεροι οι κίνδυνοι ανεργίας και ανικανότητος καλύπτοντα δια όμοειδων παροχων (χρηματικων επιδομάτων) σκόπιμον ειναι να τούς διαχειρίζεται και κοινός Φορέας.

ββ) Η συγχώνευσις θα συνεπαχθῃ ασφαλώς ουσιώδεις οικονομικας εξόδων διοικήσεως, και

γγ) Ἐφ' ὅσον οὕτως ἢ ἄλλως γενικῶς γίνεται δεκτὴ ἡ ἀνάγκη συνεισπράξεως τῶν πόρων τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, ἡ διατήρησις τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας θὰ εἶχεν ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν χορήγησιν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας. Μετὰ ταῦτα ἕως περιορισμένην ἀποστολὴν θὰ ἦτο παράλογον νὰ διατηρηθῆ ἴδιος Ὁργανισμός, ἀφοῦ κάλλιστα τὸ μικρὸν τοῦτο διαχειριστικὸν ἔργον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνατεθῆ εἰς τὸν Φορέα Συντάξεων καὶ Ἀσθενείας, ἐπιτυχανομένης καὶ ὀρθολογιστικότερας ὁργανώσεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ ἐνταξίς τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐπέβαλλεν ἀναγκάτως καὶ τὴν ἀνάθεσιν εἰς αὐτὸ τῶν Γραφείων Εὐρέσεως Ἐργασίας, ὡς στενῶς συνδεδεμένων μετὰ τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς ἀπασχολήσεως.

Ἐν σχέσει μετὰ τὸν τομέα τῶν Εἰδικῶν Ταμείων, κρίνομεν σκόπιμον τὴν ἔξαρσιν καὶ τῶν ἀκολουθῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου.

Πρῶτον, τῆς Προγραμματικῆς διατάξεως περὶ ἀπαγορεύσεως τῆς συστάσεως εἰδικῶν Ταμείων, ἐξαιρέσει ἐπικουρικῶν τοιοῦτων διὰ τὴν χορήγησιν ἐπὶ πλέον, τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγούμενων παροχῶν (ἄρθρον 5 παρ. 5). Σημειοῦμεν ὅτι ἡ διάταξις αὕτη περιλαμβάνεται καὶ εἰς τὸν ἰσχύοντα νόμον 6298 (ἄρθρον 13 παρ. 3) ἧτις ἕως ἀτυχῶς δὲν ἐτηρήθη. (Βλ. Κεφάλαιον ΙΙ τῆς παρουσίας ἐκθέσεως). Ἦδη ἡ διάταξις συμπληροῦται ὀριζομένου ὅτι τυχόν συνιστώμενα νέα ἐπικουρικά Ταμεία, δεόν νὰ ἔχουν τοὐλάχιστον 1000 ἠσφαλισμένους διὰ νὰ ἐξασφαλισθῆ τὸ βιώσιμον αὐτῶν καὶ νὰ ἀποφευχθῆ ἡ ἴδρυσις ἀντιοικονομικῶν Ταμείων.

Δεύτερον, τῆς διατάξεως περὶ δυνατότητος συγχωνύσεως πλειῶνων ὁμοειδῶν Φορέων εἰς ἐνιαῖον Ὁργανισμὸν (ἄρθρον 5 παρ. 5).

Τρίτον, τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ σχεδίου, καθ' ἣν ὅταν πρόσωπὸν τι ἠσφαλισμένον διὰ τὸν κλάδον συντάξεων εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καθίσταται συνταξιούχος τοῦ Εἰδικοῦ Ταμείου, ἐξακολουθεῖ δικαιούμενον τῶν παροχῶν ἀσθενείας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑφ' οὗς ὄρους καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ συνταξιούχοι.

Τὸ σήμερον γινόμενον, τῆς διακοπῆς δηλονότι τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας, μάλιστα τὰ πρόσωπα ταῦτα συνταξιοδοτηθῶν ἀπὸ τὸ Εἰδικὸν Ταμεῖον, εἶναι λογικῶς ἀπαράδεκτον, δοθέντος ὅτι εἰς τὴν περίοδον ταύτην, τὴν μετὰ τὴν συνταξιοδότησίν του, ἔχει μειζῶνα ἀνάγκη περιθάλψεως ὁ ἠσφαλισμένος.

Δ'. Διοικητικὴ Ὁργάνωσις τοῦ Ι.Κ.Α.

Κανονισμοί. 1. Φορεὺς τῆς Ἀσφαλίσεως. Ἐκτακτικῶς ἀποτελείας του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διοικητικὴν ὁργανώσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ἧτις ἐμπλέκεται ἀμέσως καὶ πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Ἰδρύματος ἐναντι τοῦ Κράτους, τὸ σχέδιον διατηρεῖ κατ' ἀρχὴν τὸν καθιερωμένον παρ' ἡμῖν τύπον Ἀσφαλιστικοῦ Φορέως, ἧτοι τὸν τύπον τοῦ Ν.Π.Δ.Δ., τοῦ ἀπολαύοντος εὐρείας οἰκονομικῆς καὶ διοικητικῆς αὐτοτελείας, ὑπαγομένου ὅμως ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτεῖαν τοῦ Κράτους.

Ἡ κρατικοποίησις τῆς ἀσφαλίσεως, μολονότι καθαρῶς κρατικῆς ὑποθέσεως, ἐκρίθη ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς παρακεκινδυνευμένη, διότι ἐλλείπουν ἀκόμη παρ' ἡμῖν αἱ ἀναγκαῖαι πρὸς τοῦτο ἀντικειμενικαὶ προϋποθέσεις καὶ ὥρμιοι συνθήκαι.

Εἰς τὴν χάραξιν, εἰδικώτερον τῶν ὀρίων αὐτοτελείας τοῦ Ἰδρύματος καὶ τῶν ἀντιστοίχων ὀρίων τῆς κρατικῆς ἐποπτείας, ἐπρυτάνευσεν ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ τελευταία αὕτη δεόν νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε γὰ μὴ παρεμβάλῃ μὲν προσκόματα εἰς τὴν λειτουργίαν του, νὰ ἀποκλείῃ ὅμως οἰανδήποτε ἀνεξέλεγκτον κίνησιν του ἐκτὸς τῶν πλαισίων τῆς κρατικῆς ἐξουσίας καὶ τῆς γενικωτέρας κυβερνητικῆς πολιτικῆς. Οὕτω, ὁ νόμος διαγράφει τὰς κεντρικὰς κατευθυντήριους γραμμάς τῆς ὁργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἀσφαλίσεως εἰς ὅλους τοὺς συναφεῖς τομείς (κύκλος ἠσφαλισμένων, ὕψος εἰσφορῶν, κατανομὴ τούτων μεταξὺ ἠσφαλισμένων καὶ ἐργαδοτῶν, προϋποθέσεις, ἔκτασις καὶ ὕψος παροχῶν, τοποθέτησις κεφαλαίων κλπ.) ἀφίνει δὲ τὴν ἐπιλογὴν τῶν μέσων πραγματώσεως τῶν σκοπῶν τῆς ἀσφαλίσεως (ἐκτέλεσις) εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ εἰς Κανονισμούς.

2. Κανονισμοί. Δεδομένου ὅμως ὅτι τὰ ἐπαριέμενα πρὸς ρύθμισιν ὑπὸ τῶν Κανονισμῶν θέματα δὲν ἀφοροῦν μόνον λεπτομερείας τῆς ὁργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς τῆς ἀσφαλίσεως ἀλλὰ καὶ θέματα οὐσιαστικοῦ περιεχομένου, θὰ ἐλέγγομεν θέματα «πολιτικῆς» καὶ οὐχὶ ἀπλῶς «τελεσεως», τὸ σχέδιον προβλέπει ὅτι οἱ Κανονισμοὶ θὰ θεσπίζονται καὶ διὰ συμμετοχῆς τῆς Πολιτείας, ἧτις μάλιστα θὰ ἔχη νὰ λέγῃ καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν ἐπ' αὐτῶν. Ἡ καθιερούμενη ἐν τῷ σχεδίῳ διαδικασία θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν, φρονούμεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν τῶν ἀρχῶν τῆς αὐτοτελείας καὶ τῆς κρατικῆς ἐπωφελούς παρακολουθήσεως.

Δεδομένης ὅμως τῆς σπουδαιότητος τοῦ θέματος τῆς διαδικασίας θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἰδρύματος, δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ὅπως αἰτιολογησῶμεν κάπως λεπτομερέστερον τὴν διὰ τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 16) υἱοθετουμένην λύσιν.

Ἐκτινόντες ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Πολιτεία δὲν δύναται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ἀποξενωθῆ πάσης συμμετοχῆς εἰς τὴν θέσπισιν αὐτῶν, διὰ τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους, γινώσκοντες περαιτέρω τὸ ἐρώτημα ποῖον θὰ ἦτο τὸ προσφορώτερον σύστημα θεσπίσεως τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α., βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς συμμετοχῆς τοῦ Δ. Σ. καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς τὴν θέσπισιν των.

Σχετικῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῶσιν αἱ ἐξῆς λύσεις:

Κατὰ τὴν μίαν, τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. θὰ προτείνῃ τοὺς Κανονισμοὺς εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ὅστις καὶ τελικῶς θὰ ἀποφασίζῃ σχετικῶς, δυνάμενος νὰ τροποποιῇ κατ' εἰκείαν κρίσιν τὰς σχετικὰς προτάσεις τοῦ Δ. Σ. καὶ ἀποστέλλει ταύτας πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀνευ παρεμβολῆς ἐτέρου τινὸς ὁργανοῦ. Ἡ διαδικασία αὕτη, μολονότι ἔχει τὰ πλεονεκτήματα ὅτι εἶναι ἀπλὴ καὶ σύντομος, ἐμφανίζει οὐχ ἦττον τὸ μειονέκτημα ὅτι παρέχει λίαν εὐρείαν ἐξουσίαν εἰς τὸν Ὑπουργόν, ἐνῶ ἐπιβάλλεται ὅπως τεθῶν εἰς ταύτην ὄρισμένοι φραγμοί.

Πρὸς τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρεμβολή, μεταξὺ τῆς προτάσεως τοῦ Δ. Σ. καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, γνωμοδοτήσεως, μὴ δεσμεύουσας τὸν Ὑπουργόν, τοῦ γνωστοῦ Συμβουλίου Κοινων. Ἀσφαλίσεως. Ἡ παρεμβολὴ ὅμως τοῦ Σ.Κ.Α., ὡς ἀπέδειξεν ἡ μέχρι τοῦδε πρᾶξις, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἐπωφελῆς καὶ ἀρκούντως ἰσχυρὸς ἀνασταλτικὸς φραγμὸς, δὲν κατέστη πάντοτε δυνατὸν νὰ ἀποτρέπη, λόγῳ τῆς ἀπλῆς γνωμοδοτικῆς του ἀρμοδιότητος, τὴν θέσπισιν μὴ ἐνδεικνυμένων ἐνίοτε λύσεων. Θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ καταστῆ ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν Ὑπουργόν ἡ γνώμη τοῦ Σ.Κ.Α., ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει θὰ περιήρχετο εἰς τοῦτο ἡ ἀποφασιστικὴ ἀρμοδιότης ἡ δὲ ἐξουσία τοῦ Ὑπουργοῦ θὰ καθίστατο σιωπῆς.

Τούτων δοθέντων ὡς προσφορώτερα λύσις ἐκρίθη νὰ μὴ παρεμβάλλεται μὲν τὸ Σ.Κ.Α. εἰς τὴν ψήφισιν τῶν Κανονισμῶν, νὰ ὑποχρεωθῆ ὅμως ὁ Ὑπουργὸς ὅταν διαφωνῇ εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., νὰ διατυπώσῃ τὰς διαφωνίας του μετὰ πλήρες αἰτιολογικὸν καὶ νὰ ἀποστέλῃ ταύτας ἐκ νέου εἰς τὸ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἵνα ἐπανεξετάσῃ τὰ ἐπιμαχα θέματα. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. συμφωνήσῃ πρὸς τὰς ἀπόψεις τοῦ Ὑπουργοῦ, τότε ὁ Κανονισμὸς θὰ ἐκδίδεται ὁμοσωνία Δ. Σ. καὶ Ὑπουργοῦ. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ἂν δηλ. τὸ Δ. Σ. ἐμμένῃ εἰς τὰς ἀπόψεις του ἢ προτείνῃ νέας ἐνδιαμέσους λύσεις, τότε ἡ τελικὴ κρίσις ἐπαφίεται εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Τέλος ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ ὀρισθῆ ὅτι διὰ τῶν Κανονισμῶν δὲν θὰ δύνανται νὰ τροποποιῶνται διατάξεις τοῦ Νόμου. Ἡ τροποποίησις τούτων θὰ γίνεται μόνον διὰ νόμον.

3. Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ Τοπικὰ Διοικητικὰ Ἐπιτροπὰί.

Α'. Ὡς Ἀνώτατον Διοικητικὸν ὄργανον τοῦ Ὁργανισμοῦ ὀρίζεται τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

Περὶ τούτου παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς:

α) Τοῦτο ὀρίζεται ὀλιγομελές (11 μέλη) διὰ νὰ ἔχη μεγαλύτεραν σχετικῶς εὐκίνησιν (ἄρθρον 12 παράργ. 1).

β) Διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ τῆς τριμεροῦς συνθέσεως ἧτοι ἐξ ἰσαρίθμων ἀντιπροσώπων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν ἐργαδο-

των και εξ ειδικών προσώπων. Διά τας δύο πρώτας κατηγορίας μελών τὸ διορίζον ὄργανον, δηλαδὴ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, δεσμεύεται ὅπως διορίσῃ ταῦτα συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ΓΣΕΕ διὰ τὰ ἐξ ἠσφαλισμένων μέλη και τῶν οἰκειῶν ἐργοδοτικῶν Ὁργανώσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς και Θεσσαλονίκης διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐργοδοτῶν.

Τὰ ἐξ ειδικῶν μέλη τοῦ Δ.Σ. ἐπιλέγονται ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δοθέντος ὅτι αἱ εὐθύναι λειτουργίας τοῦ Ὁργανισμοῦ βαρύνουν ὀπωσδήποτε και τὴν Κυβέρνησιν, εἶναι δὲ συνεπῶς ἐπιβεβλημένον, ὅπως αὕτη διαθέτῃ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ ΙΚΑ ἀριθμὸν τινα προσώπων, ἕτινα νὰ εἶναι φορεῖς τῆς γενικωτέρας Κυβερνητικῆς Πολιτικῆς.

Τὸ ἐν τῶν ἐν τῷ Δ.Σ. ἐπιστημονικῶν μελῶν προβλέπεται ὅτι δέον νὰ εἶναι ἰατρός, διότι, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν κέκτηται διὰ τὸν Ὁργανισμὸν ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις, ἐπιβάλλεται ὅπως τῆς διοικήσεως τούτου συμμετέχη και εἰς ἐκπρόσωπος τοῦ ἰατρικοῦ κόσμου. (ἄρθρον 12 παράγρ. 3).

γ) Ἐπιμηκύνεται ἡ θητεία τῶν μελῶν εἰς θετὴ και ν.α. θιροῦται ἡ τμηματικὴ ἀνανέωσις τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. ἀνά διετίαν, ἐπὶ τῷ τέλει ἐξασφαλίσεως ἀφ' ἑνὸς μὲν μείζονος συνοχῆς και συνεχείας εἰς τὴν ἐκάστοτε διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ Δ.Σ. πολιτικὴν και τῆς παροχῆς ἀφ' ἑτέρου τῶν ἀναγκαίων χρονικῶν περιθωρίων διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἐκάστοτε χαρασσομένου ὑπὸ τούτου προγράμματος, ἀσφαλιστικοῦ, οἰκονομικοῦ και διοικητικῆς ὀργανώσεως.

δ) Οἱ Ἀντιπρόεδροι προβλέπεται ὅτι θὰ ἐκλέγονται κατὰ τρόπον δημοκρατικόν, ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, ὁ εἰς ἕκ τῆς τάξεως τῶν ἠσφαλισμένων, ὅστις θὰ ἔχη και τὸ προβάδισμα, και ὁ δεύτερος ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν. Ὁ πρόεδρος θὰ ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, μεταξὺ τῶν δύο ειδικῶν εἰς τὰ κοινωνικά και οἰκονομικά θέματα.

ε) Παρέχεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἡ δυνατότης ὅπως ζητήσῃ παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τὴν διάλυσιν τοῦ Δ. Σ. εἰς περιπτώσεις σοβαρῶν παραβάσεων τοῦ νόμου και τῶν Κανονισμῶν τοῦ ΙΚΑ ἢ ἐτέρων γενικωτέρας σημασίας νόμων τοῦ Κράτους.

στ) Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Δ.Σ. (ἄρθρον 13) διαγράφονται κατὰ τρόπον ὅστε τοῦτα νὰ ἀπασχολῆται μὲ τὰ σοβαρώτερα μόνον ἐκ τῶν ἀπασχολούτων τὸ ΙΚΑ θέματα. Λειτουργικὰ και ἐπουσιώδη ζητήματα δὲν πρέπει νὰ φθάνουν μέχρι τοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἀπασχολήσις του μὲ τοιαῦτα θέματα, ὄχι μόνον φθείρει τὸ Συμβούλιον ἀλλὰ ἐκτρέπει τοῦτο και τῆς κυρίας του ἀποστολῆς και τοῦ καταναλίσκει τόσον πολύτιμον χρόνον, ὅστε δὲν δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ κύρια αἰ τοῦ καθήκοντα.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ και ἡ δυνατότης περαιτέρω ἀποσυμφορήσεως τοῦ Συμβουλίου, διὰ τῆς δυνατότητος συγκροτήσεως ὑπὸ τούτου Ἐπιτροπῶν πρὸς προπαρασκευήν, γνωμοδοτήσιν ἀλλὰ και ἀπόφασιν ἐπὶ ὀρισμένων θεμάτων (ἄρθρον 13 παρ. 5). Ὁμοίως ἀξιοσημειώτος εἶναι και ἡ διάταξις τῆς παραγρ. 7, καθ' ἣν τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ ἀναθέτῃ εἰς εἰδικὰ πρόσωπα, τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του και ξένα πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ, τὴν ἀσκήσιν ἐλέγχου κατὰ τὰ ἐν τῷ σχεδίῳ ὀριζόμενα. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει, ὅπως παράσχη εἰς τὸ Συμβούλιον τὴν εὐχέρειαν ἐξονυχιστικῆς διερευνητικῆς ὀρισμένων θεμάτων, ὡσάκις εἴτε τῷ καταγγέλλονται εἴτε ὑποπιέυεται ὅτι ὀρισμένοι ἐνέργειαι τῆς διοικήσεως και γενικῶς ὀργάνων τοῦ ΙΚΑ ἐχόντων ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα δὲν εἶναι σύνομοι.

Β') Εἰς τὸν τομέα τῆς διοικήσεως τῶν περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ (Ὑπ)τα διατηρεῖται ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 13 παράγρ. 10) τῆς διοικήσεως τῶν σοβαρωτέρων ἐξ αὐτῶν ὑπὸ ὀλιγομελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν, μὲ τριμερῆ σύνθεσιν (ἠσφαλισμένοι, ἐργοδοταί, εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δικαστικοὶ ἢ δημόσιοι ὑπάλληλοι, δοθέντος ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εὐρίσκωνται εἰδικευμένοι ἐπιστήμονες εἰς ὅλα τὰ περιφερειακά κέντρα). Ὅσον ἀφορᾷ τὰς ὑποδείξεις τῶν ἐξ ἠσφαλισμένων και ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τ.Δ.Ε., τηρεῖται και ἐν-

ταῦθα ἡ ἀρχὴ τῆς ὑποδείξεως τῶν ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀντιπροσωπευτικῶν ὀργανώσεων. Εἰς τὴν διαγραφὴν τῶν ἀρμοδιότητων τῶν Τ.Δ.Ε. γνώμονα ἀπετέλεσαν αἱ και διὰ τὸ Δ. Σ. ἀνωτέρω ἀναπτυχθεῖσαι ἀπόψεις.

4. Ὑ π η ρ ε σ ῖ α ι — Γ ε ν ι κ ὸ ς Δ ι ε υ θ υ ν τ ῆ ς. Ὡς πρὸς τὴν σύνθεσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος ὡς κατευθυντήριος γραμμὴ διατηρεῖται ἐν τῷ σχεδίῳ ἡ ἀρχὴ (ἄρθρον 14) τῆς διακρίσεως αὐτοῦ εἰς Γεν. Δ)σιν και Ὑπ)τα, ἣτις ἰσχύει και ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ὁμοίως διατηρεῖται και ἡ ἀρχὴ τῆς διοικητικῆς και ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τοῦ κλάδου ἀσθενείας, συμφώνως πρὸς τὰς νεωτέρας τάσεις, ἀλλὰ και λόγω τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα ἀπέδωκεν ἡ 13ετής ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴ τῆς. Ἐπίσης τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς δυνατότητος θεσπίσεως ἰδίου ὀργανωτικοῦ συστήματος διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν και Πειραιῶς. Αἱ περιοχαὶ αὗται συγκεντρώνουν ὡς γνωστὸν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν ἠσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ, τὰ δὲ ἐν αὐταῖς Ὑπ)τα, ἰδίᾳ τὸ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχουν ἐξελιχθῆ εἰς δυσκολοδιοικήτον ὑδροκέφαλον, δυσκόλως χειραγωγούμενον ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε Προϊστάμενου τοῦ Ὑπ)τος. Διὰ τῆς διατάξεως παρέχεται ἡ εὐχέρεια ἐνὸς πειράματος κατατημέσεως τοῦ Ὑπ)τος εἰς τοπικά παραρτήματα και μὲ ποιῶν τινα αὐτοτέλειαν και ἀποφασιστικὴν ἀρμοδιότητα τοπικὰς μονάδας κατὰ τὰ και ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ ἀνάλογους συνθήκας και διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους διὰ τὴν περιοχὴν τῶν Παρισίων ἐπιτυχῶς ἐφαρμοζόμενα. Τὸ ζήτημα τοῦτο μελετᾶται ἄλλωστε ἀπὸ μακροῦ ὑπὸ τῆς διοικήσεως τοῦ ΙΚΑ, ὡς μία διέξοδος ὀρθολογιστικωτέρας ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὰ ἀνωτέρω περιοχὰς. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἡ εἰδικὴ μεταχειρίσις ἀπὸ ὀργανωτικῆς και ἀσφαλιστικῆς ἀπόψεως τῶν περιοχῶν Ἀθηνῶν και Πειραιῶς ἐπιβάλλεται και ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι αὗται ἐμφανίζουν πολὺ μικρὰν αὐτοτέλειαν, διότι οἱ εἰς ταύτας κατοικοῦντες ἠσφαλισμένοι μετακινούνται συχνάκις και εὐκόλως ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ἢ ἐργάζονται εἰς τὴν μίαν και κατοικοῦν εἰς τὴν ἄλλην κλπ. γεγονότα ἅτινα δυσχεραίνουν τὸν εἰς στεγανά διαμερίσματα διαχωρισμὸν τῶν δύο περιοχῶν εἰς αὐτοτελεῖς μονάδας.

Ἐτέρα συναφῆς πρὸς τὰ ἀνωτέρω καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἶναι κατάργησις τῆς οἰκονομικῆς αὐτοτελείας τῶν περιφερειακῶν Ὑπ)των, ἣτις ἐφαρμόζεται σήμερον εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας. Ἡ ὡς ἄνω ρύθμισις κρίνεται ὅτι ἀντίκειται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλληλεγγύης ὅλων τῶν ἠσφαλισμένων τοῦ ΙΚΑ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκκινεῖ τὸ νομοσχέδιον. Ἡ διατήρησις τῆς παλαιᾶς ἀρχῆς θὰ ἐσήμαιεν ὅτι τὰ πλουσιώτερα Ὑπ)τα, εἴτε λόγω ἡξιοκρίσεως ἐν αὐτοῖς οἰκονομικῆς δραστηριότητος εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων θὰ ἠδύνατο νὰ χορηγοῦν καλύτερας τῶν λοιπῶν Ὑπ)των παροχὰς. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀπαράδεκτον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ὅλων τῶν ἠσφαλισμένων, ἀποτελεῖ ἀρχὴν, ἡ ὁποία σήμερον, μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην τωμωμένην ἀλληλεγγύην ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους, δὲν ἐπιδέχεται παρεκκλίσεις.

Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ ἐπαφίονται εἰς Κανονισμοὺς, διὰ νὰ ὑπάρχη μεῖζον εὐχέρεια πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀνάγκας τοῦ Ὁργανισμοῦ, τὰς δημιουργουμένας ἐκάστοτε νέας συνθήκας και τὰς ἐκάστοτε ἐπινοουμένας νέας ὀρθολογιστικῆς ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐγκαταλείπεται και ἡ ἀρχὴ τῆς διὰ τοῦ Νόμου διακρίσεως τῶν Ὑπ)των εἰς περιφερειακά και Τοπικά, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται ἡ θέσπισις τῆς διὰ τῶν κανονισμῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἰδρύματος, ὅστις ἀποτελεῖ τὸν κύριον μοχλὸν διοικήσεως τοῦ ὅλου Ὁργανισμοῦ, λαμβάνεται μέριμνα, ὅπως οὗτος ἀφ' ἑνὸς ἀπολαύει ἰκανῶν ἐγγυήσεων ἀνεξαρτησίας και ἀφ' ἑτέρου ἐκλέγεται και διορίζεται ἐκ προσώπων κεκτημένων τὰ διὰ τὴν θέσιν τούτου ἀπαραίτητα ἐπιστημονικά και διοικητικά προσόντα.

Τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν διορίζει τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἥτοι ἡ ἐκάστοτε Κυβέρνησις τῆς χώρας, ἡ ὁποία εἶναι ἐξ ἴσου πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὁργανισμοῦ, εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ

άσκησης μεγάλου τομέως τῆς ὄλης κοινωνικῆς νομοθεσίας (ἄρθρον 14 παράγρ. 2 καὶ ἐξῆς).

Ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. εἶναι πράγματι τόσο σημαντικὴ ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀγνοῖται τὸ κράτος κατὰ τὴν πλήρωσίν τῆς. Ἡ προτεινομένη λύσις, ἣτις ἀποκλείει πάντα κίνδυνον ἐπιλογῆς τοῦ διοριστέου βάσει πολιτικῶν καὶ μόνον κριτηρίων, νομιζόμεν ὅτι ἀποτελεῖ τὸν καλύτερον δυνατὸν συγκερασμὸν καλῶς ἐννοουμένης αὐτονομίας τοῦ Ὄργανισμοῦ καὶ ἐπιβεβλημένης κρατικῆς ἐποπτείας.

Ἐτέρων ἀξιοσημείωτων καινοτομιῶν τοῦ νομοσχεδίου ἀποτελεῖ ἡ καθιέρωσις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ τῷ τέλει ἐλαφρόσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἐκ τοῦ φόρτου τῶν προσωπικῶν καὶ διαχειριστικῶν ζητημάτων, διὰ τὴν ἀνεπιβάρυνσίν αὐτοῦ εἰς κύρια προβλήματα τοῦ Ι.Κ.Α. Τὰ ζητήματα προσωπικοῦ καὶ τῆς παρακολουθήσεως τῶν οικονομικῶν ὑπηρεσιῶν, τὰ ὁποῖα βαρύνουν τὸν διοικούντα τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ σοβαρότητος τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι τόσο πολλὰ, ποικίλλα καὶ καταθλιπτικά, ὥστε ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἐνάσκησις των παρὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. Ἡ σύστασις τῆς θέσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, εἰμῶθα βέβαιον, θὰ ὠφελήσῃ ὄλως ἰδιαιτέρως τὸ Ι.Κ.Α.

5. **Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς.** Μία τῶν σοβαροτέρων ἐκδηλώσεων τῆς Κρατικῆς Ἐποπτείας ἐπὶ τοῦ Ι.Κ.Α., ἐνσωματοῦται εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἰσχύοντα ἤδη καὶ ὑπὸ τὸν Ν. 6298. Ἡ διατύπωσις τοῦ σχετικοῦ ἁρθροῦ τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρ. 15) διέπεται ἀπὸ τὰς ἀλλαχῶ ἐκτεθείσας βασικὰς ἀρχάς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν τοῦ Ι.Κ.Α. ἔναντι τοῦ Κράτους (λελογισμένη αὐτονομία).

Εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπιτρόπον παρέχεται τὸ δικαίωμα ἀναστολῆς τῶν κατὰ τὴν κρίσιν του παρανόμων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. κατὰ τὸν ἰσχύοντα εἰς τὰς πλείστας, διὰ τὴν μὴ εἰπωμεν ὅλας, τὰς ἀλλοδαπὰς νομοθεσίας.

Ἡ ἀρνησιουργία του τίθεται ὑπ' ὄψιν τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Ἄν οὗτος συμφωνήσῃ μετὰ τὸ Δ. Σ. αἴρεται ἡ ἀναστολή. Ἄν συμφωνήσῃ μετὰ τὸν Κ. Ε. ἀποφαίνεται τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἡ ρύθμισις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ MAXIMUM τῆς ὑποχωρητικότητος, τὴν ὁποῖαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Πολιτεία, χάριν τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὄργανισμοῦ. Διὰ τὴν πληρότητα τοῦ θέματος σημειοῦμεν τὰς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κρατούσας νεωτέρας τάσεις (Γαλλία, Βέλγιον κλπ.), καθ' ἃς ὁ Κ. Ε. δύναται νὰ ἀναστέλῃ ὄχι μόνον τὰς παρανόμους ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ., ἀλλὰ καὶ τὰς δυναμένας νὰ διακυβεύσων οὐσιώδη οικονομικὰ συμφέροντα τοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, δεδομένου ὅτι ἡ δύναμις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Φορέων, μετὰ τὴν καθολικέυσιν τῆς ἀσφαλείας διευρύνεται τόσο πολὺ, ὥστε ὀρισμένα ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. τούτου, δύναται καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι σύννομοι, νὰ διακυβεύουν γενικώτερα συμφέροντα τῆς οἰκονομίας τοῦ τόπου. Διὰ τὴν μὴ ὅμως παρεμβάλλωνται προσκόμματα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ, ἐξ ἐνδεχομένης καταχρηστικῆς ἀσκήσεως τῶν δικαιωμάτων του παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, ἂν ἐδίδοτο εἰς τοῦτον καὶ ἡ ἐξουσία ἐλέγχου τῆς σκοπιμότητος, ἔστω καὶ τῶν σοβαροτέρων ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως ὄχι μόνον μὴ ἐπεκταθῶν μέχρι τοιούτου σημείου αἱ δυνατότητες κυβερνητικῶν παρεμβάσεων, ἀλλὰ ὅπως τοῦναντίον ὀρισθῇ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέχρι τοῦδε ἰσχύοντα διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ πρὸς τὰ θεσπισθέντα ἐσχάτως διὰ τοὺς λοιποὺς Ἀσφαλιστικοὺς Ὄργανισμοὺς (Α. Ν. 1778) 1951) ὅτι ἡ τελικὴ κρίσις περὶ τοῦ παρανόμου ἢ μὴ ἀποφάσεως τινος τοῦ Δ. Σ. δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας, ἀλλὰ εἰς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ Ὄργανισμοῦ.

6. **Διαχειρίσις.** Ὡς πρὸς τὴν διαχείρισιν τοῦ Ι.Κ.Α. (ἄρθρον 17) τὸ νομοσχέδιον ἐπαφίεται εἰς Κανονισμοὺς. Διαγράφει μόνον τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπολύτου οἰκονομικῆς αὐτοτελείας ἐκάστου κλάδου, διὰ τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀλλαχῶ ἐκτεθειμένων κινδύνων χρησιμοποίησεως, ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ κλάδου ἀνεργίας, τῶν κεφαλαίων τῶν ἄλλων κλάδων. Μεταφοραῖ

πιστώσεων καὶ δάνεια ἀπὸ τοῦ ἐνὸς κλάδου εἰς τὸν ἕτερον ἀποκλείονται.

Ἐιδικῶς ὡς πρὸς τὰς προμηθείας, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ Ἰδρύματος εἰς τὴν ταχεῖαν ἱκανοποίησιν ἐπείγουσων ἀναγκῶν του, διευρύνεται ἡ εὐχέρεια τοῦ Ι.Κ.Α. πρὸς διενέργειαν προμηθειῶν μέχρις 20 ἑκατομμυρίων ἄνευ μειοδοτικῶν διαγωνισμῶν ἂν τοῦτο κρίνεται ἀπαραίτητον ὑπὸ τοῦ Δ. Σ., ὅπου εἶναι τὸ κατὰ πρότερον ὑπεύθυνον ὄργανον διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ. Ἀξιοσημείωτος εἶναι καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἐδαφίου 2 τῆς παρ. 7 τοῦ ἁρθροῦ 17, διαδηλοῦσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Κράτους εἰς τὸ Δ. Σ. καὶ τὴν πρόθεσιν τὸν ὅτι τῆς αὐτοτελείας τοῦ Ὄργανισμοῦ διὰ τῆς εἰς τοῦτο ἀναθέσεως τῆς εὐχερείας ἐκτιμήσεως τῶν περιστάσεων, μετὰ σύγχρονον ὅμως ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τοῦ Ι.Κ.Α., διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἰδιαιτέρως ἠϋξημένης πλειοψηφίας προκειμένου περὶ λήψεως ἀποφάσεως περὶ διενεργείας πολυδαπάνων προμηθειῶν ἄνευ διαγωνισμῶν.

7. **Ἐλεγχος.** Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαρότερα καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου ἐγκρατεῖται εἰς τὴν ἀνάθεσιν τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου εἰς μονομελῆ ὄργανα (παρέδρους τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κλπ.) μετὰ σαφῶς καθωρισμένον περιεχόμενον, διὰ τὴν δύναται ὁ οἰκονομικὸς μηχανισμὸς τοῦ Ὄργανισμοῦ νὰ κινῆται ταχέως καὶ ἄνευ παρεμβολῆς, λίαν ἐπιζημιῶν πολλὰκις καθυστερήσεων, αἵτινες εἶναι μοιραῖαι ὅταν ὁ ἔλεγχος ἀσκήται ὑπὸ συλλογικῶν ὀργάνων.

Εἰς τὸν κατασταλικὸν ἔλεγχον τὸ νομοσχέδιον διατηρεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ὑπὸ ἰδίου Κεντρ. Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου, μετὰ συμμετοχὴν εἰδικευμένων ἐλεγκτῶν καὶ ἀντιπροσώπων των ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου ἐξασφαλίζεται ἡ συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ἄσκησιν τοῦ ἐλέγχου, γεγονός ὅπου κέρηται καὶ μεγάλην ψυχολογικὴν σημασίαν. Ἡ ὑπαρξίς ἰδιαιτέρου μονίμου ἐποπτικοῦ ὄργανου, ἀνεξαρτήτου τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., εἶναι ἀναγκαῖα, λόγῳ τῆς εὐρύτητος τῆς οἰκονομικῆς του διαχειρίσεως. Ἀνάθεσις τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, εἰς τὰς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, δὲν θὰ ἦτο ὅτε οὐτε εὐχέρης οὔτε ἀποτελεσματικὴ, ὑπὸ τὴν σημερινὴν των συνθεσιν, δι' Ὄργανισμὸν τῆς σημασίας τοῦ Ι.Κ.Α. Ὁμοίως ἐκρίθη ὡς μὴ ἐνδεδειγμένη καὶ ἡ ἀνάθεσις τοῦ κατασταλικῶν ἐλέγχου, κατὰ ὑποστηρικθῆσαν ἀποψιν, εἰς τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, διὰ τοὺς κάτωθι λόγους :

α) Διότι θὰ παρέμενον ἀνεξέλεγκτοι ἐπὶ μακρὸν χρόνον

Ὡς πρὸς τὸν ἔλεγχον, ἡ σοβαρότερα καινοτομία τῶν ἐποπτικῶν διαχειριστικῆς φύσεως ἐνεργειῶν τοῦ Ι.Κ.Α., λόγῳ τοῦ φόρτου ἐργασίας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου.

β) Δὲν θὰ ἦσαν πλέον πρόσφατα κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐλέγχου, τὰ διὰ τὴν ἄσκησιν αὐτοῦ ἀναγκαῖα ἐκεῖνα περιστατικά καὶ αἱ εἰδικαὶ συνθήκαι, αἵτινες ὑπαγορεύουν πολυδάμνας ὀρισμένας πράξεις τῆς διοικήσεως.

Ἐπειδὴ εἶναι ἐνδεχόμενον τὸ Κ. Ε. Σ. νὰ μὴ ἐπαρκῆ διὰ τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως ὄλων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἰδίᾳ τῶν μεμακρυσμένων καὶ σοβαροτέρων Ὑποκαταστημάτων του, προβλέπεται διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἡ δυνατότης συστάσεως καὶ Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Κ.Ε. Σ., ὅπου τὸ τελευταῖον τοῦτο, μόνον ἀρμόδιον νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς σχετικὰς συνθήκας, κρίνει τὴν σύστασιν τοιούτων ἀπαραίτητων.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καινοτομεῖ τὸ νομοσχέδιον, καθιερῶν ὅτι μέχρι τοῦδε, προβλέπετο ἐν Ἐποπτικῶν Τοπικῶν Συμβουλίων δι' ἕκαστον περιφερειακὸν Ὑποκατάστημα, ἢ ὑπαρξίς δὲ τοιούτων εἰς πολλὰ μικρὰ Ὑποκαταστήματα, ἀπεδείχθη ὡς τελείως περιττὴ καὶ ἀλυσιτελής, ἐπαυξάνουσα ἀπλῶς ἄνευ λόγου καὶ ἄνευ ἐπιτελέσεως οἰουδήποτε ἀξιολόγου ἔργου τὰ ἔξοδα διοικήσεως.

Περὶ ἀναθέσεως εἰς τὰ ἐλεγκτικὰ ὄργανα πλὴν τοῦ ἐλέγχου νομιμότητος τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως καὶ ἐλέγχου σκοπιμότητος δὲν δύναται προφανῶς νὰ γίνῃ λόγος, διότι θὰ παρέλουν αἱ ὑπηρεσίαι καὶ θὰ ἐξηφανίζετο κάθε ἔχνος αὐτονομίας τοῦ Ὄργανισμοῦ.

8. Φορολογικά ἀπαλλαγαι. Αἱ διὰ τοῦ ἄρθρου 19 καθιερούμεναι φορολογικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀπαλλαγαὶ τοῦ Ι.Κ.Α., αἵτινες προσβλέποντο καὶ παρὰ τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου τοῦ ἰσχύοντος ἀκόμη Νόμου 6298)1934 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων», ἀποτελοῦν τὴν μόνην κρατικὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς δαπάνας τῆς ἀσφαλίσεως.

Καινοτομίαν ἀποτελεῖ ἡ δυνατότης ἀπαλλοτριώσεως ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν ὁποίαν καθιερεῖ ἡ παρ. 6 τοῦ ἄρθρου 19, δι' ἧς υἱοθετεῖται νομοθετικῶς ἡ ἀρχὴ ὅτι καὶ ἡ ἀσφάλις τῶν ἐργαζομένων ἐξυπηρετεῖ κοινὴν ὠφέλειαν τοῦ συνόλου, οἷον καὶ αἱ ἀπαλλοτριώσεις ὑπὲρ τοῦ Κράτους, ἔταν ἀποβλέπουσι, ὅπως ρητῶς ἐν τῷ νομοσχεδίῳ ὀρίεται, εἰς τὴν ἀνάγεσιν καὶ ἰδρυσιν ἱατρικῶν, κλινικῶν, νοσοκομείων, σανατορίων καὶ ἀναρρωτηρίων.

Ε'. Οἰκονομικὴ Ὀργάνωσις.

1. Γενικά. Ἐν σχέσει μὲ τὴν οἰκονομικὴν ὀργάνωσιν τῆς ἀσφαλίσεως, ἡ διαγραφομένη ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου οἰκονομικὴ πολιτικὴ βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἀνευ παραγνωρίσεως τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τῆς καθόλου ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου κατευθυντήριοι γραμμαὶ τοῦ νομοσχεδίου δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς τὰ ἐξῆς :

α) Ἀποφυγὴ ὑπερμέτρου ἐπιβαρύνσεως τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τῆς χώρας ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων τοῦ Ι.Κ.Α., ἡ ἀπαγόρευσις τῆς συστάσεως ἀντιοικονομικῶν Ἐπικουρικῶν Ταμείων μὲ ὀλιγωτέρους τῶν 1000 ἡσφαλισμένους (ἄρθρον 5 παρ. 5), ἡ ἀπαγόρευσις ἀνυψώσεως τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν Κλαδικῶν Ταμείων πέραν τῶν διὰ τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ κλάδον προβλεπομένων (ἄρθρον 5, παράγρ. 1, ἐδάφ. τελευταῖον κλπ.).

β) Μείωσις κατὰ τὸ δυνατόν τῆς σήμερον κρατούσης συνολικῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς οἰκονομίας. Συγχώνευσις εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας, τῆς Ο.Α.Φ.Α. καὶ τῶν ἀντιοικονομικῶν Ταμείων, δυνατότης συγχώνευσεως ὁμοειδῶν Ταμείων ὑπὸ κοινὸν φορέα (ἄρθρον 5), αἵτινες σημαινῶν οἰκονομίας ἐξόδων διοικήσεως διὰ τὴν ἀσφάλισιν καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις.

γ) Ἀποφυγὴ ἀκίνητοποιήσεως καὶ ἀφαιρέσεως σημαντικῶν κεφαλαίων ἐκ τῆς παραγωγῆς. Προσδιορισμὸς τῶν ἀναγκαίων ἀσφαλιστρῶν μὲ μικρὰς σχετικῶς χρονικὰς προοπτικὰς, δυνατότης μείωσεως ἀσφαλιστρῶν (ἄρθρον 25, παράγρ. 1, ἐδάφ. τελευταῖον).

δ) Ὑποβοήθησις τῶν ἐπαρχιακῶν βιομηχανιῶν καὶ σεβασμὸς τῆς εὐπαθείας καὶ πενίας ὀρισμένων τμημάτων τῆς Ἐπικρατείας (ἄρθρον 61 καὶ ἄρθρον 62 ἀφορῶν τὴν Δωδεκάνησον).

ε) Δικαία κατανομή τῶν βαρῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ ἐφαρμογὴ εἰς εὐρείαν κλίμακα τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν καλύτερον καὶ χειρότερον ἀμειβομένων. Τρόπος ὑπολογισμοῦ τῶν παροχῶν ἐν γένει τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰδικώτερον θέσπισις κατωτάτων ὀρίων διαβιώσεως καὶ ἀνωτάτων ποσῶν παροχῶν.

2. Χρηματοδότησις τῆς ἀσφαλίσεως. Εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως τὸ σχέδιον καινοτομοῦν καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τριμεροῦς χρηματοδοτήσεως τῆς ἀσφαλίσεως, ἥτοι δι' εἰσφορῶν τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν ἐργοδοτῶν τῶν καὶ τοῦ Κράτους. Ἡ καθιέρωσις τῆς κρατικῆς συμμετοχῆς ἀπὸ τοῦ 1953, ἣτις συνιστάται, ὡς γνωστὸν, καὶ διὰ τῆς Διακηρύξεως τῆς Φιλαδελφείας, βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ εὐρωστότερα οἰκονομικῶς τάξεις, αἵτινες ἐπὶ ὑγιᾶ ὀργανωμένων φορολογικῶν συστημάτων φέρουν καὶ τὰ μεγαλύτερα κατ' ἀναλογίαν βάρη τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ, δεόν νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν χρηματοδότησιν τῆς ἀσφαλίσεως τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων τάξεων.

3. Ὑψοσεισφορῶν. Ἀποφυγὴ προσθέτων ἐπιβαρύνσεων τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας. Ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀνωτέρω, διὰ τοῦ νομοσχεδίου οὐδεμία πρόσθετος ἐπιβαρύνσις τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας ἐπιβάλλεται. Ἀντιθέτως μόνον ἐλα-

φρύνσεις θὰ προκληθοῦν διὰ τῶν ὑπὸ τούτου προβλεπομένων ρυθμίσεων.

Πράγματι οἱ ἐργοδοταὶ οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ 14 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῶν (11 ο) διὰ τὸ Ι.Κ.Α., 2 ο) διὰ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας καὶ 1 ο) διὰ τὴν Ο.Α.Φ.Α.) θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ἐπιβαρύνωνται μὲ 14 ο) καὶ μετὰ τὴν ἰσχὴν τοῦ νόμου. Ὅμοιως οἱ ἡσφαλισμένοι οὐδεμίαν ὑφίστανται πρόσθετον κράτησιν πλέον τῶν σήμερον ἰσχυουσῶν (4 ο) Ι.Κ.Α., 1 ο) Ο.Α.Τ.Α.).

Ἡ ἐπαύξεισις εἰς τὰ ἀνωτέρω ὄρια τῶν ποσοστῶν εἰσφορῶν τῶν ἐπαρχιῶν κατὰ 3 ο) (2,5 ο) διὰ τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 0,5 ο) διὰ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας) θὰ ἐξουδετερωθῇ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς διὰ τῆς ἀπλουστεύσεως τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν, τῆς ἐνοποιήσεως αὐτῶν εἰς ἐνιαίαν εἰσφορὰν, ἀπαλλάσσουσαν τὰς ἐπιχειρήσεις ἀπὸ τὰς πολλαπλᾶς καὶ πολυπλόκους διατυπώσεις καὶ ὑπολογισμοὺς τοῦ ἰσχύοντος καθεστώτος καὶ διὰ τῆς ἐλαφρύνσεως τῶν ἐξόδων διοικήσεως τῆς ἀσφαλίσεως καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων γενικῶς. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω, ὑφίσταται ἐν τῷ νομοσχεδίῳ διάταξις ἐπιτρέπουσα τὴν μείωσιν τῶν εἰσφορῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας μέχρι 10 ο) (ἄρθρον 61).

Ὅσιωδῆ οἰκονομικὴ ἐλάφρυνσις τῶν ἐργοδοτῶν ἀποτελεῖ καὶ τὸ γεγονός ὅτι τίθεται ἐν ἀνώτατον ὄριον ἀποδοχῶν ὑποκειμένων εἰς εἰσφορὰς (100.000 δρχ. ἡμερησίας) ὡς καὶ ἡ ἀλλαγὴ μνημονευομένη κατάργησις διὰ τὴν ἀνικανότητα ἐξ ἀτυχήματος τοῦ χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, καὶ ἡ μείωσις τούτου ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, δεδομένου ὅτι οἱ ἐργοδοταὶ ὑποχρεοῦνται συμφώνως πρὸς τὸν Ἀστικὸν Κώδικα, νὰ καταβάλλουν κατὰ τὰς πρώτας 15 ἢ 30 ἡμέρας ἀσθενείας, πλήρεις τὰς ἀποδοχὰς εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἢ τὴν ἐπὶ πλέον διαφορὰν ἂν οὗτοι λαμβάνουν ἐπίδομα ἀσθενείας. Ὡφέλεια προκύπτει διὰ τοὺς ἐργοδοτὰς καὶ λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου, διότι κατὰ τὴν περίοδον τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ καταβάλλουν μειωμένην διαφορὰν.

Δέον ἀκόμη νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ οὐσιώδης βελτίωσις τῶν παροχῶν τοῦ κλάδου συντάξεων θὰ μείωσιν οὐσιωδῶς τὴν ἀνάγκην προσθέτου ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου τὰ λειτουργοῦντα ἐπικουρικὰ Ταμεία θὰ ἔχουν νὰ διαδραματίσουν πολὺ μικρότερον ρόλον καὶ συνεπῶς θὰ εἶναι δυνατόν νὰ μειωθοῦν προσεχῶς οἱ ὑπὲρ τούτων πόροι.

4. Κατανομή Εἰσφορῶν. Ὡς πρὸς τὴν κατανομήν τῶν εἰσφορῶν μεταξὺ ἐργοδοτοῦ καὶ ἡσφαλισμένου τὸ σχέδιον καθιεροῖ τὰ ἀκόλουθα :

α) Εἰς τὸν κλάδον ἀνεργίας, ὡς μέχρι τοῦδε, ὀλόκληρος ἡ εἰσφορὰ βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

β) Εἰς τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ συντάξεων ἐπὶ συνολικῆς εἰσφορᾶς 17 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡσφαλισμένων, ποσοστὸν 5 ο) ἤτοι τὰ 29,4 ο) βαρύνει τὸν ἡσφαλισμένον ἡσφαλισμένον καὶ 12 ο) ἤτοι 70,6 ο) τὸν ἐργοδότην. Αἱ ἀναλογίαι αὗται καταμερισμοῦ τῶν εἰσφορῶν εἶναι καὶ αἱ σήμερον ἰσχύουσαι. Ὁ ἐργοδοτὴς πράγματι καταβάλλει σήμερον 11 ο) εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 1 ο) εἰς τὴν Ο.Α.Φ.Α. καὶ ὁ ἡσφαλισμένος 4 ο) εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ 1 ο) εἰς τὴν Ο.Α.Φ.Α.

Κατὰ τὸ ἀρχικὸν κείμενον τοῦ Ν. 6298)1934 ὁ ἐπιμερισμὸς τῆς εἰσφορᾶς μεταξὺ ἐργοδοτοῦ καὶ ἡσφαλισμένου ἦτο 40 ο) εἰς βάρος τοῦ ἡσφαλισμένου καὶ 60 ο) εἰς βάρος τοῦ ἐργοδοτοῦ. Ἡ εἰς ὄφελος τοῦ ἐργαζομένου μετάθεσις τοῦ βάρους τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ 10 ο) εἰσέτι ἦτοι ἀπὸ 40 ο) εἰς 30 ο), δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ μισθοὶ ὑστερῶν σήμερον ἀπὸ ἀπόψεως ἀγοραστικῆς δυναμειως ἕναντι τῶν προπολεμικῶν. Ἐκτὸς τούτου ἡ τοιαύτη ρύθμισις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς συγχρόνους τάσεις καὶ ἀντιλήψεις, ἀποτελεῖ δὲ καὶ συνέχειαν τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ἀπὸ ἐτῶν καθεστώτος, ὅπερ ἐκρίθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο οὔτε σκόπιμον οὔτε δίκαιον νὰ ἀνατραπῇ εἰς ὄφελος τῶν ἐργοδοτῶν, διότι τούτο θὰ ἐσήμαινε τρόπον τινὰ ἀπεμπόλησιν κεκτημένου ἤδη δικαίωματος τῶν ἐργαζομένων.

Ἄλλωστε τὸ ζήτημα στερεῖται ἰδιαιτέρας σημασίας, δεδομένου ὅτι σήμερον πλέον γίνεται γενικῶς δεκτόν, ὅτι ἡ εἰσ-

φορά του εργοδότη, αποτελούσα προέκτασιν του μισθού ή μέρος του κοινωνικού καλουμένου μισθού, συνυπολογίζεται υπό τούτου μετά των λοιπών δαπανών προσωπικού του.

5. Τρόπος υπολογισμού και εισπραξίας εισφορών. Το σχέδιον καινοτομεί και εις τὸν τρόπον εισπραξίας τῶν εισφορῶν. Αἱ εισφοραὶ θὰ υπολογίζονται κατὰ ασφαλιστικὰς κλάσεις, δι' ἐκάστην τῶν ὁποίων προσδιορίζεται ἐν τεκμαρτῶν ἡμερομίσθιον, ἀποδίδον κατὰ κανόνα τὸν μέσον ὄρον τοῦ ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου ὁρίου ἀποδοχῶν τῆς κλάσεως. Ἡτότι τὸ σχέδιον ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἀρχικὴν λύσιν τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἥτις ἀπλοποιεῖ ἱκανῶς τοὺς υπολογισμοὺς εισφορᾶς διὰ τε τοὺς ἐργοδότης, τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ τὸ Ἴδρυμα.

Τὸ σχέδιον ὅμως προβλέπει καὶ τὴν δυνατότητα φεσπίσεως συστήματος κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς κλάσεις, ἐπὶ τῇ βάσει ἀντικειμενικῶν κριτηρίων, οἷα θὰ ἦσαν τὸ εἶδος τῆς ἀπασχολήσεως, κλπ., διὰ νὰ ἀποφευχθοῦν αἱ προστριβαὶ αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦνται σήμερον εἰς τὴν πρᾶξιν μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ Ἰδρύματος, λόγω τῆς ἀσταθείας τῶν μισθῶν καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ νομίμων καὶ πράγματι καταβαλλομένων ἀποδοχῶν. Ἡ τοιαύτη ἄλλωστε κατὰτάξις ἰσχύει καὶ σήμερον διὰ τοὺς μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς ἠσφαλισμένους. Ἡ καινοτομία τοῦ σχεδίου ἐγκνίται εἰς τὴν δυνατότητα ἐπεκτάσεως τοῦ τρόπου τούτου υπολογισμοῦ τῶν εισφορῶν καὶ εἰς ἄλλας κατηγορίας ἠσφαλισμένων. Ἐλπίζεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ παραστῇ ἀνάγκη ἐπεκτάσεως τοῦ συστήματος καὶ εἰς ἄλλας πλὴν τῶν μὲ κυμαινομένας ἀποδοχὰς κατηγορίας ἠσφαλισμένων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τῆς γενικεύσεως τοῦ φεσμοῦ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων, ὅχι μόνον δὲν εἶναι εὐκολος ἀλλὰ οὔτε καὶ συμφέρεῖ εἰς τοὺς ἐργοδότης ἢ ἀπόκριψις τῶν πράγματι καταβαλλομένων εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἀποδοχῶν.

Εἰδικὴ πρόνοια ἐλήφθη διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς εισπραξίας τῶν εισφορῶν τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων, τῶν ὁποίων ἡ εἰσπραξία παρουσιάζει πράγματι πολλὰς δυσχερείας. Οὕτως ἐπιβάλλονται ἀφ' ἐνὸς μὲν αὐστηρότεροι κυρώσεις, ἀφ' ἑτέρου δὲ φεσπίζεται ἡ δυνατότης ἐπιβολῆς τῆς ὑποχρεώσεως λήψεως ἀδείας ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ἀκόμη συστάσεως ασφαλιστικῶν συνεταιρισμῶν.

Ἰδιαιτέρας σημασίας εἶναι ἡ διάταξις καθ' ἣν οἱ ἠσφαλισμένοι ὑποχρεοῦνται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας νὰ ὑποβάλουν εἰς τὸν ὄργανισμὸν τὰς ἀντιρρήσεις τῶν κατὰ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀσφαλ. τῆς σχέσεως. Οὕτω θ' ἀποφεύγονται αἱ μετὰ πολλὰ ἔτη, ὡς συμβαίνει σήμερον, ἀμφισβητήσεις περὶ τῆς διαρκείας καὶ τῶν λοιπῶν στοιχείων τῆς ασφαλιστικῆς σχέσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς καθυστερουμένας εισφορὰς τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι αἱ ασφαλιστικαὶ εισφοραὶ ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, ἀποτελοῦν προέκτασιν τοῦ μισθοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καλουμένου μισθοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιόου αὐταὶ δεόντῃ καταβάλλονται μετὰ τοῦ μισθοῦ. Οἱ ἐργοδότης ἐπιβάλλεται νὰ κατανοήσουν ὅτι ὅπως ἀκριβῶς δὲν δύναται νὰ καθυστεροῦν τὴν καταβολὴν τῶν κατὰ κυριολεξίαν ἀποδοχῶν τῶν μισθωτῶν τῶν, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἀναβάλλουν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν ασφαλιστικῶν εισφορῶν, τοῦ κοινωνικοῦ μισθοῦ.

Ἐκκινοῦν ἐκ τῆς ἀφετηρίας ταύτης τὸ νομοσχέδιον, ἐπιβάλλει αὐστηρὰς κυρώσεις κατὰ τῶν καθυστερούντων ἐργοδοτῶν. Διὰ τοὺς κακοὺς ἐργοδότης δὲν εἶναι ἐπιτρεπτόν νὰ ἐπιδεικνύεται ἐπιείκεια ζημιούσα καὶ τοὺς καλοὺς ἐργοδότης. Παρέχονται ὅμως πολλαπλῆς φύσεως διευκολύνσεις καὶ ἀπαλλαγαὶ ἀπὸ πρόσθετα τέλη κλπ. εἰς τοὺς καθυστερούντας τὰς εισφορὰς τῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ νόμου ἐργοδοτῶν, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ παρελθόντος. Ὅμοιως ἐπιμηκύνεται ἡ προθεσμία καταβολῆς τῶν εισφορῶν ἀπὸ 15 ἡμέρας εἰς ἓξα μῆνα καὶ καταργεῖται ἡ πρόσθετος ἐπιβάρυνσις τῶν καθυστερούντων ἐργοδοτῶν διὰ τόκων ὑπερμερείας. Τέλος ἐξοπλίζεται ὁ Ὄργανισμὸς δι' ὄλων τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ταχείας καὶ εἰς τὸ ἀκέραιον εισπραξίας τῶν ἐξ εισφορῶν ἀπαιτήσεων του.

6. Τὰ ἐν τῇ ξένῃ κρᾷ τῶν ἠσφαλισμένων. Ἐν σχέσει μὲ τὸ ὕψος τῶν εισφορῶν δὲν κρίνομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν δι'

ὀλίγων τὰ εἰς Γαλλίαν, Αὐστρίαν, Ἰταλίαν, Βέλγιον καὶ Τσεχοσλοβακίαν σχετικῶς κρατοῦντα, πρὸς ἐνέργειαν σχετικῶν συγκρίσεων.

Γαλλία: Συμφώνως πρὸς τὸ ἐν ἰσχύϊ σήμερον γενικὸν σύστημα κοινωνικῆς ἀσφαλείας ἐν Γαλλίᾳ, αἱ ὑπὲρ τούτου εισπρατὰ ἐργοδοτῶν καὶ ἠσφαλισμένων ἀνέρχονται εἰς τὰ ἐν τῷ ἐπομένῳ πίνακι ἐμφαινόμενα ποσοστὰ ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἠσφαλισμένων μισθωτῶν:

Π Ι Ν Α Κ

Εἰς βάρος	* Ἀσφάλις ἀσθενείας καὶ συντάξεων		Οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα			* Ἀσφάλ. Ἐργατικῶν ἀτύχημάτων			Γενικὸν Σύνολον		
	Μέσος ὄρος	Maximum	Minimum	Μέσος ὄρος	Maximum	Minimum	Μέσος ὄρος	Maximum	Minimum		
Ἐργοδότης...	10%	16%	3%	12,8%	0,5%	29%	38,8%	26,5%			
ἠσφαλισμένου.	6%	—	—	—	—	6%	6,0%	6,0%			
Μερικὰ Σύνολα.	16%	16%	3%	12,8%	0,5%	35%	44,8%	32,5%			

Ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος αἱ εισφοραὶ ἐργοδότης καὶ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ ἀτύχηματος ἀνέρχονται εἰς Γαλλίαν εἰς 19 ο) ἐπὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων κατὰ μέσον ὄρον, ἐναντι 17 ο) τοῦ προβλέπει τὸ νομοσχέδιον. Ἐπιπεδῆ ὅμως ἡ εισφορὰ διὰ τὸ ἀτύχημα κυμαίνεται ἀπὸ 0,50 ο) μέχρι 12,8 ο) ἀναλόγως τῶν κινδύνων ἐκάστης ἐπιχειρήσεως, ὑπάρχουν ἐργοδοτὰς καταβάλλοντες 28 ο) λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὀλόκληρος ἡ εισφορὰ διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα βαρύνει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, τὰ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν βάρη τῶν ἐργοδοτῶν ἐξισοῦνται κατὰ μέσον ὄρον εἰς 35 ο) οφθάνουν δὲ εἰς ὠρισμένας ἐπιχειρήσεις τὰ 44,8 ο), χωρὶς μάλιστα ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ θάσει διανεμητικοῦ συστήματος δι' ὅλους τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως.

Βέλγιον: Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἐργατῶν κατὰ τοῦ γήρατος καὶ θανάτου τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 7 ο) (3,5 ο) ἠσφαλισμένου καὶ 3,5 ο) ἐργοδότης) καταβάλλει δὲ τὸ Κράτος οἰκονομικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν ὑπαλλήλων κατὰ τῶν αὐτῶν κινδύνων (γήρας — θάνατος) τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς τὸ 10,5 ο). Ἐκ τούτου 7 ο) ο κεφαλαιοποιεῖται καὶ τὸ ὑπόλοιπον 3,5 ο) προσαυξάνει τὰς συντάξεις κατὰ τὸ διανεμητικὸν σύστημα.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀσθενείας—ἀναπηρίας ἡ εισφορὰ ἀνέρχεται εἰς 6 ο) διὰ τοὺς ἐργάτας καὶ 5 ο) διὰ τοὺς ὑπαλλήλους. Ὅμοιως τὸ Κράτος συνεισφέρει 16 ο) ἐπὶ τῶν ἐσόδων τῆς ἀσφαλίσεως.

Εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τὸ ἀσφάλιστρον ἀνέρχεται εἰς 2 ο), τὸ δὲ Κράτος καλύπτει τὰ ἐλλείμματα.

Οἱ ἐργοδοτὰς καταβάλλουν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ Βέλγιον 6 ο) δι' οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα, 5 ο) διὰ τὰς ἐτησίαις ἀδείας μετ' ἀποδοχῶν καὶ 1,5 ο) διὰ τὸν εἰς ἐργαλεῖα ἐξοπλισμὸν τῶν ἐργαζομένων (EQUIPEMENT MENAGER). Εἰδικῶς δὲ οἱ ἐργοδοτὰς οἰκοδομικῶν ἐργασιῶν καταβάλλουν πρόσθετον εισφορὰν ἀνεργίας ἐκ 2 ο) διὰ τὴν χορήγησιν προσθέτων ἐπιδομάτων ἀνεργίας εἰς τοὺς ἀνέργους ἐργάτας δομικῶν ἐργασιῶν κατὰ τὰς περιόδους ἀνεργίας λόγω ἀντιξῶν καιρικῶν συνθηκῶν.

Αὐστρία: Εἰς τὴν Αὐστρίαν τὸ ἀσφάλιστρον διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας ποικίλλει ἀπὸ 3,2 ο) μέχρι 6,25 ο) τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἐργαζομένων, ἀναλόγως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐργαζομένου, ὡς ὑπαλλήλου ἢ ἐργάτου καὶ τοῦ Ταμείου εἰς ἔ ἀσφαλίσειται.

Εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας τὸ ἀσφάλιστρον, ὑπὸ διανεμητικὸν σύστημα, ἀνέρχεται εἰς 8,1 ο) διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 10 ο) διὰ τοὺς ἐργάτας.

Εἰς ἀμφότερα τὰ συστήματα, τὸ ἀσφάλιστρον κατανέμεται ἐξ ἡμισείας εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότης καὶ τοῦ ἠσφαλισμένου.

Τὸ ἀσφάλιστρον ἀτυχημάτων ἀνέρχεται εἰς 2,5 ο)ο βαρῶν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἐργοδότην, τὸ δὲ ἀσφάλιστρον ἀνεργίας εἰς 3 ο)ο (1,5 ο)ο ὁ ἐργοδότης καὶ 1,5 ο)ο ὁ ἠσφαλισμένος).

Ἰ τ α λ ί α : Εἰς τὴν Ἰταλίαν αἱ εἰσφοραὶ διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλειαν ἤδη κατὰ τὸ 1948 ἀνέρχοντο εἰς 23 ο)οο περίπου διὰ τοὺς ὑπαλλήλους καὶ εἰς 36 ο)οο διὰ τοὺς ἐργάτας, μὴ συνυπολογιζομένων καὶ τῶν κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων.

Τ σ ε χ ο σ λ ο β α κ ί α : Εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, βάσει τοῦ κατὰ τὸ 1945 ψηφισθέντος νόμου περὶ ἐθνικῆς ἀσφαλίσεως τὰ ἀσφάλιστρα ἀνέρχοντο εἰς 10ο)οο διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας—γῆρατος—θανάτου, εἰς 6,8ο)οο διὰ τὸν κλάδον ἀσθενείας, εἰς 1 ο)οο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀτυχήματος, εἰς 1 ο)οο διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας καὶ εἰς 4 ο)οο διὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω πόρων ὁ νόμος προβλέπει καὶ λίαν σημαντικὰς ἐπιχορηγήσεις.

Οὕτω τὸ Κράτος θὰ καταβάλῃ ἐτησίως μέχρι τοῦ 1956 τὰ ἀπαιτούμενα ποσὰ ἐπὶ τῷ τέλει, ὅπως τὰ ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας ἀνέλθουν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὸ τριπλάσιον τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1949 ἐξόδων τῆς ἀσφαλίσεως διὰ παροχάς. Μετὰ τὸ 1956 τὸ Κράτος θὰ καταβάλλῃ ἐτησίως ὅσον ποσὸν θὰ ἀπαιτῆται διὰ τὰ παραμένον ἀκέραια τὰ ἀνωτέρω ἀποθεματικὰ ἀσφαλείας.

Ἐπὶ πλεόν τὸ Κράτος καταβάλλει τὸ ἥμισυ τοῦ κόστους ἰατρικῆς καὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

Τέλος προβλέπεται ὅτι τὸ Κράτος θὰ καλύπτῃ πᾶσαν πρόσθετον δαπάνην ἀναγκαίαν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἰδρυμα Ἀσφαλίσεων ὑποχρεώσεων, εἰς τὸν τομέα τῆς δημογραφικῆς καὶ προληπτικῆς τοῦ πολιτικῆς.

7. Ο ἰ κ ο ν ο μ ι κ ἔ ν σ ὺ σ τ ῆ μ α κ α λ ὕ ψ ε ω ς δ α π α ν ὶ ν . — Μία βασικὴ καινοτομία τῆς προτεινομένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου οικονομικῆς ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἔγκειται, ὡς ἤδη ἐσημειώθη, εἰς τὴν προτίμησιν καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κλάδου συντάξεων τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συστήματος τοῦ προοδευτικοῦ μέσου ἀσφάλιστρον, ὅπερ ἰσχύει σήμερον, μόνον θεωρητικῶς ἄλλως τε, ἤχρησεν ἐκ τῶν ἀκολουθῶν κυρίως σκέψεων:

α') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφάλιστρον προϋποθέτουν ὡς γνωστὸν, συνεχῆ περίοδον ὁμαλοῦ οικονομικοῦ καὶ νομισματικοῦ βίου. Ἡ προϋπόθεσις ὅμως αὕτη, ὡς γνωστὸν, δὲν πληροῦται παρ' ἡμῖν. Αἱ διακυμάνσεις τῆς οικονομικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἐθνικοῦ νομίσματος κατὰ τὴν τελευταίαν τριακονταετίαν, ἦσαν τόσον βαθεῖαι, ὥστε αἰσθητῶς ὑπολογισμὸς ἀσφάλιστρον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀντιμετωπιζόντο αἱ παροχαὶ οὐχὶ εἰς τὸ διηνεκές, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως, ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἐστὼ γενεᾶς ἠσφαλισμένων, θὰ ἀπέβαινε ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας, λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς διαπιστωθείσης ἀδυναμίας ἐξασφαλίσεως τῶν συγκεντρωμένων ἀσφαλιστικῶν ἀποθεματικῶν εἰς σταθερὰς ἀξίας.

Ἡ ἀπώλεια κεφαλαίων τοῦ I. K. A., λόγῳ τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τοῦ πολέμου διαταραχῶν τῆς οικονομίας, ὑπελογίσθη διὰ μόνον τὸ μέχρι τέλους τοῦ 1944 διάστημα εἰς 1.549.000 χρυσᾶς λίρας, ἢ εἰς 350.000 ἑκατομμύρια περίπου σημερινῶν δραχμῶν.

β') Τὰ συστήματα κεφαλαιοποιήσεως καὶ μέσου ἀσφάλιστρον ἀπαιτοῦν τὴν συγκέντρωσιν κολοσσίων ἀποθεματικῶν, τῶν ὁποίων ἢ ἐπένδυσις δημιουργεῖ δυσχερέστατα προβλήματα. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τούτου, ἡ κατάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὴν παρούσαν μάλιστα περίοδον, δὲν ἐπιτρέπει ἀνευ σοβαρῶν κινδύνων τὴν ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὴν παρχωγῆν σημαντικῶν κεφαλαίων ἀνευ συγχρόνου ἐξασφαλίσεως παραγωγικῆς τοποθετήσεώς των, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ Κράτος ἐπιδιώκει δι' ὅλων τῶν μέσων τὴν ἀσκήσιν πολιτικῆς ἀναποτύξεως τῶν κλυτοπραγωγικῶν κλάδων τῆς χώρας, ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ἡ οἰκονομία μας καταστῆ κατὰ τὸ δυνατὸν αὐτάρκης καὶ αὐξήθῃ βαθμιαίως τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα.

γ') Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὸν κλάδον συντάξεων ἐπιτρέπει τὸν καθορισμὸν ἀρκετὰ χαμηλοῦ ἀσφάλιστρον, λόγῳ τοῦ μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ συνταξιούχων τῶν πρώτων ἐτῶν λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, ἐνῶ, συγχρόνως αἱ παροχαὶ αἱ ὁποῖαι θὰ χορηγοῦνται θὰ εἶναι γενικῶς ὑψηλότεραι τῶν ἤδη χορηγουμένων. Ἡ μείωσις αὕτη τῆς ἐπιβαρύνσεως θὰ ἔχῃ ἀναμφισβητήτως εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον ἀνασυγκροτήσεως τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

δ') Αἱ σχετικῶς ἀσήμαντοι πρόσδοι ἐκ τῶν σχηματισθέντων μέχρι σήμερον ἀποθεματικῶν δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς θύβας, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν οἱ ἠσφαλισμένοι καὶ ἐργοδοταί, καταβάλλοντες ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἠδὲ μὲν εἰσφορὰν διὰ τὰ σχηματίζονται ἀποθεματικά, ὑποκείμενα ἐν συνεχείᾳ εἰς σημαντικὰς ἀπώλειαις, λόγῳ τῆς ὑποτιμῆσεως τῆς δραχμῆς.

ε') Ἡ συνέχισις τοῦ συστήματος τοῦ προοδευτικοῦ μέσου ἀσφάλιστρον, ἐάν, βεβαίως τούτο ἐπρόκειτο νὰ ἐδραιωθῆ ἐπὶ ὑγιᾶν ἀναλογιστικῶν βάσεων καὶ οὐχὶ νὰ ἀναφερθῆ ἀπλῶς ὡς πλατωνικῆ ἀρχῆ, θὰ ἀπῆται ὄχι μόνον ἀβαστάκτως ὑψηλὸν ἀσφάλιστρον — ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀπολεσθέντων κεφαλαίων — ἀλλὰ θὰ ἐπέβαλε συγχρόνως καὶ παροχὰς συντάξεων ἐσπερημένως οἰασθήποτε σημασίας, οἷαι ἦσαν αἱ τοῦ N. 6298 (συντάξεως γῆρατος καὶ ἀναπηρίας 300—500 προπολ. δραχμῶν κατὰ μέσον ὄρον καὶ μελῶν οἰκογενείας 50—200 δραχ.).

Σημειωτέον ὅτι τὰ προβλήματα τοῦ ἐφαρμοστέου οικονομικοῦ συστήματος ἀπησχόλησαν μεταπολεμικῶς πολλὰ τῶν Ἑρωπαϊκῶν κρατῶν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Τσεχοσλοβακίαν καὶ ἐν μέρει τὸ Βέλγιον διὰ τὰ ἀναφέρωμεν τινα μόνον ἀπὸ τὰ νεώτερα συστήματα κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, ἀπεμακρύνθησαν ἤδη σαφῶς ἀπὸ τὸ σύστημα κεφαλαιοποιήσεως.

Διὰ τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, ἦτοι τοὺς κλάδους ἀσφαλίσεως ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας, δὲν τίθεται ζήτημα ἐπιλογῆς οικονομικοῦ συστήματος. Διὰ τοὺς κλάδους τούτους γίνεται γενικῶς δεκτὸν τὸ σύστημα κατανομῆς δαπανῶν, δοθέντος ὅτι καλύπτουσι κινδύνους μὲ σχετικῶς βραχυπροθέσμους συνεπειάς. Καὶ μὲχρι τοῦδε ἄλλως τε οἱ κλάδοι οὗτοι βασιζόνται ἐπὶ τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν νοεῖται τεχνικῶς ἢ ὡς πρὸς τούτους ἐφαρμογῆς συστημάτων κεφαλαιοποιήσεως.

Ἐπιβάλλεται πάντως ἡ παρατήρησις, ὅτι ἡ καθιέρωσις τοῦ διανεμητικοῦ συστήματος δὲν σημαίνει καθορισμὸν ἀσφάλιστρον, ἐπιτρέποντος τὴν ἀκριβῆ κάλυψιν τῶν ἐτησίων δαπανῶν. Τὸ ἀσφάλιστρον προσδιορίζεται κατὰ τρόπον ἐπιτρέποντα τὴν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν κάλυψιν τῶν συνεχῶς αὐξανόμενων δαπανῶν τοῦ κλάδου συντάξεων. Περὶ τούτου ὅμως γίνεται ἀναλυτικώτερον λόγος κατωτέρω.

8. Ἐ π ε ν δ Ὑ σ ε ι ς Κ ε φ α λ α ἰ ὶ ν : Εἰς τὸν τομέα τῆς ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ (ἄρθρον 18) τὸ βάρος ρίπτεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν εὐρέως οἰκοδομικῶν προγραμμάτων, ἀποθλέποντος εἰς τὴν ἐξασφάλισιν συγχρονισμένων κτισμάτων διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν διοικητικῶν του καὶ ἰδίᾳ τῶν ὑγειονομικῶν του ὑπηρεσιῶν. Τούτο δὲ διότι ἔχει γενικῶς πλέον κατανοηθῆ ὅτι ἀνευ ἰδίων συγχρονισμένων ἐγκαταστάσεων οὔτε ἱκανοποιητικῆς περιθάλψεως δύναται νὰ ἐξασφαλισθῆ, οὔτε νὰ μειωθῆ τὸ κόστος τῆς περιθάλψεως, οὔτε νὰ ὀργανωθῶν ὀρθολογιστικῶς αἱ ὑπηρεσίαι του. Ἡ ἴδρυσις συγχρονισμένων ἰατρείων, νοσοκομείων, σανατορίων κλπ., ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τοῦ I.K.A. βασιζομένων προσδοκιῶν ἐκ τῆς ἐπιχειρουμένης διὰ τοῦ νομοσχεδίου ἀναδιοργανώσεώς του.

Σημειοῦμεν ἐπίσης τὴν διάταξιν περὶ δυνατότητος ἐπενδύσεως μέρους τῶν κεφαλαίων τοῦ Ἰδρύματος εἰς μετοχὰς Ἐταιρειῶν Κοινῆς ὠφελείας, ὅπως εἶναι τὰ ἔργα ἐξηλεκτρισμοῦ τῆς χώρας, τὰ ὁποῖα γενικῶς σήμερον ἀναγνωρίζονται ἀπὸ τοὺς τὰς προσφάτους μελέτας τοῦ Δ.Γ.Ε., ὅτι πρέπει νὰ ἐνισχύωνται ἀπὸ τὰ κεφάλαια τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν, τοῦ ἐκπροσωποῦν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀποταμιεύσεως, ὑπὸ τὰς συγχρόνους οικονομικὰς συνθήκας.

Μνημονεύομεν τέλος τὴν διάταξιν (παράγρ. 2 ἐδ. γ) περὶ τῆς δυνατότητος συστάσεως ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐργοστασίων καὶ ἐργαστηρίων κατασκευῆς εἰδῶν ἀναγκάσιων εἰς εὐρέα κλίμακα διὰ τὴν ἀσφάλισιν, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ δημιουργίαν ἀποθεμάτων τοιούτων εἰδῶν, πρὸς ἀποφυγὴν τυχόν ἐκμεταλλεύσεώς του ὑπὸ τῶν οἰκείων βιομηχανιῶν ἢ ἀντιπροσώπων τῶν σχετικῶν οἰκῶν, ἂν ἤθελεν εὐρεθῆ ποτε πρὸ μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως.

9. Οἰκονομικαὶ προοπτικαί: Α'. Κλάδος ἀναπηρίας—γῆρατος—θανάτου. Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ὁ ἀριθμὸς τῶν συνταξιούχων τοῦ Ἰδρύματος θὰ ἀνέλθῃ αὐξανόμενος προοδευτικῶς, εἰς τὸ τέλος τοῦ 1956, εἰς 52.700 περίπου, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου καθιερούμενον σύστημα συντάξεων, ἧτοι θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο κατὰ 10.000 περίπου ἀνώτερος, ἐκείνου τὸν ὅποιον θὰ εἴχομεν ὑπὸ τὴν ἰσχύον καθεστῶς, (42.040). Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον αὐξήσις αὕτη δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἀπαιτουμένων ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει πρὸς ἀπόκτησιν δικαιώματος συντάξεως, κυρίως διότι αὕτη ἐξουδετεροῦται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι θεσπίζονται αὐστηρότεροι διατάξεις διὰ τοὺς λαμβάνοντας ἐτέρωθεν σύνταξιν, εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἰκανὸς ἀριθμὸς τούτων ἠσφαλιζέτο μετὰ τὴν συνταξιοδοτήσιν του εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἐλάμβανεν καὶ παρὰ τούτων μετὰ 2 καὶ ἡμισυ ἔτη δευτέραν σύνταξιν. Ἦδη διὰ τοῦ νομοσχεδίου κατοχυροῦται ἐπαρκῶς τὸ Ι.Κ.Α. ἀπὸ τὰς τοιαύτας καταχρήσεις, αἵτινες εἶχον προσλάβει ἰκανὴν

ἐκτασιν. Σημειοῦμεν ἀκόμη ὅτι ἡ μείωσις τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων δὲν θὰ ἀσκήσῃ ἐπιρροὴν τινα ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων, διότι ὅλοι οἱ ἠσφαλισμένοι τοῦ Ι.Κ.Α. ἔχουν ἤδη πραγματοποιήσῃ ἰκανὸν ἀριθμὸν ἡμερομισθίων ἐν ἀσφαλίσει εἰς τὸν ὅσον ὥστε στερεῖται ἰδιαιτέρας σημασίας ἂν θὰ ἀπατοῦνται 500 ἢ 750 ἡμερομισθία πρὸς συνταξιοδοτήσιν. Ἡ αὐξήσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ὀφείλεται εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ὅριου ἡλικίας διὰ τὰ βαρέα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα κατὰ 5 ἔτη (ἧτις προβλέπεται ὅτι δύναται νὰ θεσπισθῆ ἀπὸ 1.1.1953) καὶ εἰς τὴν δυνατότητα ἀπαιτήσεως μειωμένης συντάξεως ἀπὸ τὸ 55ον διὰ τὰς γυναῖκας καὶ τὸ 60ον διὰ τοὺς ἀνδρας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐνῶ οἱ λόγφ γῆρατος συνταξιούχοι θὰ ἀνήρχοντο κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον εἰς 17.990 κατὰ τὸ 1956, βᾶσει τοῦ σχεδίου θὰ ἀνέρχονται εἰς 25.650 (ἧτοι ἐπὶ πλέον διαφορά 7.660).

Ὁμοίως οἱ συνταξιούχοι λόγφ ἀναπηρίας ὑπολογίζονται κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος κατὰ 1800 περισσότεροι ἔναντι τῶν ὅσων θὰ ἦσαν ὑπὸ τὸν ἰσχύοντα νόμον, διότι προστίθενται καὶ οἱ δικαιούμενοι ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων θὰ σταθεροποιηθῆ ἔκτοτε λόγφ τῆς ἐπὶ διετίαν μόνον καταβολῆς αὐτοῦ.

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξέλιξιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταξιούχων ὑπὸ τὸ ἰσχύον καὶ τὸ νέον καθεστῶς μᾶς παρέχει ὁ κατωτέρω πίναξ συντεταγμένος μετὰ διάκρισιν τῶν συνταξιούχων κατὰ κατηγορίας καὶ μετὰ προοπτικὴν μιᾶς πενταετίας.

Προβλεπόμεναι περιπτώσεις συντάξεων.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους	Κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον					Κατὰ τὸ σχέδιον					
	Γῆρατος	Ἀναπηρίας λόγφ κοινῆς νόσου καὶ φυματώσεως	Ἀναπηρίας λόγφ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Θανάτου	Ὀλῶν τῶν κατηγοριῶν	Γῆρατος	Ἀναπηρίας λόγφ κοινῆς νόσου καὶ φυματώσεως	Ἀναπηρίας λόγφ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Θανάτου	Ἀναπροσφ. μολῆς	Ὀλῶν τῶν κατηγοριῶν
1951	9.490	4.300	830	11.920	26.540	10.650	4.300	830	11.920	200	27.900
1952	11.190	4.700	930	12.820	29.640	13.650	5.700	930	12.820	1.600	34.700
1953	12.890	5.100	1.030	13.720	32.740	16.650	6.300	1.030	13.720	2.000	39.700
1954	14.590	5.500	1.130	14.620	35.840	19.650	6.900	1.130	14.620	2.200	44.500
1955	16.290	5.900	1.230	15.520	38.940	22.650	7.500	1.230	15.520	1.200	48.100
1956	17.990	6.300	1.330	16.420	42.040	25.650	8.100	1.330	16.420	1.200	52.700

Εἶναι προφανές ὅτι εἰς τὸν πίνακα δὲν περιλαμβάνονται οἱ συνταξιούχοι τῶν συγχωνευθησομένων εἰς τὸ Ἰδρυμα Τα-

μείων, διότι εἶναι ἀγνωστον ποῖα Ταμεία θὰ συγχωνευθοῦν εἰς αὐτὸ καὶ πότε.

Αἱ κατὰ προσέγγισιν δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων, μόνον διὰ παροχάς, ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον ἐμφαίνονται εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, πενταετοῦς ὡσαύτως προοπτικῆς:

ΠΙΝΑΞ

Προβλεπόμεναι παροχαὶ τοῦ κλάδου συντάξεων κατὰ τὸ σχέδιον.

Χρονικὴ περίοδος	Συντάξεις γῆρατος	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγφ κοινῆς νόσου καὶ φυματώσεως	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγφ ἐργατικ. καὶ πολ. ἀτυχήματος	Συντάξεις ἀναπηρίας λόγφ πολ. ἀτυχήματος	Συντάξεις θανάτου	Ἐπιδόματα ἀναπροσαρμογῆς	Σύνολο παροχῶν
Εἰς δισεκατομμύρια δραχμῶν							
1951 Β'. ἐξάμ.	21,4	9,7	1,4	0,7	21,4	0,3	54,9
1952	52,7	21,9	3,2	1,4	43,4	4,3	126,9
1953	66,6	26,8	3,8	1,4	46,2	8,0	152,8
1954	80,5	29,7	4,4	1,4	49,0	5,8	170,8
1955	94,4	32,6	5,0	1,4	51,8	3,8	189,0
Ἔτησ. αὐξήσις	13,9	2,9	0,6	0	2,8	0	20,2

Τὴν κατὰ πρόβλεψιν ἐξ ἄλλου ἐξελιξίν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κλάδου συντάξεων μᾶς παρέχει ὁ κάτωθι πίναξ :

**ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΤΟΥ ΚΛΑΔΟΥ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΤΟΥ ΙΚΑ ΥΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ
ΣΧΕΔΙΟΝ ΝΟΜΟΥ**

Ἔ τ ο ς Σύνολον δαπανῶν κλ. Ἀποθεματικῶν κλάδου
Συντάξεων (δισεκ. δραχ.) Συντάξεων εἰς
τὸ τέλος τοῦ ἔτους
(δισεκ. δραχ.)

1951 Β' ἐξ.μ.	70	182
1952	142	264
1953	168	323
1954	186	367
1955	204	395
1956	224	404
1957	224	392
1958	264	359
1959	284	304
1960	304	226
1961	324	124
1962	344	4

Σ η μ ε ί ω σ ι ς. Οἱ ἀνωτέρω ὑπολογισμοὶ βασιζονται ἐπὶ τῶν κάτωθι δεδομένων:

α) Ἀποθεματικὰ κλάδου συντάξεων τὴν 1.7.51: 150 δισεκατομμύρια δραχ.

β) Ἀσφάλιστρον κλάδου συντάξεων: 7,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν μισθῶν.

γ) Ἐτήσια ἔσοδα κλάδου συντάξεων ἐξ εισφορῶν : 213 δισεκατομμύρια.

δ) Ἀπόδοσις ἀποθεματικῶν 5 ο)ο.

ε) Ἐτήσια δαπάναι διοικήσεως καὶ λοιπὰ δευτερεύοντα ἔξοδα: 15 δισεκατομμύρια.

Εἶναι αὐτονόητον ὅτι καὶ ὁ πίναξ οὗτος μόνον κατὰ προσέγγισιν ἀποδίδει τὰς οἰκονομικὰς ἐξελιξεις τοῦ κλάδου συντάξεων. Ὡς κυριωτέρους λόγους ἀδυναμίας ἀκριβῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον ὑπολογισμῶν ἀναφέρομεν:

Π ρ ῶ τ ο ν, τὸ γεγονός ὅτι εἶναι ἀγνωστον πόσοι ἐκ τῶν ἠσφαλισμένων θὰ ἐξέρχονται πρὸ τοῦ 65ου (ἐπὶ ἀρρένων) καὶ τοῦ 60ου (ἐπὶ θηλέων) ἔτους τῆς ἡλικίας των, βάσει τῆς παρεχόμενης ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου εὐχερείας.

Δ ε ὑ τ ε ρ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως τυχόν πτώσεως τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς καὶ τῆς λόγω ταύτης ἀνάγκης ἀναπροσαρμογῆς τῶν συντάξεων, διὰ τὴν περίπτωσηιν καθ' ἣν δὲν θὰ καταστή δυνατὴ ἡ ἐπένδυσις τῶν ἀποθεματικῶν εἰς ἀσφαλῆς ἀξίας.

Τ ρ ῖ τ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν προεξοφλήσεως ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων θὰ παραμῆνι σταθερὸς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ ἐγένοντο ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ σημερινοῦ κλάδου ἀπασχολήσεως.

Ἄν ὅπως γενικῶς προσδοκᾶται καὶ ἐλπίζεται μὲ τὴν ἀνασυγκριθεῖσιν τῆς χώρας αὐξήθη ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι οὐσιωδῶς εὐνοικώτερα, διότι ἐνῶ θὰ αὐξηθοῦν μεγάλως τὰ ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως ἐκ τῆς διευρύνσεως τοῦ κύκλου τῶν ἠσφαλισμένων, αἱ δαπάναι τοῦ κλάδου συντάξεων (ὅπως καὶ τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως) θὰ αὐξηθοῦν κατὰ ποσοστὸν ἀσημάντον.

Τ ἔ τ α ρ τ ο ν, τὴν ἀδυναμίαν ὑπολογισμοῦ ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν τῶν βαρῶν τὰ ὅποια θὰ ἀναλάβῃ τὸ ΙΚΑ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως εἰς αὐτὸ ὀρισμένων Κλαδικῶν Ταμείων.

Παραμεριζομένων τοῦ τρίτου καὶ τετάρτου ἐκ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, ἄτινα καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις θὰ ἀλληλοεξουδετερωθοῦν, καὶ βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ὅτι θὰ ἔχωμεν ποῖον τινα νομισματικὴν σταθερότητα ἢ ἐξασφάλισιν τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τῶν ἀποθεματικῶν, πραγματοποιῶμεν ἐπὶ τῆς βάσει πάντοτε τοῦ ἀνωτέρω πίνακος ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον 7,5ο)ο τὸ ΙΚΑ θὰ δημιουργῆ προοδευτικῶς αὐξανόμενα ἀποθεματικὰ μέχρι τοῦ 1956 (264 δισ. τὸ 1952, καὶ 404 τὸ 1956) ἀπὸ τοῦ ἔτους δὲ τούτου, θὰ ἀρχίσῃ ἡ μείωσις των. Οὕτω τὸ 1960 ταῦτα θὰ ἔχουν μειωθῆ εἰς 266 δισ., τὸ 1961 εἰς 124 καὶ τὸ 1962 θὰ ἐμφανίσῃ ἔλλειμμα 4 δισ., ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ παραστῆ ἀνάγκη ἰκανῆς αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου συν-

τάξεων, ἂν εὐνοικαί συνθῆκαι καὶ κυρίως ἡ προσδοκωμένη αὐξήσις τοῦ δείκτη ἀπασχολήσεως δὲν προκαλέσουν εὐνοικωτέρας ἐξελιξεις.

Διὰ τὴν ἀποφυγὴν μιᾶς τοιαύτης ἀποτόμου αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλίστρου, θὰ ἦτο ἴσως σκόπιμον ὅπως τὸ ἀσφάλιστρον αὐξήθῃ κατὰ μίαν μονάδα ἀπὸ τοῦ 1956, ὁπότε ἐλπίζεται ὅτι ἡ ἐθνικὴ οἰκονομία τῆς χώρας θὰ δύναται λόγω τῆς πλήρους ἀναρρώσεώς της γὰ φέρῃ εὐχερῶς τὸ μικρὸν τοῦτο πρόσθετον βᾶρος. Ἡ τοιαύτη αὐξήσις παρατείνει τὸν χρόνον ἐπαρκείας τῶν ἀποθεματικῶν μέχρι τῶν ἄρχων τοῦ 1965. Ἐπι ἀπώτεροι τῆς 15ετίας ὑπολογισμοὶ νομιζομεν ὅτι θὰ ἀπετέλουν ματαιοπυλίαν, διότι εἶναι ἀγνωστον τί μέχρι τότε θὰ μεσολαβήσῃ. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἐλπίζεται βασιμῶς ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐπιγορηγῆσεις τοῦ Κράτους, αἱ ὅποια προβλέπονται ἀπὸ τοῦ 1953, θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ οἰκονομικὴ ἐπάρκεια τοῦ Ὁργανισμοῦ εἰς τὸ διηνεκές.

Β'. Κλάδος Ἀσθενείας. Ὁ κλάδος ἀσθενείας (κλάδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος καὶ κλάδος παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα) θὰ ἔχῃ ὡς ἀσφάλιστρον 9,5 ο)ο ἐπὶ τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν τῶν ἀσφαλισμένων. Βάσει τοῦ ἀσφαλίστρου τούτου τὰ ἐτήσια ἔσοδα του ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ σημερινοῦ δείκτη ἀπασχολήσεως καὶ τοῦ σημερινοῦ ἐπιπέδου μισθῶν, ὑπολογίζονται εἰς δραχ. 270 δισεκατομμύρια, μὲ τὴν προσθήκην δὲ εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ ἄλλων τινῶν δευτερευούσης σημασίας ἐσόδων τοῦ κλάδου (κυρίως ἐκ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὰς δαπάνας περιθάλψεως καὶ ἐκ τῶν προσόδων τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου τούτου) εἰς 290 δισεκατομμύρια ἐτησίως.

Τὰ σημερινὰ ἐξ ἄλλου ἐτήσια ἔσοδα τοῦ κλάδου ἀσθενείας ἀνέρχονται εἰς 209 δισεκ. δραχμῶν, ἀναλυόμενα εἰς 141 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς εἶδος, εἰς 41 δισεκατομμύρια διὰ τὰς παροχὰς εἰς χρῆμα καὶ εἰς 27 δισεκατομμύρια δι' ἔξοδα διοικήσεως καὶ λοιπὰς δαπάνας.

Τούτων δοθέντων ἂν αἱ παροχαὶ τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας παρέμενον αἱ σήμερον ἰσχύουσαι καὶ ὑπὸ τὸ νέον σχέδιον θὰ εἴχομεν ἐν ἐτήσιον περίσσευμα ἐξ 80 δισ. δραχμῶν περίπου. Διὰ τοῦ σχεδίου ὅμως ἐπέρχονται βασικαὶ βελτιώσεις εἰς τὴν περιθάλψιν καὶ εἰς τὰς χρηματικὰς παροχὰς.

Βάσει τῶν γενομένων ὑπολογισμῶν αἱ βελτιώσεις τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος θὰ ἀπαιτήσουν περὶ τὰ 10 δισεκατομμύρια ἐτησίως ἤτοι αἱ σχετικαὶ δαπάναι θὰ αὐξηθοῦν κατὰ 1) 4 περίπου τῶν σημερινῶν δαπανῶν. Τὸ ποσὸν τοῦτο ὑπελογίσθη ληφθέντων ὑπ' ὄψιν α) τῆς μειώσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας ἐπὶ κοινῆς νόσου καὶ τῆς καταργήσεως τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἐπὶ ἀνικανότητος ὀφειλομένης εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα, β) τῆς αὐξήσεως τῶν ἐπιδομάτων ἀσθενείας καὶ μητρότητος τῶν λοιπῶν εἰς χρῆμα παροχῶν εἰς τὰ ἀλλαχού ἀναφερόμενα δρια, γ) τῆς αὐστηροποιήσεως τῶν χρονικῶν προϋποθέσεων (ἀπὸ 50 εἰς 100 ἡμέρας ἐργασίας) τῶν ἀπαιτούμενων διὰ τὴν χορηγῆσιν ἐπιδομάτων ἀσθενείας ἐπὶ ἀνικανότητος ἐκ κοινῆς νόσου καὶ δ) τῆς καταργήσεως τοῦ ἐπιδόματος θηλάσεως, λόγω τῆς προσαρμογῆς τῶν παροχῶν μητρότητος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Διεθνούς Συνδιασκεψῆς τῆς Φιλαδελφείας «περὶ ἐξασφαλίσεως τῶν μέσων συντηρήσεως».

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος (ἰατρικὴ περιθάλψις γενικῶς) ὑπελογίσθη ὅτι οἱ δαπάναι τούτου θὰ αὐξηθοῦν ὡς ἀκολουθῶς:

α) Εὐθὺς ὡς ἐκδοθοῦν οἱ νέοι Κανονισμοὶ περὶ βελτιώσεως καὶ ἐπεκτάσεως ὧλων τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας, πλὴν τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, περὶ ἧς γίνεται λόγος κατωτέρω, θὰ ἔχωμεν πρῶτον αὐξήσιν τῆς δαπάνης νοσοκομειακῆς περιθάλψεως κατὰ 25 δισεκατομ. περίπου ἤτοι κατὰ 80 ο)ο. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ εἶδει γὰ ὑπολογίσῃ τις τὴν αὐξήσιν ταύτην εἰς 120 ο)ο, δοθέντος ὅτι εἰς ἕκαστον ἀμέσως ἠσφαλισμένον ἀναλογοῦν 1,2 μέλη οἰκογενείας. Τούτο ὅμως δὲν θὰ ἦτο ἀκριβὲς διότι τὰ νεαρὰ ἡλικίας τέκνα, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουν λίαν ἱκανὸν ποσοστὸν τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν οἰκογενείας, τυγχάνουν πολὺ σπανιώτερον νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Ἡ ὑπολογισθεῖσα αὐξήσις ἐξ 80 ο)ο ἀποτελεῖ τὸν δυσμενέστερον δυνατὸν ὑπο-

λογισμὸν διὰ τὸ I. K. A., λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κίνηση τῶν μελῶν οἰκογενείας εἰς ἰατρικὰς ἐπισκέψεις ἐμφανίζεται εἰς πολὺ μικροτέραν ἀναλογία ἤτοι εἰς 60 ο) περίπου ἐν σχέσει μὲ τὸς ἀμέσως ἡσφαλισμένους, τὸ ποσοστὸν δὲ τοῦτο θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἔτι μικρότερον εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους, καὶ δευτέρου ἔτι δὲν ὑπάρχει καὶ ἀντίστοχος ἀριθμὸς διαθεσίμων νοσοκομειακῶν κλινῶν διὰ τὴν ἐν νοσοκομείῳ περίθαλψιν 80)100 εἰσέτι τῶν σήμερον νοσηλευομένων. Παρ' ὅλα ταῦτα ἐδέχθημεν τὸ ποσοστὸν τοῦτο τῆς αὐξήσεως, ὑπολογίσαντες διὰ λόγους ἀσφαλείας ὅτι μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ I.K.A., θὰ δημιουργηθῆ ἡ ἀπαραίτητος ἀριθμὸς κλινῶν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν πασῶν τῶν εἰς νοσοκομειακὴν περίθαλψιν ἀναγκῶν τῶν ἀμέσως καὶ ἐμμέσως ἡσφαλισμένων τοῦ Ἰδρύματος.

Τὰ ἀποθέματα τὰ ὅποια θὰ δημιουργοῦνται ἐκ τῆς ἐλλείψεως κλινῶν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, θὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιοῦν καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἐξ 130 περίπου δισεκατομμυρίων σημερινῶν ἀποθεματικῶν τοῦ κλάδου ἀσθενείας διὰ τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν, θὰ ἠδύνατο ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ περὶ σανατοριακῆς περιθάλψεως τῶν ἀμέσως ἡσφαλισμένων νὰ ἀντιμετωπισθῆ καὶ εἰς τὸν τομέα τοῦτο περαιτέρω αὐξήσις τῶν δαπανῶν τοῦ I.K.A. Πλὴν ὅμως δύναται νὰ προσεξοφληθῆ μετὰ βεβαιότητος ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον αὐξήσις σημαντικὴ διὰ τοὺς κάτωθι λόγους:

Πρῶτον, διότι διὰ τὴν τύχη τῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως θὰ ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ σχέδιον ἢ πραγματοποιηθῆσις 350 ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἐξ ὧν 50 κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος (ἢ 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τῶν ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ τελευταίου τριμήνου τοῦ 15μήνου) ἔναντι τῶν 50 μόνον ἡμερῶν ἐργασίας ποὺ ἀπητούντο μέχρι πρό τινας κατὰ τὸ τελευταῖον πὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 12μηνον. Ἡ αὐστηροποίησις αὕτη τῶν προϋποθέσεων θὰ ἀποκλείσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὰς σημερινὰς δυνατότητας καταχρήσεως καὶ καταβολῆς τῆς ἀσφαλίσεως καὶ θὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαιουμένων εἰς τοὺς πράγματι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος μισθωτοὺς.

Δεύτερον, διότι ἤδη τὸ Ἰδρυμα παρέχει σανατοριακὴν περίθαλψιν εἰς ἄνω τῶν 1200 ἀμέσως ἡσφαλισμένων καὶ ἐπομένως ἡ πρόσθετος δαπάνη, ἂν ὑπάρξῃ, θὰ περιοριθῆ εἰς τοὺς δευτέρους περιθάλψους καὶ μὴ νοσηλαιομένους σήμερον εἴτε διότι πρόκειται περὶ ἐλαφροτέρων περιπτώσεων εἴτε διότι δὲν ὑπάρχει διαθέσιμος ἀριθμὸς σανατοριακῶν κλινῶν.

Διὰ τὴν ἀκριβῆ ἐκτίμησιν τῶν δαπανῶν σανατοριακῆς περιθάλψεως παρέχομεν τὰ κάτωθι στοιχεῖα:

Συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῶν εἰδικῶν, διὰ τὴν ἐξασφαλίσθῃ μιὰ σχετικῶς ἄνετος περίθαλψις τῶν φυματικῶν ἐν σανατορίοις δεόν νὰ διατίθενται τόσαι σανατοριακαὶ κλίναι ὅσαι καὶ οἱ ἐπισυμβαίνοντες κατ' ἔτος θάνατοι ἐκ φυματίωσης. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης θανάτων ὑπολογίζεται, ἐλλείψει ἀκριβῶν στατιστικῶν, εἰς ἀριθμοὺς μεθάλως ἀπέχοντας ἀπ' ἀλλήλων, ἤτοι, ἀπὸ 10—20.000. Ἐὰν δεχθῶμεν ὡς ἐγγύτερον πρὸς τὴν ἐλληνικὴν πραγματικότητα τοῦ μέσου ὄρου ἤτοι τὰς 15.000, τὰς ὁποίας ὑπολογίζει καὶ ἡ γνωστὴ ἐκθεσις τοῦ I. M. VINE τοῦ 1949, τῆς Παγκοσμίου Ὁργανώσεως Ὑγείας, (καίτοι καὶ οἱ ἀριθμοὶ τούτου κρίνονται ὡς ὑπερβολικοὶ) ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν χώραν μας, 15.000 σανατοριακαὶ κλίναι (ἔναντι τῶν διατιθεμένων 4.000 περίπου) διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν ἐκ τῶν 7.500.000 περίπου κατοίκων τῆς φυματικῶν τοιούτων (κατ' ἐκτίμησιν Ἑλληνικῶν εἰδικῶν ἀπαιτοῦνται μόνον 9.400 κλίναι). Διὰ τὰς 250.000 συνεπῶς ἀμέσως ἡσφαλισμένων τοῦ I.K.A., ἂν αὐταὶ ἀντιπροσώπευον τὸν μέσον ὄρον νοσηρότητος τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ θὰ ἀπητούντο μόνον 500 κλίναι. Τοῦτο ὅμως ἀποδεικνύεται ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν πραγματικὴν ἀφ' ἣς ἤδη νοσηλεύονται διὰ λογαριασμὸν τοῦ I.K.A. ἐν σανατορίοις πλέον τῶν 1.200 ἀμέσως ἡσφαλισμένων.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀρμολίων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, τοὺς γενομένους διὰ

τὴν Ὁργάνωσιν τῆς Ἀντιφυματικῆς Ἀσφαλίσεως, ὁ ἀριθμὸς τῶν κλινῶν αἱ ὅποια θὰ ἀπητούντο διὰ τὸ I.K.A. διὰ τὴν περιθάλψιν ἐν σανατορίῳ ὄλων τῶν δισμένων τοιαύτης φυματικῶν ἡσφαλισμένων του, ἀνέρχεται εἰς 590. Καὶ τοῦτο ὁμοίως ἀντιστρατεύεται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἐξηγήσις τῆς παρατηρουμένης διαφορᾶς ὀφείλεται ἀσφαλῶς πρῶτον εἰς τὰς οἰκονικὰς υπαγωγὰς εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ δευτερον εἰς τὴν ἠϋξημένην νοσηρότητα τῶν μισθωτῶν τῶν ἀστικῶν κέντρων.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι μετὰ τὴν αὐστηροποίησιν τῶν προϋποθέσεων παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως, ἥτις θὰ περιστειλῇ ἐν μεγαλῷ μέτρῳ τὰς καταχρήσεις, ὅχι μόνον δὲν θὰ αὐξηθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν σήμερον νοσηλευομένων ἀμέσως ἡσφαλισμένων ἀλλὰ θὰ μειωθῆ αἰσθητῶς. Καὶ ἐὰν ὅμως παρὰ πᾶσαν πρόβλεψιν καὶ παρὰ τὴν συνεχῆ πτώσιν τοῦ δείκτου φυματιώσεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὁ ἀριθμὸς τούτων αὐξηθῆ περαιτέρω θὰ ὑπάρχουν ἰκανὰ πρὸς τοῦτο περιθώρια (βλ. στοιχ. β).

β) Αὐξήσις τῶν λοιπῶν κατηγοριῶν δαπανῶν τῶν ἰατρικῶν περιθάλψεων (περίθαλψις κατ' οἶκον καὶ ἐν ἰατροεῖς, φάρμακα κλπ.), δὲν θὰ προκύψῃ διὰ τοῦ σχεδίου, διότι καὶ σήμερον αὐταὶ πραγματοποιοῦνται εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν. Ἡ βελτιώσις τῆς ποιότητος τῆς περιθάλψεως, ἢ ὅποια ἀναμφισβητήτως εὐρίσκεται εἰς χαμηλὸν σχετικῶς ἐπίπεδον, θὰ πραγματοποιηθῆ ἄνευ προσθέτου δαπάνης διὰ τῆς ὀλοκλήρωσεως τοῦ ὑγειονομικοῦ οἰκοδομικοῦ προγράμματος τοῦ I.K.A., εἰς τὸ ὅποιον τοῦτο ἔχει ἀφιερωθῆ σήμερον ὀλοσχερῶς καὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθησαν ἤδη αἱ βάσεις. Ὅταν πράγματι τὸ I.K.A. ἀποκτήσῃ συγχρονισμένα καὶ ἄνετα ἰατρεία καὶ λοιπὰ ὑγειονομικὰ κέντρα, αὐτομάτως θὰ ἀέλθῃ ἡ στάθμη τῆς περιθάλψεως. Διὰ τὴν βελτιώσιν ταύτης παρέχεται ἐπίσης διὰ τοῦ σχεδίου ἡ εὐχέρεια ἀλλαγῆς τοῦ κρατοῦντος σήμερον συστήματος παροχῆς τῆς περιθάλψεως εἰς τὰ ἰατρεία τοῦ Ἰδρύματος, προκειμένου περὶ περιπατητικῶν ἀσθενῶν, περὶ τούτου ὅμως γίνεται εἰδικώτερον λόγος κατωτέρω.

Παρ' ὅλα ταῦτα θὰ ὑπάρχουν ἰκανὰ περιθώρια διὰ τυχόν βελτιώσεις καὶ τῶν κατηγοριῶν τούτων παροχῶν ἀσθενείας, ἀφοῦ ἔναντι ἐσόδων 290 δισεκ. δρχ. ἐτησίως, τὰ ἔξοδα θὰ ἀνέρχονται εἰς 244 δισεκ. (ἤτοι 209 δις. ποὺ ἀνέρχεται σήμερον, σὺν 10 δις. ἐπαυξήσεις χρηματικῶν παροχῶν καὶ 25 δις. διὰ νοσοκομειακὴν περίθαλψιν μελῶν οἰκογενείας) θὰ ὑπάρχῃ δηλ. πλεόνασμα 46 δις. ἐτησίως.

γ) Σημαντικὴ αὐξήσις τῶν δαπανῶν τῆς περιθάλψεως θὰ προκύψῃ διὰ τὸ Ἰδρυμα ὅταν ἀπὸ τοῦ 1954 ἢ τοῦ 1955 ἀρχίσῃ καὶ ἡ σανατοριακὴ περίθαλψις τῶν μελῶν οἰκογενείας. Καὶ ὑπὸ τοὺς χειροτέρους ὅμως οἰωνοὺς καὶ τότε ἀκόμη τὸ Ἰδρυμα θὰ δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας του, ὅταν ληφθῶν ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἀνωτέρω περιθώρια, 2) ἡ περιστολὴ τῶν καταβολῆσεων τῆς ἀσφαλίσεως, 3) τὸ γεγονός ὅτι ἐν ἐλλείψει σανατοριακῶν κλινῶν, (ἀσφαλῶς δὲ θὰ ἔχωμεν ἔλθεισιν καὶ κατὰ τὸ 1955) ἢ ἐπιβάρυνσις διὰ τὸ I.K.A. θὰ ἀντιστοιχῆ κυρίως εἰς τὴν χορήγησιν τῶν βασικῶν εἰδῶν διατροφῆς φυματικῶν, ὑπολογιζομένην εἰς 30.000 δρχ. ἡμερησίως, ὅπερ σημαίνει διὰ τὸ maximum 2000 μελῶν οἰκογενείας 21 δισεκ. ἐτησίως καὶ 4) τὴν πτώσιν τῆς νοσηρότητος, τὴν ὅποιαν δικαιούμεθα νὰ προσεξοφλήσωμεν μέχρι τοῦ 1954 ἢ 1955.

Ἐκτὸς τούτου δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ 1953—54 κρατικὴ εἰσφορά, ἥτις ἂν μὴ τι ἄλλο θὰ καλύπτῃ τοῦλάχιστον τὰ τυχόν —ἐπιδεχόμενον πάντως ἀδέξια— ἐλλείμματα.

Γ' Κλάδος Ἀνεργίας. Διὰ τὸν κλάδον τοῦτον οὐδεμία πρόβλεψις εἶναι δυνατὴ. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον δύναται νὰ λεχθῆ εἶναι ὅτι τὸ προβλεπόμενον ἀσφάλιστρον, μετὰ τὴν νέαν διαρρυθμίσιν τῶν ἐπιδομάτων ἀνεργίας, τοῦ χρόνου ἀναμονῆς καὶ τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς τῶν παροχῶν, ὁ κλάδος οὗτος θὰ εἶναι αὐτάρκης, ἐφ' ὅσον τὸ ποσοστὸν ἀνεργίας δὲν αὐξηθῆ. Ἐὰν δὲ ὅπως βασιμῶς ἐλπίζεται αὐξηθῆ ὁ δείκτης ἀπασχολήσεως, λόγω τῶν εὐνοϊκῶν προοπτικῶν ἀνασυγκροτήσεως καὶ υποβιβάσεως τὸ ποσοστὸν ἀνεργῶν, τότε ὁ κλάδος θὰ δημιουργῆ καὶ περισσεύματα.

ΣΤ'. Παροχαί του Κλάδου Συντάξεων.

1. Οι ασφαλιστέοι κίνδυνοι ειδικώτερον.

α) Το γήρας.

Ὡς ὄρια ηλικίας διὰ τὴν συνταξιοδότησιν λόγῳ γήρατος ὀρίζονται συμφώνως πρὸς τὸν ἰσχύοντα Ν. 6298 ἢ συμπληρώσει τοῦ 55ου ἔτους διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τοῦ 60ου διὰ τὰς θήλειαι (ἄρθρ. 28 παρ. 1). Τὰ ἀνωτέρω ὅμως ὄρια ηλικίας μειοῦνται κατὰ πέντε ἔτη καὶ ἄνευ μειώσεώς τινος τῆς συντάξεως προκειμένου περὶ μισθωτῶν ἀπασχολουμένων εἰς ἰδιαζόντως ἐπίπονα καὶ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα (ἄρθρον 28, παρ. 5). Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔγκαιται μία ἐκ τῶν σοβαρωτέρων καινοτομιῶν τοῦ σχεδίου εἰς τὸν κλάδον συντάξεων.

Λαμβανομένου ἐπίσης ὑπ' ὄψιν :

α) Ὅτι ἡ δημογραφικὴ ἐξέλιξις τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τὴν ἀμέσως προσεχῆ 15ετίαν, ἐμφανίζεται πᾶν ἄλλο ἢ δυσμενῆς.

β) Ὅτι αἱ εἰς ἐργατικὰς χεῖρας ἀνάγκαι κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον προβλέπεται ὅτι καὶ ὑπὸ τὰς εὐμενεστέραις συνθήκαις ἀπασχολήσεως, θὰ δύναται νὰ καλυφθοῦν μὲ ἀρκετὴν εὐχέρειαν, τὸ νομοσχέδιον (ἄρθρον 28 παρ. 5) καθιεροῖ τὴν λύσιν τῆς προαιρετικῆς ἀποχωρήσεως μὲ δικαίωμα συντάξεως ἀπὸ τοῦ 60ου ἤδη ἔτους τῆς ηλικίας διὰ τοὺς ἄρρενας καὶ τοῦ 55ου διὰ τὰς θήλειαι. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ὀρίζεται ὅτι μειοῦται τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας συντάξεως κατὰ ὠρισμένον ποσοστὸν, πρὸς κάλυψιν μέρους τῆς ἐπὶ πλέον διαφορᾶς τῆς προκυπτούσης ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ἥτοι ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως δικαιώματος εἰς σύνταξιν πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 60ου (ἢ τοῦ 60ου) ἔτους τῆς ηλικίας, ἐπιβαρύνσεως τῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ὁ προῶπως ἀποχωρῶν ὄχι μόνον θὰ συνταξιοδοτῆται ἐπὶ μείζονα χρόνον, ἀλλὰ καὶ θὰ καταβάλλῃ ὀλιγωτέρας εἰσφορὰς ἀπὸ τὸν ἀποχωροῦντα εἰς τὸ 60ον (ἢ 60ον).

Ἡ μείωσις αὕτη, βάσει γενομένων προχειρῶν ὑπολογισμῶν θὰ ἔδει νὰ ἴη πρὸς τὰ κατωτέρω καθοριζόμενα ποσοστά :

Διὰ τὸν ἀποχωροῦντα εἰς ηλικίαν 64 ἐτῶν ἐκ 10	ο)ο
» » » » 63	» » 17,5 ο)ο
» » » » 62	» » 23,8 ο)ο
» » » » 61	» » 29,2 ο)ο
» » » » 60	» » 33,8 ο)ο

Ὅτω ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 64ον ἔτος θὰ ἔδει νὰ δικαιούται 0,90 τῆς συντάξεως, ἥς θὰ ἐδικαιούτο εἰς τὸ 65ον.

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 63ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,825

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 62ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,762

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 61ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,708

Ὁ ἀποχωρῶν εἰς τὸ 60ον ἔτος θὰ δικαιούται 0,662

Ἀνάλογοι μειώσεις τῆς κατὰ τὸ 60ον ἔτος ἀπονεμητέας συντάξεως θὰ ἔδει νὰ γίνωνται καὶ διὰ τὰς θήλειαι ἡσφαλισμένας, τὰς ἀποχωρούσας ἀπὸ τοῦ 55ου μέχρι τοῦ 60ου ἔτους τῆς ηλικίας των.

Διὰ λόγους ὅμως ἀπλότητος τὸ νομοσχέδιον προβλέπει μείωσιν τῆς πλήρους συντάξεως κατὰ 1)2 ο)ο δι' ἕκαστον μῆνα ηλικίας πρὸ τοῦ 65ου ἢ τοῦ 60ου. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ νομοσχέδιον καινοτομεῖ ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἤδη ἰσχύοντα.

Ἡ εἰς νεώτερας ἀσφαλιστικὰς νομοθεσίας (ὡς λ. χ. εἰς τὸν νεώτερον Τσεχοσλοβακικὴν νόμον) καθιερουμένη λύσις περὶ ἀναγνωρίσεως δικαιώματος συνταξιοδοτήσεως εἰς νεώτεραν ηλικίαν (60ον διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ 55ον διὰ τὰς θήλειαι), ἄνευ μειώσεώς τινος τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὡς αἱ εἰς ὁ ἡσφαλισμένος ἐπραγματοποίησεν μίαν μακρὰν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον σταδιοδρομίαν ἐν ἀσφαλίσει (λ.χ. μίαν 35ετίαν ἢ 30ετίαν) δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως υἱοθετηθῆ ἀπὸ τοῦδε ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου διὰ λόγους μείζονος ἀσφαλείας τῶν οικονομικῶν καίτοι ἡ ὀρθότης τῆς λύσεως ταύτης δὲν θὰ ἴητο εὐχερὲς νὰ ἀμφισβητηθῆ.

Μία ἄλλη καινοτομία εἰς τὸν τομέα τῆς συνταξιοδοτήσεως λόγῳ γήρατος, ἔγκαιται εἰς τὴν ἀπάλειψιν τῆς διατάξεως τῆς ἰσχυοῦσης νομοθεσίας (ἄρθρ. 34 Ν. 6298) καθ' ἣν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως γήρατος δὲν ἀρκεῖ ἡ συμπλήρωσις τῶν ἀνωτέρω ὀρίων ηλικίας καὶ τοῦ κεινονομιζομένου ἀριθμοῦ

ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ἀλλὰ δεόν ἐπιπροσθέτως ὅπως ὁ ἡσφαλισμένος μὴ κερδίξῃ ἐξ οἰασδήποτε ἐργασίας πλεόν τοῦ 1)2 ἐκείνου, ὅπερ κερδίξει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἀνδρωπος. Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου ἢ σύνταξις γήρατος θὰ ἀπονέμεται συντρεχουσῶν τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων, ἀδιαφόρως τοῦ τί κερδίξει ὁ ἡσφαλισμένος. Ἡ καταβολὴ ὅμως ταύτης θὰ ἀναστῆλῃται ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιοῦχος ἀσκήσῃ αὐτοτελὲς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξηρητημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 25πλασίου τοῦ ἡμίσεος ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ἀπενεμήθη ἢ σύνταξις, ἥτοι τοῦ ἡμίσεος τῶν τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν του.

β) Ἡ ἀναπηρία.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναπηρίας, τὸ νομοσχέδιον, βάσει τῶν δεδωμένων τῆς ἐν Ἑλλάδι πραγματικῆς ἐφαρμογῆς τῶν διαφόρων μεθόδων προσδιορισμοῦ τῆς ἀναπηρίας (σύστημα ἀπολύτου ἀναπηρίας = γενικὴ ἀνικανότης πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, σύστημα ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας = ἀνικανότης πρὸς συνέχισιν τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ παθόντος καὶ σύστημα σχετικῆς ἀναπηρίας, ποῦ ἐφαρμόζεται κατὰ τὸν ἰσχύοντα νόμον περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων) προετίμησε τὸ ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθῆν ἐν τῇ πράξει σύστημα τοῦ Ν. 6298.

Ἡ πρόκρισις τοῦ συστήματος τῆς σχετικῆς ἀναπηρίας ἐναντι τοῦ συστήματος τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀναπηρίας, ἐβασίσθη ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν εἶναι σκόπιμον νὰ ἀκίνητοποιηθῶνται παραγωγικαὶ ἐργατικαὶ δυνάμεις, ὅταν δύναται νὰ ἀπασχοληθῶν εἰς ἕτερα ἐπαγγέλματα. συγγενῆ πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παθόντος καὶ ἐναντι τοῦ συστήματος τῆς γενικῆς ἀνικανότητος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, διότι δὲν εἶναι λογικὸν νὰ ἀξιοῖ τις πλήρη ἀνατροπὴν τῶν συνθηκῶν ἐργασίας. τῶν συνθηκῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ ἀναπήρου διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ὅπως ἀπασχοληθῆ εἰς ἐπάγγελμα βασικῶς διάφορον τοῦ συνήθους τοιοῦτου.

Κατ' ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας δεόν ὅπως ὁ ἡσφαλισμένος κατέστη ἀνίκανος νὰ κερδίξῃ λόγῳ παθήσεως ἢ βλάβης ἢ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἢ πνευματικῆς, δι' ἐργασίας ἀναποκρινόμενης εἰς τὰς δυνάμεις του, τὰς δεξιότητάς, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐτοῦ ἐπαγγελματικὴν δραστηριότητα, πλεόν τοῦ τρίτου ἐκείνου, ὅπερ συνήθως κερδίξει, ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ ἐπαγγελματικῇ κατηγορίᾳ, ὑγιῆς ἀνδρωπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἡ κλασσικὴ ὅμως αὕτη ἀντίληψις περὶ σχετικῆς ἀναπηρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποδεχθῆ τὸ πρῶτον ἡ Γερμανικὴ ἀσφάλεισι καὶ τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν αἱ πλεῖστα τῶν νομοθεσιῶν τοῦ μεσοπολέμου, ἐμφανίζει σήμερον τάσεις τινὰς ἀπαμβλύνσεως. Ὅτω λ. χ. κατὰ τὸν τελευταῖον Τσεχοσλοβακικὸν νόμον τὸ ποσοστὸν ἀνικανότητος μειοῦται ἀπὸ 66.1)3ο) εἰς 50ο)ο.

Ἐκτιμῶντες δεόντως τὰς τάσεις ταύτας, υἱοθετήσαμεν τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 2 καθιερουμένην λύσιν περὶ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς. Τὸ ἐπίδομα τοῦτο θὰ παρέχεται ἐπὶ δύο ἔτη κατ' ἀνώτατον ὄριον εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους. οἱ ὅποιοι δὲν δικαιούνται συντάξεως, διότι ἡ ἀναπηρία των δὲν ἐξικνεῖται πέραν τῶν 2)3 πλῆν ὅμως εἶναι ἀνωτέρα τοῦ 1)3. Ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος τούτου θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς καθισταμένους μερικῶς ἀναπήρους νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν πρώτην μεταβατικὴν περίοδον τῆς ἀναπηρίας των καὶ νὰ προσαρμοσθοῦν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα των ἢ νὰ προσανατολισθοῦν πρὸς ἕτερον τοιοῦτον. Διὰ τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διευκόλυνσιν τῶν προσπαθειῶν των προβλέπεται ὅτι τὸ ἐπίδομα θὰ καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀσκήσεως οἰασδήποτε ἐργασίας καὶ ἀποκερδαινομένου εἰσοδήματος.

Τονίζεται ὅμως ἰδιαιτέρως τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐπιδόματουχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς θὰ ὑποχρεοῦνται ἐπὶ ποιῆν στερήσεως τοῦ ἐπιδόματός των, ὅπως ἀποδέχονται τὴν προτεινομένην αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπαγγελματικὴν ἀναπροσαρμογὴν, δοθέντος ὅτι ἡ βασικὴ προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπιτυχήν ἐφαρμογὴν

του συστήματος της σχετικής αναπηρίας και των περι αναπροσαρμογής διατάξεων του σχεδίου είναι η ὀργάνωσις Σχολῶν καὶ Συνεργείων ἐπαγγελματικῆς ἐκπαίδευσως καὶ ἐπαγγελματικῶν προανατολισμοῦ τῶν ἀναπήρων. Εἰς τὴν προϋπόθεσιν ταύτην ἀποδίδεται ὅλως ἰδιαιτέρα σημασία ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ καθιέρωσις τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, ὅπερ δὲν ἀποτελεῖ ἄλλο τι ἢ ἓνα τροποποιημένον φεσμὸν καλύψεως τοῦ κινδύνου μακρᾶς ἀσθενείας (LONGUE MALADIE) ποὺ μὲ ἐπιτυχίαν ἐφαρμόζεται μεταπολεμικῶς ἐν Γαλλίᾳ, θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς οὐσιαστικωτέρας καὶ ἀξίας ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου. Διὰ ταύτης ἐλπίζεται ὅτι διὰ καταστήθῃ δυνατὴ ἡ διευκολύνσις τῆς ἐπαναφορᾶς ἐν τῇ παραγωγικῇ διαδικασίᾳ ἰκανοῦ ἀριθμοῦ ὡς τῶν ἐκ φυματώσεως προσβαλλομένων ἠσφαλισμένων, οἱ ὅποιοι ὡς γνωστὸν καὶ ὅταν ἰῶνται κλινικῶς ἔχουν ἀνάγκην ὀρισμένου χρονικοῦ περιθωρίου διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς ἐργασίαν. Εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἰδρύματος ἐναπόκειται νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸν νέον τούτου φεσμὸν, ἰδρύουσα τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα κέντρα.

γ) Ὁ θάνατος. Ἡ περίπτωσις τοῦ θανάτου, ὡς ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου παρέχοντος δικαίωμα εἰς σύνταξιν τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποβιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου, δὲν ἐμφανίζει δυσχερείας.

Πρὸς τὸν θάνατον ἐξομοιοῦται πρῶτον ἡ περίπτωσις ἀφαιρέσεως καὶ δευτέρου ἡ καταδίκη τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου εἰς ποινὴν στέρσεως τῆς ἐλευθερίας του ἢ εἰς ἐκπτώσιν ἢ στέρησιν ἐκ τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, διότι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, αἱ συνέπειαι εἶναι αἱ αὐταὶ διὰ τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου (στέρησις τοῦ εισοδήματος τοῦ οἰκογενειάρχου).

δ) Τὸ ἐργατικὸν ἀτύχημα καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀσθένεια. Ἡ ὑπερδωδεκάετης πείρα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ὑπὸ τούτου καθιερωθεῖσα καθ' ἑλληνικὴν καινοτομίαν, ἀρχὴ τῆς καλύψεως τῶν ἐργατικῶν ἀτυχημάτων καὶ ἐπαγγελματικῶν νόσων ὑπὸ τῶν βασικῶν κλάδων ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἀναπηρίας - γήρατος - θανάτου, ἀναλόγως τῶν προκαλουμένων ἐκ τούτων συνεπειῶν (ἀσθένεια ἢ ἀναπηρία καὶ θάνατος) ὑπῆρξε λίαν ἐπιτυχῆς. Τούτου δοθέντος δὲν ἐκρίθη σκόπιμον ὅπως τὸ νομοσχέδιον ἀποστή τῆς ἐν λόγῳ ρυθμίσεως. Ἄλλωστε τὰ ἐργατικὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ ἐπαγγελματικὰ ἀσθένεια δὲν συνιστοῦν αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἀσφαλιστικοῦ κινδύνου, ἀλλὰ τὴν αἰτίαν τούτων, ἢτοι αἰτίαν νόσων, ἀναπηριῶν καὶ θανάτων, εἶναι δὲ φυσικὸν νὰ καλύπτονται ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων των ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἀσφαλιστικοῦ κλάδου (βλ. πλεονα ἀνωτέρω VI Α').

ε) Τὸ πολεμικὸν ἀτύχημα. Λογικῶς, αἱ ἐκ πολεμικῶν ἀτυχημάτων προκαλούμεναι ἀναπηρία καὶ θάνατος, δὲν διὰ ἔδει νὰ καλύπτονται ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως, δοθέντος ὅτι ἡ ἐπανόρθωσις των ἀποτελεῖ πρωταρχικὸν καθήκον τῆς Πολιτείας.

Λαμβανομένης οὐχ' ἦττον ὑπ' ὄψιν τῆς ἀνεπαρκείας τῶν εἰς τὰ θύματα πολεμικῶν ἀτυχημάτων χορηγουμένων δημοσίων συντάξεων καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι πρόκειται περὶ προσώπων, δι' ἃ ἐπιβάλλεται ἡ ἐξάντλησις κάθε δυνατῆς μερίμνης, τὸ νομοσχέδιον υἱοθετεῖ τὴν λύσιν τῆς συνεχίσεως τῆς καταβολῆς τῶν συντάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ I.K.A. σήμερον συνταξιοδοτουμένων θυμάτων πολεμικῶν ἀτυχημάτων (ἄρθρ. 29 παρ. 8). Τὰ ἐκ τῆς καλύψεως ἄλλωστε τῶν κινδύνων τούτων βάρη τῆς ἀσφαλίσεως εἶναι σχετικῶς ἀσήμαντα.

2. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς συντάξεων. Ὡς πρὸς τὰς χρονικὰς προϋποθέσεις ἀπονομῆς τῶν συντάξεων τὸ νομοσχέδιον ἐκκινεῖ ἀπὸ τὰς ἀκολούθους δύο βασικὰς ἀρχάς:

α) ἐνότης χρονικῶν προϋποθέσεων δι' ὅλας τὰς περιπτώσεις ἀπονομῆς συντάξεων (ἀναπηρία - γῆρας - θάνατος) καὶ β) καθιέρωσις ὅσον τὸ δυνατὸν εὐνοϊκωτέρων προϋποθέσεων, ἵνα πάντες οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ στειροῦμενοι ὅπωςδήποτε τοῦ ἐκ τῆς ἐργασίας εισοδήματός των λόγῳ ἐπαληθεύσεως κινδύνου τινος δικαιούνται συντάξεως.

Ἐν τῇ ἐφαρμογῇ ὁμοῦ τῆς τελευταίας ταύτης ἀρχῆς, ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἀφ' ἐνός μὲν τὸ Ἰδρυμα ἐναντι τυχόν καταχρήσεων καὶ καταδολιεύσεων καὶ ἀφ' ἐτέρου ὑπάρξῃ ἡ ἐγγύησις ὅτι ὁ αἰτούμενος τὴν ἀπονομὴν συντάξεως εἶναι πράγματι μισθωτὸς κατ' ἐπάγγελμα, ἀφ' ὅσον ἡ ἀσφάλισις κατ' ἀρχὴν περιορίζεται εἰς τοὺς μισθωτοὺς. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ καθολικῆς ἀσφαλίσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, τότε δὲν διὰ ἦτο ἀναγκαῖα ἡ θέσπισις οἰωνόηποτε χρονικῶν προϋποθέσεων, διότι λογικῶς στερεῖται σημασίας ἂν ἡ ἀναπηρία ἢ ὁ θάνατος πραγματοποιεῖται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ εἰς προκεχωρημένον στάδιον αὐτῆς.

Αἱ σχετικαὶ διατάξεις (ἄρθρον 28) τοῦ νομοσχεδίου, διατυπῶνται μὲ γνώμονα τὰς ἀνωτέρω δύο βασικὰς ἀρχάς. Διατερεῖται ἐπίσης ἡ ἀρχὴ τῆς ἄνευ χρονικῶν προϋποθέσεων συνταξιοδοτήσεως προκειμένου περὶ ἀναπηριῶν ἢ θανάτων ὀσειλομένων εἰς ἐργατικὰ ἀτυχήματα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὰ ἀσθενείας, δοθέντος ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταχρήσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι. Ὡσαύτως ὀρίζεται ὅτι ἐὰν οἱ κίνδυνοι οὗτοι ὀφείλονται εἰς ἐκτὸς ἐργασίας ἀτύχημα ἀρκεῖ ἡ πραγματοποίησις τοῦ ἡμίσεος μόνον ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, ἐκείνων αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν γένεσιν τῆς ἀξιώσεως ἐπὶ τὰς παροχὰς εἰς τὰς συνήθεις περιπτώσεις, δοθέντος ὅτι καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας οἱ κίνδυνοι καταχρήσεων εἶναι ἀνύπαρκτοι, δὲν εἶναι ὁμοῦ ὁρμὸν νὰ ἐξομοιωθῶν τὰ ἀτυχήματα ταῦτα πλήρως πρὸς τὰ ἀτυχήματα ἐργασίας.

Ἀυστηροποιῶνται τέλος αἱ προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως παρὰ τοῦ I.K.A., τῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνταξιοδοτήσεως λαμβανόντων ἐτέρωθεν σύνταξιν, διὰ νὰ ἐκλείψουν αἱ σήμερον σημειούμεναι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καταδολιεύσεις τῆς ἀσφαλίσεως διὰ τῆς πραγματοποιήσεως ὑπὸ τούτων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ I.K.A. τοῦ ἀπαιτουμένου μικροῦ ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας, οὐχὶ σπανίως εἰκονικῶς, ἐπὶ τῷ τέλει ἀπολήψεως καὶ δευτέρως συντάξεως παρὰ τοῦ Ἰδρύματος.

3. Ποσὸν συντάξεως.

1. Ἐν τῷ καθορισμῷ τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων, ὡς βάσις ἐτέθη ὅτι τὸ σύστημα ὑπολογισμοῦ των, ἔδει νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῶν ἀκολούθων τριῶν βασικῶν ἀρχῶν :

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀλληλεγγύης τῶν καλύτερον πρὸς τοὺς ὀλιγώτερον ἀμειβομένους ἠσφαλισμένους. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο ἐξασφαλισθῆ διὰ τοῦ καθορισμοῦ ἐνὸς παγίου ποσοῦ συντάξεως, (80 ο)ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἡμέρας (κλάσεως), ἴσου δι' ἅπαντας τοὺς ἠσφαλισμένους, ἀνεξαρτήτως ἀποδοχῶν καὶ καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εισφορῶν ὑπὸ ἐκάστου ἠσφαλισμένου. Διὰ τῆς ρυθμίσεως ταύτης οἱ καλύτερον ἀμειβόμενοι ἠσφαλισμένοι συνεισφέρουν μέρος τῶν ὑπὸ τούτων καὶ διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν ἐκ μέρους τοῦ ἐργοδοτοῦ των καταβαλλομένων εισφορῶν πρὸς ὄφελος τῶν με χαμηλῶν ἡμερομισθίων ἀμειβομένων, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς συντάξεως τῶν τελευταίων εἰς σημείον ἐπιτρέπον, τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς κατωτάτου ὀρίου συντηρήσεως (προνοιακὴ ἀρχή). Διότι ἡ κοινων. ἀσφάλισις δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐξασφάλισιν συντάξεων ἀπολύτως ἀναλόγων πρὸς τὸν μισθόν, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἐνὸς ἰκανοποιητικοῦ EXISTENZ MINIMUM. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξασφαλίσουν μεῖζον εισόδημα ἐν περιπτώσει ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου δύνανται νὰ προσφύγουν εἰς ἰδιωτικὴν ἀσφάλισιν τσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ κῆρυγμένον εισόδημά των τοῖς παρέχει τὴν εὐχέρειαν νὰ τὸ πράξουν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλίσεως. Διὰ τοῦ στοιχείου τούτου τονώνεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἠσφαλισμένου διὰ τὴν διατήρησιν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ κατὰ λογικὸν μέρος ἐξάρτησις τοῦ ὕψους τῆς συντάξεως ἐκ τῶν καταβληθεισῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν εισφορῶν (ἀσφαλιστικὴ ἀρχή).

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κλιμακώσεως τῆς συντάξεως ἀναλόγως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ μισθοῦ τῶν ἠσφαλισμένων. Διὰ τοῦ

στοιχείου τούτου εξασφαλίζεται συγχρόνως ή κατά λογικόν μέρος εξάρτησις του ύψους τής συντάξεως εκ τών καταβληθεισών εις την ασφάλισιν εισφορών (ασφαλιστική αρχή) και προς τὸ βιωτικόν επίπεδον του ήσφαλισμένου κατά τὸν χρόνον συνταξιοδοτήσεώς του, ἐφ' ὅσον βεβαίως τούτο δὲν ἐγγίζει τὰ ὅρια τής πολυτελείας.

Σημειωτέον ὅτι πλήρης ἐφαρμογή τής ἀνωτέρω ἀρχῆς θὰ ἀπήτει, ὅπως ή εκ του λόγου τούτου προσκείμεναι τής συντάξεως ὀρίζεται ἀνάλογος πρὸς τὰς δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας καταβαλλομένας εισφοράς. Ἐπειδὴ ὅμως τούτο συνεπάγεται ἰκανὰς τεχνικὰς δυσχερείας, προσκρίθη ή ἀρχή, ὅπως ὁ ὑπολογισμὸς τών ἐν λόγω προσουξήσεων γίνεται βάσει του τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τής κλάσεως του ήσφαλισμένου κατά την τελευταίαν διετίαν πρὸ τής ἐπαληθεύσεως του κινδύνου (συντάξιμοι ἀποδοχαί) γεγονόσ ὅπερ ἀποβαίνει εις ὄφελος τών ήσφαλισμένων διότι αἱ ἀποδοχαί των κατά τὰ τελευταία ἔτη τής σταδιοδρομίας των εἶναι και αἱ μεγαλύτεραι.

δ) Ἐπὶ τής ἀρχῆς τής προσουξήσεως τών συντάξεων ἀναλόγως πρὸς τὰ οἰκογενειακά βάρη του συνταξιούχου (κοινωνική ἀποψις και προνοιακή ἀρχή).

2. Μὲ βάσιν τὰς ἀνωτέρω ἀρχὰς προτείνεται τὸ ἀκόλουθον σύστημα ὑπολογισμοῦ τών συντάξεων λόγω γήρατος και ἀναπηρίας.

Ἡ σύνταξις θὰ ἀποτελεῖται :

Ποσὰ συντάξεων λόγω ἀναπηρίας (οὐχὶ ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος) και γήρατος.

Ποσὸν ἡμερομισθίου και μινιαίου μισθοῦ	Ἀριθμὸς πρὸς γινόμενων μεταποιηθέντων ἡμερομισθίων ἐν ἀσφαλίσει	Ποσὸν συντάξεων (ἀνευ οἰκογενειακῶν βαρῶν)	Ποσὸν συντάξεως τοῖς 0,10 ἐπὶ του μισθοῦ	Ποσὸν συντάξεων μετὰ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος συζύγου	Ποσὸν συντάξεων τοῖς 0,10 ἐπὶ του μισθοῦ	Ποσὸν συντάξεων μετὰ οἰκογενειακοῦ ἐπιδόματος συζύγου και τριῶν τέκνων	Ποσὸν συντάξεων τοῖς 0,10 ἐπὶ του μισθοῦ	
Ἡμερομισθιον : 20.000	1)	3.000	261.000	52,20 ο)ο	391.500	78,30 ο)ο	508.950	101,79 ο)ο
	2)	6.000	301.500	60,30 ο)ο	452.250	90,45 ο)ο	587.925	117,58 ο)ο
	3)	9.000	328.500	65,70 ο)ο	492.750	98,55 ο)ο	640.575	128,12 ο)ο
Ἡμερομισθιον : 50.000	1)	3.000	348.000	27,84 ο)ο	522.000	47,76 ο)ο	678.600	54,29 ο)ο
	2)	6.000	402.000	32,16 ο)ο	603.000	48,24 ο)ο	783.900	62,71 ο)ο
	3)	9.000	438.000	35,04 ο)ο	657.000	52,56 ο)ο	854.100	68,33 ο)ο
Ἡμερομισθιον : 100.000	1)	3.000	493.000	19,72 ο)ο	739.500	29,58 ο)ο	961.350	38,45 ο)ο
	2)	6.000	569.500	22,78 ο)ο	854.250	34,17 ο)ο	1.110.525	44,42 ο)ο
	3)	9.000	620.500	24,82 ο)ο	930.750	37,23 ο)ο	1.209.975	48,40 ο)ο
Ἡμερομισθιον : 2.500.000	1)	3.000	493.000	19,72 ο)ο	739.500	29,58 ο)ο	961.350	38,45 ο)ο
	2)	6.000	569.500	22,78 ο)ο	854.250	34,17 ο)ο	1.110.525	44,42 ο)ο
	3)	9.000	620.500	24,82 ο)ο	930.750	37,23 ο)ο	1.209.975	48,40 ο)ο

Εἰς ἕκαστον παράδειγμα ἐμφαίνεται κεχωρισμένως ή σύνταξις και ή ἐκατοστιαία ἀναλογία ταύτης ἐπὶ του μισθοῦ του ήσφαλισμένου, α) ὅταν ὁ ήσφαλισμένος εἶναι μόνος, β) ὅταν ἔχη σύζυγον και γ) ὅταν ἔχη τρία τέκνα εις τὰς περιπτώσεις καθ' ἑξῆς ὁ ήσφαλισμένος εἶχε αα) 3000 ἡμέρας ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει, ββ) 6000 και γγ) 9000.

Ὡς προκύπτει ἐκ τών ἀνωτέρω παραδειγμάτων, ὅσον περισσότερον χαμηλαί εἶναι αἱ ἀποδοχαί του ήσφαλισμένου τόσο ὑψηλοτέρα εἶναι ή σύνταξις του ἐν σχέσει με τὸν μισθόν. Οὕτω εις τὴν περίπτωσιν του ήσφαλισμένου μετὰ 3.000 ἡμέρας ἐργασίας και μινιαῖον μισθὸν 500.000 δραχμ. ή σύνταξις ἀνέρχεται μετὰ συζύγου και τριῶν τέκνων εις 101ο)ο, εις εις τὴν περίπτωσιν ήσφαλισμένου ἔχοντος ὡσάτως 3.000 ἡμερομισθια ἐν ἀσφαλίσει και μισθὸν 1.250.000 δραχμ. ή ἐκατοστιαία ἀναλογία πίπτει εις 54ο)ο και εις τὴν τρίτην περίπτωσηιν (3.000 ἡμέραι ἐργασίας και 2.500.000 δραχμ. μισθὸν) εις 38ο)ο. Δεδομένου ὅμως ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ή σύνταξις δύναται νὰ ὑπερβαίη τὸν μισθόν, αὕτη ὅταν ὑπερβαίνει τούτον θὰ μειοῦται εις ποσὸν ἴσον πρὸς τὸν μισθόν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις ἀπολύτου ἀναπηρίας (ἀπαιτούσης τὴν συνεχῆ συμπαράστασιν τρίτου προσώπου) προβλέπεται ὅτι αἱ ἀνωτέρω συντάξεις θὰ προσουξάνονται κατά 50ο)ο. Ὁμοίως διὰ τὴν περίπτωσιν ἀναπηρίας ὀφειλομένης εις ἐργα-

α) Ἐκ παγίου δι' ἅπαντας τοὺς ήσφαλισμένους ποσοῦ, ἴσου πρὸς τὰ 80 ο)ο του ἐκάστοτε τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τής κατωτάτης ασφαλιστικῆς κλάσεως και

β) Ἐκ τών κάτωθι προσουξήσεων.

αα) ἐκ 10 ο)ο τής διαφορᾶς μεταξὺ του τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τής Ιης κλάσεως και τής κλάσεως εις ἣν ἀνήκει ὁ ήσφαλισμένος και

ββ) ἐκ 4 ο)ο του ὡς ἀνω παγίου ποσοῦ μετὰ τής κατά τὰ ἀνωτέρω προσουξήσεως ἀνὰ 500 ἡμερομισθια μετὰ τὰ πρῶτα 1000 μέχρι 2999 τριαῦτα, ἐκ 3 ο)ο ἀνὰ 500 ἡμερομισθια πέραν τών 3000 και μέχρι 5999 και ἐκ 2 ο)ο ἀνὰ 500 ἡμερομισθια πέραν τών 6000.

γγ) Ἐκ προσουξήσεων λόγω οἰκογενειακῶν βαρῶν ἴσων πρὸς 50ο)ο του συνολικοῦ ποσοῦ τής συντάξεως (πάγιον ποσὸν και προσουξήσεις) διὰ τὴν σύζυγον και ἐτέρων προσουξήσεων ἴσων πρὸς 20 ο)ο διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15ο)ο διὰ τὸ δεύτερον και 10ο)ο διὰ τὸ τρίτον.

Εἰς τὸν κατωτέρω πίνακα, παρατίθενται τρία παραδείγματα συντάξεων. Τὸ πρῶτον μετὰ τεκμαρτὸν ἡμερομισθιον 20.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 500.000, τὸ δεύτερον μετὰ τεκμαρτὸν ἡμερομισθιον 50.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 1.250.000 και τὸ τρίτον μετὰ τεκμαρτὸν ἡμερομισθιον 100.000 ἢ μηνιαῖον μισθὸν 2.500.000.

τικὸν ἀτύχημα και ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν προβλέπεται ὅτι τὸ ποσὸν τής συντάξεως δὲν θὰ δύναται νὰ εἶναι κατωτέρον τών 60 ο)ο τών τεκμαρτῶν ἀποδοχῶν του καθόντος, ἀντὶ του 40 ο)ο που προέβλεπε ὁ ἰσχύων νόμος.

Τὸ ποσὸν τής ἐν περιπτώσει θανάτου ήσφαλισμένου ή συνταξιούχου ἀπονεμητέας συντάξεως εις τὰ μέλη οἰκογενείας του θανόντος ὀρίζεται ὡς και κατά τὸν ἰσχύοντα νόμον εις ποσοστὸν τής συντάξεως, ἣν ἐλάμβανεν ή εις ἣν θὰ ἔδικαιούτο ὁ θανὼν, ἀν κατά τὴν ἡμέραν του θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος κατά τὰ εἰδικώτερον ἐν τοῖς ἐπομένοις ὀριζόμενα.

Τὸ ποσοστὸν ὅμως τής συντάξεως τούτων ἀυξάνεται οὐσιασδῶς ἐν σχέσει μετὰ τὰ ἥδη ἰσχύοντα ἥτοι διὰ τὴν χήραν εις 80 ο)ο τής ἀνωτέρω συντάξεως, διὰ τὰ ἀρροστεροπλεύρωσ ὀρφανὰ τέκνα εις 60ο)ο και διὰ τὴν χήρα μητέρα εις 40ο)ο.

Ἐὰν δικαιοῦχον μέλος οἰκογενείας διατελῆ εις κατάστασιν ἀπολύτου ἀναπηρίας, χρήζει δὲ ὡς ἐκ τούτου διαρκοῦς συμπαραστάσεως και βοήθειας τρίτου προσώπου, ή σύνταξις του προσουξάνεται κατά 50ο)ο (ἐπίδομα ἀπολύτου ἀναπηρίας).

Λαμβανομένου τέλος ὑπ' ὄψιν ὅτι κατά τὰ ἀλλαγῶν ἐκτιθέμενα, ή οἰκονομική ὀργάνωσις τής ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας — γήρατος — θανάτου, θὰ βασισθῆ ἐπὶ του διανομητικοῦ συστήματος και ὅτι αἱ εισφοραί θὰ ἀποτελοῦν ποσοστὸν τών ἐκάστοτε ἀποδοχῶν τών ἐργαζομένων, ὡς ἐκ του ὁποῖου τὰ ἔσοδα τής ἀσφαλίσεως θὰ ἀυξάνονται κατ' ἀναλογίαν τών

ἐκάστοτε αὐξήσεων τῶν μισθῶν, προβλέπεται ὅτι τὰ ποσὰ τῶν ἀπονεμομένων συντάξεων θὰ ἀναπροσαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς ἐκάστοτε γινομένας αὐξήσεις τῶν μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ.

Ζ'. Αἱ παροχαὶ τοῦ κλάδου ἀσθενείας.

1. Ἐκτασις παροχῶν εἰς εἶδος. Ἡ κυριώτερη καινοτομία τοῦ νομοσχεδίου εἰς τὸν κλάδον ἀσθενείας εἶναι ἡ ἐπέκτασις πασῶν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως, ἄνευ οἰκισθῆναι ἐξαίρεσεως καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τῶν ἡσφαλισμένων καὶ συνταξιούχων.

Σήμερον, ὡς γνωστὸν, βασικαὶ τινες κατηγορίαι παροχῶν δὲν χορηγοῦνται εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου. Σημειωτέον δὲ ὅτι αἱ παροχαὶ αὗται (σανατοριακῆ, πρόσθετος, νοσοκομειακῆ περίθαλψης κ.λ.π.) εἶναι καὶ αἱ δαπανηρότεροι, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῦ οὗ ἡσφαλισμένος καὶ κατὰ μείζονα λόγον ὁ συνταξιούχος εὐρίσκειται κατὰ κινῶνα εἰς ἀδυναμίαν πραγματοποίησεως τῶν ἐξ ἰδίων, ἄνευ πλήρους ἀνατροπῆς τοῦ οἰκογενειακοῦ του προϋπολογισμοῦ. Ἄνευ τοῦ μέτρου τούτου ἡ ἀσφάλισις θὰ ἀπέχει οὐσιωδῶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς στρεφόμενας ἐπ' αὐτῆς προσδοκίας καὶ εἰς τοὺς ἐπιδιωκόμενους ὑπὸ ταύτης βασικοὺς σκοποὺς.

Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις τῶν παροχῶν καὶ εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας θὰ πραγματοποιηθῆ εὐθὺς ἅμα τῇ ἐκδόσει τῶν ὑπὸ τοῦ νομοσχεδίου προβλεπόμενων Κανονισμῶν. Διὰ τὴν ἀποφασισθῆ δὲ ἐνδεχομένη παρέκκλισις, τὸ νομοσχεδίον ὀρίζει ὅτι τὸ ΙΚΑ. ὑποχρεοῦνται νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴν ἱατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31.12.52 τὸ βραδύτερον.

Κατ' ἐξαίρεσιν, διὰ λόγους συνέσεως, προβλέπεται ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῆς санаτοριακῆς (οὐχὶ δὲ καὶ τῆς νοσοκομειακῆς) περίθαλψεως εἰς τὰ μέλη οἰκογενείας δὲν θὰ δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ πρὸ τῆς 1.1.54. τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δυναμένου νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσίαν ταύτην μέχρι 31.12.54.

Ἐτέρα οὐσιώδης διάταξις τοῦ νομοσχεδίου (ἄρθρον 31 παρ. 5) εἶναι ἡ προβλεπόμενα περὶ κατ' οἶκον νοσηλείας τῶν φυματικῶν ἀσθενῶν (ἀμέσως ἡσφαλισμένων καὶ μελῶν οἰκογενείας) τῶν δεομένων санаτοριακῆς περίθαλψεως καὶ μὴ δυναμένων νὰ τύχῃσι τοιαύτης, ἐλλείψει διαθεσίμων санаτοριακῶν κλινῶν. Ἡ διάταξις σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς φυματικοὺς κάθε δυνατὴν προστασίαν, ἐν ᾗ τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὑπαρχόντων ἐν τῇ χώρᾳ санаτορίων. Διαρκούσης τῆς τοιαύτης κατ' οἶκον νοσηλείας τῶν καὶ ἐπὶ εἰς μῆνας μετ' αὐτὴν, ἢ τὴν ἔξοδον ἐκ τοῦ санаτορίου ὁ ἀσθενὴς θὰ διακαίουται ἐπίσης ἐπὶ πλέον τοῦ τυχόν καταβαλλομένου εἰς τοῦτον ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ τῶν βασικῶν εἰδῶν τοῦ καθημερινοῦ διαιτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπόμενου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς санаτόρια τοῦ ΙΚΑ. ἢ συμβεβλημένα μετ' αὐτοῦ τοιαῦτα ἢ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῶν εἰς χρῆμα.

Ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τὸ Ἴδρυμα ἀναλαμβάνει πλέον εἰς ὅλην τὴν ἐκτασιν τὴν περίθαλψιν τῶν φυματικῶν ἡσφαλισμένων μελῶν οἰκογενείας τῶν.

Ἄξια ἰδιαίτερας ἐξάρσεως εἶναι καὶ ἡ διάταξις καθ' ἣν ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις θὰ παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἄνευ χρονικοῦ τινος περιορισμοῦ, ὡς καὶ ἡ δυνατότης παροχῆς περίθαλψεως τῶν ἡσφαλισμένων, τῶν πασχόντων ἐξ ἀνάγκης νοσημάτων εἰς ἀσπυλα, ἐνῶ ὡς γνωστὸν οὗτοι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῶν εἰς ταῦτα (ἄρθρον 31 παρ. 3 καὶ 4).

Ὅμοίως ὑποσημειούμεν τὴν διάταξιν (ἄρθρον 31 παρ. 7) καθ' ἣν τὸ Ἴδρυμα ἐν περιπτώσει τοκετοῦ ἡσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου θὰ ὑποχρεοῦται ὅπως κατὰ πρῶτον λόγον παρέχῃ αὐτοῦσίαν περίθαλψιν (κατ' οἶκον, ἐν μειωτηρίῳ κ.λ.π.) καὶ μόνον ἐν ἀδυναμία παροχῆς τοιαύτης θὰ χορηγῆται χρηματικὸν βοήθημα ἀντικαταστάσεως. Μέχρι σήμερον ὡς γνωστὸν τοιαύτη περίθαλψις δὲν παρέχεται ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ. Ἀντὶ ταύτης ἐχορηγεῖτο χρηματικὸν βοήθημα τοκετοῦ.

2. Σύστημα παροχῆς τῆς περίθαλψεως : Τὸ σχέδιον νόμου δὲν δεσμεύει τὴν διοίκησιν τοῦ ΙΚΑ., ὡς ὁ ἰσχύον νόμος, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀκολουθητέον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἱατρικῆς περίθαλψεως (σύστημα παροχῆς τῆς περίθαλψεως παρ' ἱατρῶν—ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ., ἢ ἐλευθέρως ἐκλογῆς τοῦ ἱατροῦ, δεχομένου ἐν τῷ ἰδιωτικῷ του ἱατρείῳ ἢ ὀργανωμένης ἐλευθέρως ἐκλογῆς, κατὰ τὰ σήμερον κρατούμενα κλπ.). Τούτου δοθέντος τὸ Ἴδρυμα θὰ δύναται νὰ δοκιμάσῃ νέα συστήματα, ὡς ἐνδεχομένως ἐν σύστημα «κοντόταξ» καὶ οἰκογενειακοῦ ἱατροῦ, ἐξασφαλίζοντος εὐρύτατον πεδίον ἐπιλογῆς τοῦ ἱατροῦ παρὰ τοῦ ἡσφαλισμένου, κατὰ τὰ ἐπιτυχῶς ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ υἱοθετηθέντα. Εἰς τὴν διοίκησιν τούτου ἐναπόκειται μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐιδικῶν, νὰ πειραματισθῆ πρὸς νέους προαναπολισμοὺς ὀργανώσεως τῆς περίθαλψεως.

Ἐνταῦθα δὲν κρίνομεν ἀσκοπον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις, καθ' ἣν ἐκτασιν αὐτὴ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πραγματικότητα, περὶ ἀνεπαρκείας τῆς κατὰ τῆς ἀσθενείας ἀσφαλίσεως τοῦ ΙΚΑ. δὲν ἀποτελεῖ συνέπειαν ἀτελειῶν τῆς διεπούσης αὐτοῦ νομοθεσίας, ἀλλὰ τοῦ ἀνεπαρκοῦς κατὰ κύριον λόγον ὑγειονομικοῦ του ἐξοπλισμοῦ, τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁποῦ παρημποδισε ἢ εἰς τὰ πρῶτα βροσικὰ βήματα ἐγκραγεῖσα παγκόσμιος θύελλα καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι καταχρῆσαι καὶ μεταπελευθερωτικαὶ ὑποτιμήσεις τῆς δραχμῆς, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ πρόσθετα βάρη, τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ ἐπωμισθῆ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον ὁ κλάδος ἀσθενείας (διαδοχικαὶ παρατάσεις τῆς ἐπιδοτήσεως τῶν φυματικῶν, μείωσις τῶν παρὰ τοῦ Δημοσίου καταβλητέων εισφορῶν διὰ τοὺς ὑπὸ τούτου ἀπαχολοιούμενους ἡσφαλισμένους μισθοῦτος, ἀνάληψις τῆς περίθαλψεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἄνευ καταβολῆς εισφορῶν κλπ.).

Διὰ τοῦτο, ὡς καὶ ἀλλαγῷ ἐσημειώθη, τὸ κέντρον τοῦ βάρους εἰς τὴν πολιτικὴν τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ, ρίπτεται εἰς τὸ ὑγειονομικὸν οἰκοδομικὸν πρόγραμμα καὶ ἐξοπλισμὸν του.

Ὅταν τοῦτο πραγματοποιηθῆ θὰ ἔχει λυθῆ κατὰ τὸ μεγαλύτερον αὐτοῦ μέρος τὸ πρόβλημα τῆς ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀσθενείας, τὸ ὁποῖον σημειωτέον ἐμφανίζει ὄλως ἰδιαίτερον σημασίαν εἰς τὴν χώραν μας, μὲ τὴν ὑψηλὴν θνησιμότητα εἰς τὴν βροσικὴν καὶ νεαρὰν ἡλικίαν, τὴν χαμηλὴν μέσσην διάρκειαν ζωῆς καὶ τὴν ὑψηλὴν νοσηρότητα.

Ἐπίσης εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ἴδρυματος ἐναπόκειται καὶ εἰς τὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας ἐκδοθησομένους Κανονισμοὺς, νὰ ἀξιοποιηθῶν αἱ περὶ προληπτικῆς δράσεως διατάξεις τοῦ νομοσχεδίου.

Εἰς τὸν τομέα τούτον, εἶναι γνωστὸν, ὅτι μοιλονότι γενικῶς ἀντηνωρίζεται σήμερον ἡ ἀνάγκη, ὅπως ἡ προληπτικὴ ὑγειονομικὴ ὑποκαταστάθ βαθμηδὸν τὴν θεραπευτικὴν ἱατρικὴν, οὐδὲν τὸ ἄξιον λόγου ἔχει μέχρι τούδε νὰ ἐπιδείξῃ τὸ ΙΚΑ.

Εἰς τὸν τομέα τούτον ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλισις δέον νὰ συνεργασθῆ στενῶς μετὰ τῶν οἰκείων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν λοιπῶν διεθνῶν, ἐθνικῶν καὶ ἰδιωτικῶν Ὄργανισμῶν καὶ Ἰδρυμάτων. Διὰ τὴν κατὰ τρωσιν κοινῶν προγράμματος προληπτικῆς δράσεως, ἰδίᾳ δὲ τῆς σειρᾶς προτεραιότητος εἰς τὰ ληπτέα μέτρα.

3. Παροχαὶ εἰς χρῆμα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, τοῦτο καθορίζεται εἰς 50ο) τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος. ἐποξεκάνομεν κατὰ 10ο) δι' ἕκαστον ποσστατευόμενον μέλος οἰκογενείας (σύζυγος, τέκνα, ἀδελφοὶ κλπ.) γωρὶς πάντως νὰ δύναται νὰ ὑπερβῆ τὰ 70ο) τοῦ ἀνωτέρου ἡμερομισθίου. οὐδὲ τὰς 35.000 ἡμερησίως. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἐπίδομα καταβάλλεται δι' ὅλας τὰς ἡμέρας, ἦτοι καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους, τοῦτο εἶναι κατ' ἐπίσημ ἔτι ἀνώτερον τῶν ἀνωτέρω ποσοστῶν. Πράγματι ἡσφαλισμένος πραγματοποιῶν 25 ἡμερομισθία μηνιαίως πρὸς 20.000 καὶ ἔχων ὡς ἐκ τούτου μηνιαίον εἰσόδημα 500.000 δραχμ., ἐὰν δικαιούται ἐπίδοματος ἐκ 50ο) τοῦ μισθοῦ του, ἦτοι 10.000 ἡμερησίως δὲν θὰ λάβῃ 250.000 ἐπίδομα, ἀλλὰ (10.000 X 30 = 300.000 ἦτοι 60 ο)ο). Ἄν δὲ δικαιούται ἐπίδοματος ἐξ 70ο)ο τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ του

λόγω οικογενειακών βαρών να λάβη 420.000 επίδομα, ήτοι 8400.

Ἐτέρω πραγματοποιουμένη διὰ τοῦ νομοσχεδίου πρόβδος εἶναι ἡ ὀλοσχερῆς κατάργησις τοῦ τριμηρίου χρόνου ἀναμονῆς διὰ τὴν ἐπιδότησιν λόγω ἀνικανότητος ἐξ ἐργατικοῦ ἀτυχήματος ἢ ἐπαγγελματικῆς ἀσθενείας, ἢ μείωσις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς ἀπὸ 5 εἰς 3 ἡμέρας εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις καὶ ἢ ἐφ' ἄπαξ μόνον τοῦ ἔτους τήρησις τοῦ χρόνου ἀναμονῆς, ὅταν ὁ ἠσφαλισμένος καθίσταται ἀνίκανος πλείονας τῆς μιᾶς ἐσθῆς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους. Αἱ νέαι αὗται διαρρυθμίσεις, δι' ὧν προσαρμύζεται ἡ νομοθεσία μας πρὸς τὰς τιθεμένας ὑπὸ τῶν οἰκείων διεθνῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων τῆς Δ. Ο. Ε. ἀρχάς, ἀνακουφίζουν μεγάλως, καθ' ἃ ἐσημειώθη ἀλλαγῶν καὶ τοὺς ἐργοδότες, λόγω περιορισμοῦ τῶν ἐκ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος ὑποχρεώσεων τῶν πρὸς καταβολὴν τῶν ἀποδοχῶν εἰς τοὺς μισθωτοὺς τῶν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας ἐπὶ 15 ἢ 30 ἡμέρας (Βλ. Κεφ. Ε', 3).

Εἰδικαὶ διατάξεις προβλέπονται περὶ τοῦ χρόνου ἀναμονῆς τῶν αὐτοτελῶς ἐργαζομένων καὶ τῶν προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν, λόγω τῶν κινδύνων καταχρήσεων ποὺ ἐμφανίζονται αἱ περιπτώσεις αὗται καὶ τῶν ἰδιομορφιῶν τῶν.

Τὸ ἐπίδομα κυφορίας καὶ λοχείας ὀρίζεται ἴσον πρὸς τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας, χωρὶς μάλιστα νὰ τίθενται ἀνώτατα ὅρια. Συνεπῶς ἠσφαλισμένη, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀνωτάτην μισθολογικὴν κλάσιν, θὰ δικαιούται ἡμερησίως ἐπίδοματος ἐκ δραχ. 50.000, δυνάμενον νὰ ἐξίχθῃ μετὰ τυχόν προσαυξηθέντων λόγω οικογενειακῶν βαρῶν μέχρις 70.000 δραχ.

Ἐκτὸς τούτου ὀρίζεται ὡς κατώτατον ὄριον ἡμερησίου ἐπίδοματος τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 10.000.

Ὁ χρόνος καταβολῆς τῶν ἐπιδομάτων προσαρμύζεται πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς οἰκείας διεθνούς συμβάσεως ὀριζόμενα χρονικά ὄρια.

Δ'. Χρονικαὶ προϋποθέσεις ἀπονομῆς παροχῶν. Αὗται ὀρίζονται διὰ μὲν τὰς εἰς εἶδος παροχὰς εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον τῶν 50 ἡμερῶν ἐργασίας, διὰ δὲ τὰς τοιαύτας εἰς 100. Διὰ λόγους διοικητικῆς ἀπλότητος ὀρίζεται ἐπίσης ὅτι αἱ ἀνωτέρω ἡμέραι ἐργασίας δεόν νὰ ἔχουν πραγματοποιηθῆ κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος, ἐπὶ τῷ λόγω ὅπως καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀσφαλιστικῆς ἰκανότητος εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους, διὰ τὸ ἐπόμενο. Διὰ νὰ ἀποφευχθῶν ὁμως ἀδικίαι προβλέπεται ὅτι ἀρκεῖ ἢ πραγματοποιήσῃς τοῦ ἀνωτέρω ἀριθμοῦ ἡμερῶν ἐργασίας καὶ κατὰ τὸ πρὸ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας 15μηνον. Ἐν τῇ περιπτώσει ὁμως ταύτῃ, διὰ τὴν ἀποφυγὴν καταχρήσεων, προβλέπεται ὅτι δὲν ὑπολογίζονται αἱ κατὰ τὸ τελευταῖον τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας.

Διὰ τὴν παρῶν τῶν ἐπιδομάτων μητρότητος προβλέπονται ὡς καὶ σήμερον ἠϋξημένα προϋποθέσεις, λόγω τῆς εὐχερείας ποὺ ἐμφανίζει ἡ περίπτωσις τοῦ τοκετοῦ, ὡς γεγονότος γινομένου ἐνωρὶς ἀντιληπτοῦ καὶ βεβαίως ἐπερχομένου, πρὸς καταβολήσιν τῆς ἀσφαλίσεως.

Αὐστηρότεροι προϋποθέσεις προβλέπονται ἐπίσης καὶ διὰ τὴν σανατοριακὴν περίθαλψιν λόγω τοῦ ὑψηλοῦ τῆς κόστους, ὅπερ πολλαπλασιάζει τὰς καταχρήσεις.

Η'. Ἡ ἀσφάλισις ἀνεργίας.

Αἱ ἐπερχόμεναι εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας τροποποιήσεις δὲν χρῆζον ἰδιαιτέρων αἰτιολογιῶν. Ἀπλῆ ἀντιπαραβολὴ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ νομοσχεδίου πρὸς τὰς τοῦ ἰσχύοντος νόμου, ἐπιτρέπει τὴν ἄμεσον διαπίστωσίν των. Ἀρκού-

μεθα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῶν ἐπερχομένων τροποποιήσεων εἰς τὸν χρόνον ἀναμονῆς καὶ τὴν μείωσιν τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ ἐπίδοματος ἀνεργίας ἀπὸ 180 εἰς 150 ἡμέρας ἐργασίας κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακὸν ἔτος ἢ 15μηνον.

Ἡ ἰσχύουσα ἄλλωστε νομοθεσία εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἀνεργίας εἶναι τόσον πρόσφατος καὶ τόσον προοδευτικὴ ὥστε δὲν ὑπῆρχον περιθώρια βελτιώσεων. Ἡ κατὰ τῆς ἀνεργίας πραγματικὴ ἀσφάλισις τῆς χώρας μας, με ἐλαχίστας μόνον ξένας νομοθεσίας, μετρουμένας εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός, δύναται νὰ συγκριθῇ. Αὕτη εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ ὥστε νὰ ἀποτελῇ πραγματικὸν καύχημα διὰ χώραν τόσον πτωχὴν ὅσον ἡ ἰδικὴ μας.

Θ'. Ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια καὶ Εἰδικὰ τινὰ θέματα.

Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκ τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως γεννωμένων διαφορῶν προβλέπεται κατὰ τὰ ἰσχύοντα καὶ εἰς τὸν Ν. 6298)1934 ἡ σύστασις εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρικῶν Δικαστηρίων. Αἱ κατ' αὐτὰ ρυθμίσεις δὲν διαφέρουν ἐν πολλοῖς τῶν ὑπὸ τοῦ ἰσχύοντος νόμου καθιερουμένων. Μεταβολαί τινες μόνον ἐπέρχονται εἰς τὸν τρόπον συνθέσεως αὐτῶν, διὰ νὰ δοθῇ μεγαλυτέρα ἔμφασις εἰς ταῦτα καὶ εἰς τὸν τρόπον διορισμοῦ τῶν μελῶν.

Αἱ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο βασικαὶ ἐπιτεύξεις τοῦ νομοσχεδίου συνίστανται κυρίως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀφ' ἐνός ἀυξάνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν τακτικῶν δικαστῶν, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν ἀριθμὸν τούτων ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαιτηθῇ διὰ τὴν πλαισίωσιν τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὀρίζεται ὅτι ταῦτα δεόν νὰ συσταθῶν τὸ βραδύτερον ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου. Διὰ τῶν διατάξεων τούτων ἐξασφαλίζεται ἡ ταχεῖα λειτουργία των, δοθέντος ὅτι παρὰ τὴν πάροδον 14ετίας περίπου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ ΙΚΑ καὶ παρὰ τὴν ἔγκαιρον ἔκδοσιν τοῦ οἰκείου ἐκτελεστικοῦ Δ)τος, ταῦτα δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ συσταθῶν, λόγω ἰδία τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τακτικῶν δικαστῶν.

Ἡ οὕτω ἐξασφαλιζομένη ταχεῖα λειτουργία τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ γαιοετισθῇ με ὄλην τὴν ἰκανοποίησιν, τὴν ὁποῖαν εὐλόγως θὰ αἰσθανθῶν πάντες οἱ σχέσις ἔχοντες με τὴν κοινωνικὴν ἀσφάλισιν (ΙΚΑ, ἠσφαλισμένοι, ἐργοδότες) διότι πάντες οὗτοι θὰ εὑρουν εἰς ταῦτα τὸν ἀμεσὸληπτον, ὀλιγοδάπανον καὶ τυχόν εἰς τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης συμπαραστάτην.

Αἱ εἰς τὸ τελευταῖον κεφάλαιον τοῦ νομοσχεδίου περιλαμβανόμεναι διάφοροι διατάξεις περιέχουσιν, ἀφ' ἐνός ποινικὰς καὶ ἀστικὰς κυρώσεις, κατὰ τῶν παραβατῶν τοῦ νόμου καὶ ἀφ' ἑτέρου καὶ κυρίως τοὺς κανόνες, δι' ὧν σκοπεῖται ἢ ρυθμίσις τῆς μεταβάσεως ἐκ τοῦ σήμερον ἰσχύοντος καθεστώτος εἰς τὸ εἰσαγόμενον νέον σύστημα.

Τοιαῦται εἶναι ἐν συντομίᾳ αἱ διὰ τοῦ ὑπὸ κρίσιν σχεδίου Ἀν. Νόμου «περὶ κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων», ἐπερχόμεναι διορθωμίσεις εἰς τὸ Ἴδρυμα Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων καὶ τὸ καθόλου ἀσφαλιστικὸν μας σύστημα καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως περιβάλητε τοῦτο διὰ τῆς ὑμετέρας ἐγκρίσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰουνίου 1951.

Ὁ ἐπὶ τῆς Ἐργασίας Ἰπουργὸς
Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ
Βουλευτὴς Θεσσαλονίκης

ΑΝΑΓΚ. ΝΟΜΟΣ ὑπ' ἀριθ. 1846.

Περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

ΠΑΥΛΟΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 12 Ἰου-
λίου 1951 τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ληφθεῖσαν
ἀπόφασιν, περὶ ἐκδόσεως λόγῳ κατεπειγούσης καὶ ἀναποφεύ-
κτου ἀνάγκης, ἀναγκαστικοῦ νόμου «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφα-
λίσεων», ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάσσομεν :

Εἰσαγωγικὴ διατάξις.

Ἄρθρον 1.

1. Ὁ παρὼν νόμος ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἀσφάλισιν τῶν ἐν
τοῖς ἐπομένοις ἄρθροις 2-4 ἀναφερομένων προσώπων εἰς
περίπτωσιν ἀσθενείας, μητρότητος, ἀναπηρίας, ἀτυχήματος,
γήρατος καὶ ἀνεργίας, ὡς καὶ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας
αὐτῶν, ἐν περιπτώσει ἀσθενείας τούτων ἢ θανάτου τοῦ προ-
στάτου αὐτῶν ἠσφαλισμένου.

2. Ἡ διὰ τοῦ παρόντος θεσπιζομένη ἀσφάλισις περιλαμβάνει
εἰδικώτερον τοὺς ἀκολούθους κλάδους :

α') Τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς
χρῆμα.

β') Τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς
εἶδος.

γ') Τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

δ') Τὸν κλάδον ἀνεργίας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πρόσωπα ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

Ἄρθρον 2.

1. Εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου ὑπάγονται ὑπο-
χρεωτικῶς καὶ αὐτοδικαίως, ὑπὸ τοὺς ἐν ἄρθρῳ 7 ὀριζομέ-
νους ὅρους καὶ προϋποθέσεις :

α') Τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς χώρας πα-
ρέχουν ἐξηρητημένην ἐργασίαν, ἐναντι ἀμοιβῆς, ὡς τοιαύτης
νοουμένης καὶ τῆς παρεχομένης διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν
Προσώπων Δημοσίου Δικαίου, ἀδιαφόρως νομικῆς φύσεως
(δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου) τῆς σχέσεως.

Ἐπὶ δυσχεροῦς διακρίσεως ἐξηρητημένης ἢ μὴ ἐργασίας
προσώπου τινὸς τοῦτο θεωρεῖται ὑπαγόμενον εἰς τὴν ἀσφά-
λισιν.

Διὰ Κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ οἱ ὅροι καὶ προϋποθέ-
σεις, ὑφ' ἧς πρόσωπα παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν
πλειόνων τῆς μιᾶς ἐπιχειρήσεων ἢ ἐκμεταλλεύσεων, ὑπάγον-
ται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου.

β') Οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διοίκησιν ἐπαγγελματικῶν σω-
ματείων τῶν περὶ ὧν τὸ ἐδάφ. α' προσώπων ἢ ἐνώσεων τοιού-
των σωματείων, ἐφ' ὅσον λαμβάνουν ἀποζημιώσεις ἐκ τῶν σω-
ματείων ἢ τῶν ἐνώσεων αὐτῶν.

γ') Οἱ μαθητευόμενοι.

δ') Οἱ συνταξιούχοι τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν πάσης φύσεως
Ὄργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, οἱ παρέχοντες ἐργα-
σίαν ὑπαγομένην εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου α' ὡς καὶ τὸ
πάσης φύσεως ἑκτακτον, ἡμερομίσθιον καὶ ἐπὶ συμβάσει προ-
σωπικῶν τοῦ Δημοσίου, ἐφ' ὅσον ὁ χρόνος ὑπηρεσίας τούτου δὲν
ὑπολογίζεται διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως παρὰ τοῦ Δημο-
σίου.

2. Τὰ περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου
πρόσωπα συνεχίζουν τὴν ὑπαγωγὴν τῶν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ
παρόντος καὶ διαρκούντος τοῦ χρόνου, καθ' ὃν δικαιοματικῶς
ἢ ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς των, δὲν προσφέρουν
ἐξηρητημένην ἐργασίαν πλὴν ὅμως τυγχάνουν ἐν ὄλῳ ἢ ἐν
μέρει τῶν ἀποδοχῶν των παρὰ τοῦ ἐργοδότη (ἄδειαι, στρά-
τευσις).

3. Δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ. Α.
ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευο-
μένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ
ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος εἴτε δι' ἀπαντας
τοὺς κλάδους εἴτε δι' ὀρισμένους μόνον ἐξ αὐτῶν, οἰκονομι-
κῶς ἀσθενεῖς κατηγορίαι αὐτοτελῶς ἐργαζομένων προσώπων,
στερουμένων ἐπαγγελματικῆς στέγης.

Κατὰ τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοιούτων κατηγο-
ριῶν ἠσφαλισμένων δύναται νὰ ἐπιβάλλεται διὰ Β. Διαταγ-
μάτων προκαλουμένων προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐσωτερικῶν
καὶ Ἐργασίας ἢ ὑποχρέωσις ἐφοδιασμοῦ τούτων δι' ἀστυνομι-
κῶν ἀδειῶν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφ' ὅσον δὲν ἀπαι-
τοῦνται τοιαῦται βάσει ἰσχυουσῶν ἐτέρων διατάξεων καὶ πε-
ριοδικῆς ἀνανεώσεως αὐτῶν, ὡς καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἐκδό-
σεως ἢ ἀνανεώσεως τῶν ἐν λόγῳ ἀδειῶν, ἐφ' ὅσον δὲν προτά-
γεται βεβαίωσις τοῦ Ι. Κ. Α. περὶ ἐκπληρώσεως τῶν ἐναντι
τούτου ἀσφαλιστικῶν τῶν ὑποχρεώσεων.

Δημόσιοι ὑπάλληλοι.

Ἄρθρον 3.

1. Δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος νόμου τὰ
πρόσωπα τὰ παρέχοντα εἴτε ἀποκλειστικῶς εἴτε ὄχι ἐργα-
σίαν, ὁ χρόνος τῆς ὁποίας ὑπολογίζεται ὡς συντάξιμος κατὰ
τὰς διατάξεις τῆς ἐκάστοτε ἰσχυούσης διὰ τὸ Δημόσιον συν-
ταξιοδοτικῆς νομοθεσίας.

2. Τὰ ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων προ-
σώπων παρέχοντα ἐργασίαν διὰ λογαριασμὸν Νομικῶν Προ-
σώπων Δημοσίου Δικαίου καὶ συνδεόμενα μετὰ τούτων διὰ
σχέσεως δημοσίου δικαίου, ἐξαιροῦνται ἐκ τῆς παρὰ τῷ Ι.
Κ. Α. ἀσφαλίσεως διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας.

Πρόσωπα ἐξαιρούμενα τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 4.

Ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 2 ἀναφερομένων προσώπων δὲν ὑπάγον-
ται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος :

1. Οἱ ἀλλοδαποί, οἱ προσκαιρῶς ἐν Ἑλλάδι ἀσχολούμενοι.
Ὡς πρόσκαιρος ἀπασχόλησις θεωρεῖται ἡ μὴ μέλλουσα νὰ
διαρκῆσῃ ἐν Ἑλλάδι τοῦλάχιστον ἐπὶ ἓν ἔτος. Δύναται τὸ
ἀρμόδιον κατὰ τὸν Κανονισμὸν ὄργανον, ἐπὶ ἐξαιρετικῶν περι-
πτώσεων, νὰ παρατείνῃ τὸν χρόνον τῆς μὴ ἀσφαλισίμου ἀπα-
σχολήσεως μέχρι 3 ἐτῶν ἐν συνόλῳ.

2. Οἱ ἰερωμένοι, οἱ ἀσχολούμενοι εἰς Ἱδρύματα ἐν οἷς τε-
λοῦνται τὰ τῆς λατρείας τῶν διαφόρων θρησκειῶν.

3. Οἱ ἀλλοδαποί, οἱ ἀσχολούμενοι εἰς τὰς ἐν Ἑλλάδι εὐρι-
σκομένας διπλωματικὰς ἀντιπροσωπείας ξένων Κρατῶν καὶ
τὰς ἐκτάκτους Διεθνεῖς Ἐπιτροπὰς, ὡς καὶ τὰ φυσικὰ πρό-
σωπα τ' ἀπολαύοντα τοῦ δικαιώματος τῆς ἐτεροδικίας. Τὰ
ὡς ἄνω πρόσωπα δύναται τῇ αἰτήσει των νὰ ἀσφαλισθῶν εἰς
τὸ Ι.Κ.Α. καταβάλλοντα καὶ τὴν ἐργοδοτικὴν εισφοράν, κατὰ
τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ.

Ειδικά Ταμεία.

Άρθρον 5.

1. Πάντα τὰ υφιστάμενα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου, οἰαδήποτε μορφῆς Ταμεία, τὰ συνεισθημένα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ν. 2868 ἢ εἰδικῶν νόμων ἢ τοῦ διατάγματος τῆς 15ης Μαΐου 1920 «περὶ ἐπαγγελματικῶν Σωματείων» καὶ ἀσφαλίζοντα, εἴτε ἀποκλειστικῶς εἴτε ἐν μέρει, πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν ἀρθρῷ 2 τοῦ παρόντος ἀναφερομένων, ἐξακολουθοῦν λειτουργοῦντα καὶ διαπέμνενα ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν δι' ἕκαστον τούτων διατάξεων. Πάντα τὰ εἰς τοιαῦτα Ταμεία κυρίας ἀσφαλίσεως ἀσφαλίζόμενα πρόσωπα, ἀπαλλάσσονται καθ' οὓς κλάδους εἶναι ἠσφαλισμένα παρ' αὐτοῖς, τῆς παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. διὰ τὸν ἀντίστοιχον κλάδον ἀσφαλίσεως, ἀδιαφόρως ἂν τὸ οἰκείον Ταμεῖον χορηγῇ ἀπάσας ἢ μέρει μόνον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου κλάδου τοῦ Ι.Κ.Α. πραγματοποιημένων κατηγοριῶν παροχῶν καὶ τοῦ ὕψους τούτων.

Ἐὰν πρόσωπὸν τι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων παρέχει, ἐκτὸς τῆς ἐργασίας δι' ἣν ἀσφαλίζεται εἰς εἰδικὸν Ταμεῖον καὶ δι' ἣν ὡς ἐκ τούτου ἐξαίρεται ἐκ τοῦ οἰκείου κλάδου ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ ἐτέραν ἐργασίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 2 τοῦ παρόντος, μὴ θεμελιούσαν ὅμως ὑπεργρώσιν ἀσφαλίσεως παρ' ἐτέρῳ Ταμείῳ, ὑπάγεται ὡς πρὸς ταύτην εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α.

Τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω διατηρούμενα καὶ συνεχίζοντα τὴν λειτουργίαν τῶν εἰδικῶν Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἐὰν ὑπάγονται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, ὑποχρεοῦνται πάντως, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ ἐν παρ. 2 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ὀριζόμενα :

Τὰ μὲν ἀσκούντα ἀσφάλισιν ἀσθενείας, ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 τὰς αὐτὰς τουλάχιστον καθ' ὕψος, κατηγορίας καὶ ἑκτασιν παροχάς, πρὸς ἐκείνας τὰς ὁποίας θὰ χορηγῇ ἐκάστου τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τῶν κλάδων τοῦ ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Τὰ δὲ ἀσκούντα ἀσφάλισιν συντάξεων ὅπως χορηγοῦν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας ὡς κατώτατα ποσὰ συντάξεων τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα κατώτατα ὅρια συντάξεων δι' ἐκάστην κατηγορίαν δικαιουμένων (συνταξιούχου, λόγῳ γήρατος, ἀτυχήματος, ἀναπηρίας καὶ θανάτου), ὑπολογιζόμενα θάσει τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως καὶ τοῦ ἐλαχίστου ὁρίου ἡμερῶν ἐργασίας τοῦ ἀπαιτουμένου διὰ τὴν χορήγησιν τῆς συντάξεως, προσασξανόμενα δὲ κατὰ τὰς τυχόν προσασξήσεις λόγῳ οἰκογενειακῶν βαρῶν, τὰς καθοριζόμενας ὑπὸ τοῦ παρόντος.

Αἱ διατάξεις τοῦ προηγουμένου ἐδαφίου δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τοὺς ὑπὸ τῶν εἰδικῶν ὡς ἄνω Ταμείων συνταξιοδοτούμενους αὐτοτελῶς ἐργαζομένους, οὐδὲ διὰ τοὺς μισθωτοὺς τοὺς συνταξιοδοτούμενους ὑπὸ τούτων ἐὰν οἱ τελευταῖοι οὗτοι :

α) Δὲν εἶχον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπονομῆς τῆς συντάξεως συμπληρώσει προκειμένου περὶ ἀρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ

β) Δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτήσεως λόγῳ ἀναπηρίας τοῦ ἀρθροῦ 28 παρ. 1 ἐδ. πρῶτον ἢ

γ) Δὲν πληροῦν προκειμένου περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου τὰς ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 28 παρ. 6 ὀριζόμενας προϋποθέσεις χαρακτηρισμοῦ των ὡς μελῶν οἰκογενείας δικαιουμένων συντάξεως καὶ τὰς τοιαύτας τῆς παρ. 6 τοῦ ἀρθροῦ 29.

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1952 πάντα τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω πρόσωπα (ἠσφαλισμένοι καὶ συνταξιούχοι διατηρουμένων εἰδικῶν Ταμείων, κυρίας ἀσφαλίσεως ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας) δικαιοῦνται ὅπως ἀξιοῦν παρὰ τῶν εἰδικῶν Ταμείων των, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς ἀνωτέρω ὀριζόμενας προϋποθέσεις, τὰς ὡς ἄνω παροχάς, αἵτινες θεωροῦνται ὡς τὸ ἐλάχιστον ὄριον τῆς ἐν τῇ χώρᾳ ἐξασφαλιστέας προστασίας παρὰ τῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας ἐξαρτουμένων Ὄργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως (συντάξεων καὶ ἀσθενείας). Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀξιώσεις θεμελιεῖνται ἐπὶ τῶν οἰκείων διατάξεων τοῦ παρόντος καὶ τῶν Κανονισμῶν

τοῦ Ι.Κ.Α., θεωρουμένων αὐτοδικαίως καὶ ὡς διατάξεων τῆς διαπέμνευ τὰ οἰκεία εἰδικὰ Ταμεία νομοθεσίας.

Ἀρνητικὴ χορηγῆσεως τῶν ἀνωτέρω παροχῶν ἀπαιτεῖται λέγον ὑποχρεωτικῆς παραπομπῆς τοῦ οἰκείου εἰδικοῦ Ταμείου εἰς τὴν ὑπὸ τῆς παρ. 6 τοῦ παρόντος προβλεπομένην Ἐπιτροπὴν. Ἀπαγορεύεται ἡ δημιουργία ἐπαρκειᾶς τῶν Εἰδικῶν Ταμείων διὰ τὴν χορήγησιν τῶν ὡς ἄνω παροχῶν δι' ἀναπροσαρμογῆς ἢ αὐξήσεως τῶν ὑπὲρ αὐτῶν νομοθετημένων κοινωνικῶν πόρων ἢ αὐξήσεως τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου ὀριζομένων.

2. Ἐκ τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον διατηρουμένων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἀρμοδιότητος τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας, συγχωνεύονται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ παρόντος ἀρθροῦ, τὰ Ταμεία ἐκείνα τὰ ὁποῖα λαμβανόμενα ὑπ' ὄψιν τοῦ ὕψους τῶν εἰσφορῶν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν, τῶν ἐκ τῆς περιουσίας προσόδων, τοῦ χρόνου λειτουργίας, τῶν προϋποθέσεων ἀπονομῆς παροχῶν, τοῦ ὕψους καὶ τῆς ἐκτάσεως τούτων καὶ τῶν ἐξόδων διοικήσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν Ταμείου ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀφ' ἐτέρου, δὲν δύνανται νὰ παράσχουν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς περιῆς ἢ παρ. 6 τοῦ παρόντος Ἐπιτροπῆς, ἰσοδύναμον τουλάχιστον πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχομένην ἀσφαλιστικὴν προστασίαν.

3. Τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας τὸ συσταθὲν διὰ τοῦ Α. Ν. 118) 45 διαλύεται, συγχωνευόμενον δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισερχεται διὰ τοῦ κλάδου ἀνεργίας εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν του περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων του, ὡς καθολικὸς αὐτοῦ διάδοχος.

Ἡ ἀσφάλισις τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων προσώπων διὰ τὸν κίνδυνον τῆς ἀνεργίας συνεχίζεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἡ κινήτη καὶ ἀκίνητος περιουσία τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας περιέρχεται ἀπάσα, δυνάμει τοῦ παρόντος, εἰς τὸν κλάδον Ἀνεργίας τοῦ Ι.Κ.Α., αἱ δὲ ὑπάρχουσαι ὑπὲρ τούτου μισθώσεις διατηροῦνται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α.

4. Ἡ ὀργάνωσις ἀντιφυματικῆς ἀσφαλίσεως (Ο. Α. Φ. Α.) ἢ συσταθεῖσα διὰ τοῦ Α. Ν. 19)11)35 διαλύεται, συγχωνευμένη δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὅπερ ὑπεισερχεται διὰ τοῦ κλάδου παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος, εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν της περιουσιακῶν στοιχείων καὶ ἀπαιτήσεων καὶ τῶν πάσης φύσεως δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων της ὡς καθολικὸς αὐτῆς διάδοχος.

Ἡ ἀσφάλισις τοῦ κινδύνου τῆς φυματιώσεως ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. συμφῶνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Ἀπάσα ἡ κινήτη καὶ ἀκίνητος περιουσία τῆς Ο. Α. Φ. Α. περιέρχεται δυνάμει τοῦ παρόντος εἰς τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι μισθώσεις διατηροῦνται ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου ἀπαγορεύεται ἡ σύστασις νέων Ταμείων κυρίας ἀσφαλίσεως ἐκτὸς μόνον τοιαύτων προερχομένων ἐκ συγχωνεύσεως δύο ἢ πλείονων ὁμοειδῶν λειτουργούντων ἤδη Ταμείων. Ἐπιτρέπεται ὅμως ἡ ἴδρυσις Ἐπιχορηγῶν Ταμείων διὰ τὴν πραγματοποίησιν ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου προβλεπομένων παροχῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἠσφαλισμένων των ὑπερβαίνει τοὺς χιλίους καὶ δὲν θίγονται αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ δικαιώματα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀσφαλίζομένων προσώπων ἐναντι τοῦ Ι.Κ.Α. Ὡς ἐπὶ πλέον παροχαὶ θεωροῦνται αἱ εἴτε κατ' εἶδος εἴτε κατὰ πρῶτον ἢ κατ' ἀμφότερα ἐπὶ πλέον τῶν ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. παρεχόμενα τοιαῦτα.

Διὰ Β. Διατάγματος, ἐφ' ἀπαξ ἐκδοθησομένου, προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ὀρισθήσεται ἡ διαδικασία τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω συγχωνεύσεως δύο ἢ πλείονων ὁμοειδῶν Ταμείων Ἀσφαλίσεως εἰς ἐνιαῖον ἀσφαλιστικὸν φορέα. Ἡ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Β. Δ)τος ὀρισθησομένην διαδικασίαν πραγματώσεως τῆς συγχωνεύσεως, ἐνεργεῖται δι' εἰδικῶν Β. Δ. ἐκδιδομένων, κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωνεύσεως, προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἐκτὸς ἂν μεταξὺ τῶν ὑπὸ συγ-

χώνουσιν Ταμείων συγκαταλέγονται και Ταμεία υπαγόμενα υπό την εποπτείαν ετέρων Υπουργείων, όποτε το ειδικόν Διατάγμα εκδίδεται τή προτάσει και του άρμοδίου Υπουργού.

Διά τών άνωτέρω ειδικών Β. Δ) των καθορίζονται και οι πόροι του ενιάιου Οργανισμού, ή τύχη τών μη περιερχομένων τυχόν εις τούτον πόρων τών συγχωνευομένων Γραφείων, αι προϋποθέσεις άπονομής τών παροχών, ή έκτασις ως και τó ύψος τούτων. τά τής διοικήσεως αυτού, συνθέσεως τών υπηρεσιών του, τά του προσωπικού του έν γένει ως και πάσα έτέρα συναφής λεπτομέρεια.

6. Περί τής έν παραγράφω 2 συγχωνεύσεως Ταμείου τινός κυρίας ασφαλίσσεως εις τó Ι.Κ.Α. αποφασίζει: Έπιτροπή διοριζομένη υπό του Υπουργού Έργασίας και άποτελουμένη έξ ενός Συμβούλου τής Έπικρατείας, όριζομένου μετά' ενός άναπληρωτού του υπό του Προέδρου του Συμβουλίου Έπικρατείας, ως Προέδρου τής Έπιτροπής, έκ του καθηγητού τής Μαθηματικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών μέλους του παρά τῷ Υπουργείω Έργασίας Συμβουλίου Κοινωνικών Ασφαλίσεων, άναπληρουμένου υπό του έν τῷ Συμβουλίω τούτω άναπληρωτού του, έκ του Γενικού Διευθυντού του Υπουργείου Έργασίας άναπληρουμένου υπό του νομίμου άναπληρωτού του, έκ του Προέδρου του Διοικητικού Συμβουλίου του Έδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, άναπληρουμένου υπό μέλους του Δ. Σ. έκ τής τάξεως τών ειδικών, έκ του Γενικού Διευθυντού του Ι.Κ.Α. άναπληρουμένου ύφ' ενός Διευθυντού του Ι.Κ.Α. και έκ δύο αντιπροσώπων τών ήσφαλισμένων του υπό συγχώνουσιν Ταμείου, έξ ών ό εις μέν όρίζεται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου του έν λόγω Ταμείου, ό δε έτερος υπό τής Γενικής Συννομοσπονδίας Έργατών Ελλάδος μετά τών άναπληρωτών των. Χρέη Εισηγητού παρά τῷ Έπιτροπή έκτελει έν έκ τών μελών τής Έπιτροπής όριζόμενον υπό του Προέδρου αυτής. Τόν γραμματέα τής Έπιτροπής όρίζει ό Υπουργός Έργασίας έξ υπαλλήλων του Υπουργείου Έργασίας ή Ασφαλιστικού Οργανισμού. Τά καταβλητέα εις τά μετέχοντα τής Έπιτροπής πρόσωπα πραγματικά έξοδα κινήσεως, δυνάμενα νά όρίζονται και κατ' άποκοπήν όρίζονται κατά τās διατάξεις τής παραγράφου 8 του άρθρου 48. Έν περιπτώσει άδικαιολογήτου μη προσελεύσεως μέλους τινός τής Έπιτροπής εις δύο συνεδριάσεις, διά μέν τά έξ υπαλλήλων μέλη τής Έπιτροπής ή μη προσέλυσαι θεωρείται ως πειθαρχικόν παράπτωμα, διά δέ τά λοιπά άποτελεί λόγον άντικαταστάσεών των.

Έν περιπτώσει μη όρισμού τών έν τῷ Έπιτροπή αντιπροσώπων τών ήσφαλισμένων παρά του Δ. Σ. του οικείου Ταμείου και παρά τής Γ.Σ.Ε.Ε. έντός 15θήμερου άφ' ής ζητηθῆ τούτο διορίζει τούτους ό Υπουργός Έργασίας κατ' οικείαν κρίσιν.

Η Έπιτροπή αποφαινεται επί συγκεκριμένων έρωτημάτων περί συγχωνεύσεως όρισμένου Ταμείου κυρίας ασφαλίσσεως εις τó Ι.Κ.Α., άπευνομένων εις τόν Πρόεδρον αυτής παρά του Υπουργού Έργασίας, είτε άυτεπαγγέλτως, είτε τῷ αίτησει του Δ. Σ. όρισμένου Ταμείου ή τής Γ.Σ.Ε.Ε. ή τής οικείας επαγγελματικής οργανώσεως. Η Έπιτροπή προσκαλείται εις συνεδρίασιν παρά του Υπουργού Έργασίας ή του Προέδρου αυτής, εύρίσκειται έν άπαρτία παρόντων 4 τουλάχιστον μελών και εκδίδει ήτιολογημένας αποφάσεις διά πλειοψηφίας τεσσάρων τουλάχιστον ψήφων.

Η Έπιτροπή ύποχρεούται όπως ύποβάλῃ τήν επί έκάστου έρωτήματος άπόφασίν της εις τόν Υπουργόν Έργασίας έντός τριών τó πολυ μνηών άπό τής λήψεως του σχετικού έρωτήματος. Ο Πρόεδρος τής Έπιτροπής δύναται νά ζητή τήν ύποβολήν αύτῷ παντός στοιχείου όπερ ήθελε κρίνει άναγκασιον διά τήν μόρφωσιν γνώμης, τόσον παρά τών υπηρεσιών του Υπουργείου Έργασίας όσον και παρά τών υπηρεσιών του υπό κρίσιν Ταμείου και του Ι.Κ.Α., ως και τήν εκτέλεσιν πάσης σχετιζομένης με τó έργον τής Έπιτροπής μελέτης ή έτέρας εργασίας.

Έν περιπτώσει καθ' ήν ή Έπιτροπή ήθελεν άποφασθῆ ύπερ τής συγχωνεύσεως του οικείου Ταμείου εις τó Ι.Κ.Α., εκδίδεται βάσει τής άποφάσεως αυτής, εισηγήσει του Υπουργού Έργασίας, ύποβαλλομένη εις τó Υπουργικόν Συμβούλιον

έντός μηνός άπό τής ένακαινώσεως τής άποφάσεως τής Έπιτροπής, Β. Διατάγμα, προτάσει του Υπουργικού Συμβουλίου, περί συγχωνεύσεως του οικείου Ταμείου εις τó Ι.Κ.Α.

Άπό τής δημοσιεύσεως του Διατάγματος τούτου τó υπό κρίσιν Ταμείον διαλύεται συγχωνευόμενον εις τó Ι.Κ.Α., όπερ ύπαιτέρχεται διά του οικείου ή τών οικείων του κλάδων εις τó σύνολον τών ένεργητικών και παθητικών του περιουσιακών στοιχείων και απαιτήσεων, ως και τών πάσης φύσεως δικαιωμάτων του και ύποχρεώσεων. Τά παρ' αύτῷ ήσφαλισμένα πρόσωπα συνεχίζουν τήν ασφάλισιν παρά τῷ Ι.Κ.Α., εφαρμζομένων έφεξῆς τών διατάξεων τής διεπούσης τó Ι.Κ.Α. νομοθεσίας, υπό τούς έν τῷ παρόντι νόμῳ όριζομένους ειδικούς όρους.

Αι έν τῷ ασφαλίζει του συγχωνευομένου Ταμείου πραγματοποιηθεΐσαι ήμέραι εργασίας λογίζονται πάντως ως πραγματοποιηθεΐσαι εις τήν ασφάλισιν του Ι.Κ.Α. διά τήν άπόκτησιν τών υπό τούτου προβλεπομένων δικαιωμάτων προς παροχάς και εις κλάσεις όρισθησόμενας δι' άποφάσεως του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α.

Ο χρόνος τής πλασματικής παρά τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ συνταξίμου ύπηρεσίας τών ήσφαλισμένων του έφ' όσον ανεγνωρίσθη και εξηγοράσθη κατά τās διατάξεις τής διεπούσης αύτῷ νομοθεσίας, ύπολογίζεται ως χρόνος πραγματικής ασφαλίσσεως και παρά τῷ Ι.Κ.Α., υπό τόν όρον παντως ότι δέν ελήφθη ύπ' όψιν διά τήν άπονομήν έτέρας συντάξεως παρ' Οργανισμού τινός κυρίας ασφαλίσσεως ή παρά του Δημοσίου. Δι' ειδικού Κανονισμού καθορισθῆσονται τά τής εξαγοράς άναγνωρισθείσης αλλά μήπω εξαγορασθείσης έν όλῳ ή έν μέρει παρά τῷ συγχωνευομένῳ Ταμείῳ συνταξίμου ύπηρεσίας.

7. Καθ' άπάσας τās περιπτώσεις συγχωνεύσεως ασφαλίστικου τινός Οργανισμού εις τó Ι.Κ.Α. κατ' εφαρμογήν τών διατάξεων του παρόντος άρθρου, δύναται κατόπιν άποφάσεως του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. και κατά τά διά ταύτης ειδικώτερον εκάστοτε όριζόμενα, νά διατηροῦνται έν λειτουργίᾳ έν όλῳ ή έν μέρει αι ύπηρεσίαι του συγχωνευθέντος Ταμείου ή Οργανισμού υπαγόμεναι πάντως υπό τήν Διοίκησιν του Ι.Κ.Α. Διαρκούσης τής μεταβατικής ταύτης περιόδου, ήτις δέν δύναται νά ύπερβῆ τó εξάμηνον, τó προσωπικόν του συγχωνευθέντος Ταμείου ή Οργανισμού εξακολουθεΐ λαμβάνον παρά του Ι.Κ.Α. τās ως ελάμβανε κατά τόν χρόνον τής συγχωνεύσεως άποδοχάς μέχρις εκκαθαρίσεως τής θέσεώς του κατὰ τά έν άρθρω 55 όριζόμενα.

8. Προκειμένου περί ασφαλίστικῶν Οργανισμῶν περιλαμβανόντων και κλάδον προνοίας (έφ' άπαξ παραχαΐ), ή κατά τās διατάξεις του παρόντος άρθρου συγχώνουσιν αύτῶν εις τó Ι.Κ.Α. δύναται νά περιορίζεται εις τούς λοιπούς, πλην τούτου, κλάδους ασφαλίσσεως. Επί μερικῆς κατά τ' άνωτέρω συγχωνεύσεως τó περι τούτης Β.Δ)μα καθορίζει, έφ' όσον δέν τηροῦνται χωριστοί λ)σμοί, τήν περιερχομένην εις τó Ι.Κ.Α. περιουσίαν και τόν αριθμόν και τήν κατά βαθμούς σύνθεσιν τών διατηρουμένων θέσεων. Τό Δ. Σ. του ούτω μερικῶς συγχωνευομένου Οργανισμού έντάσσει εις τās διατηρουμένας οργανικάς θέσεις άνάλογον έκ του συνολικού προσωπικού του αριθμόν υπαλλήλων και υπηρετιών έντός διμήνου προθεσμίας άπό τής εκδόσεως του περί συγχωνεύσεως Β. Δ)τος, του ύπολοίπου προσωπικού του διεπομένου υπό τών διατάξεων του παρόντος Νόμου τών αφορωσών τά του προσωπικού τών συγχωνευομένων εις τó Ι.Κ.Α. Οργανισμῶν Κοινωνικῆς Ασφαλίσεως.

9. Οσάκις εις τó συγχωνευόμενον κατά τά άνωτέρω εις τó Ι.Κ.Α. Ταμείον ασφαλίζονται έν μέρει και πρόσωπα μη υπαγόμενα εις τās διατάξεις του παρόντος, ταύτα συνεχίζουν τήν ασφάλισιν των εις τινά ή πλείονας έκ τών έν τῷ χώρῳ λειτουργούντων Ασφαλιστικῶν Οργανισμῶν όριζομένων διά του περί συγχωνεύσεως Διατάγματος, μεταξῦ τών οργανισμῶν τών καλυπτόντων άναλόγους ή τās μάλλον όμοιειδείς κατηγορίας εργαζομένων. Εις τās περιπτώσεις ταύτας διά του Διατάγματος όρίζεται και ή κατανομή τής περιουσίας του συγχωνευομένου Ταμείου εις τó Ι.Κ.Α. και τούς άνωτέρω Οργανισμούς, ως και αι άναλογίαι του Προσωπικού του συγχωνευομένου Ταμείου, τó όποίον θά δύναται νά ένταχθῆ εις τούτους

ἢ νὰ μεταταχθῆ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ παρόντος. Τὰ κατὰ τ' ἀνωτέρω πρόσωπα δύναται: ἀντὶ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς ἕτερον Ταμεῖον νὰ συνεγίσωσι προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰς διατάξεις ἐιδικοῦ Κανονισμοῦ.

10. Διατάξεις τῆς διεκπόσεως τὰ συγχωνεύμενα εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμεῖα Νομοθεσίας. ἄσχετοι πρὸς τὴν ὑπὸ τούτων ἀσκουμένην ἀσφάλισιν (ἐπαγγελματικὴ κατοχύρωσις κλπ.), ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἐιδικοῦ περὶ συγχωνεύσεως διατάγματος, τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπεισερχομένου εἰς τὰς ἀρμοδιότητας τοῦ συγχωνευομένου Ταμεῖου, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὀρίζεται ἐν τῷ παρόντι νόμῳ.

Συνέχισις ἀσφαλίσεως συνταξιούχων κατὰ τῆς ἀσθενείας.

*Ἀρθρον 6.

Τὰ παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. ἀσφαλιζόμενα πρόσωπα διὰ τοὺς κλάδους ἀσθενείας καὶ μητρῆτος εἰς χρέμα καὶ εἰς εἶδος, συνεχίζουσι δικαιούμενα τῶν παροχῶν τῶν ἀνωτέρω κλάδων καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεώς των παρ' αὐτῷ λόγῳ τῆς συνταξιοδοτήσεώς των παρ' ἐιδικοῦ Ταμεῖου, ὅφ' οὗς ὄρους καὶ προϋποθέσεις δικαιούνται τούτων καὶ οἱ συνταξιούχοι τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον πάντως πρόκειται περὶ συνταξιούχων λόγῳ θανάτου ἢ λόγῳ ἀναπηρίας ἢ συμπληρωσάντων τὸ 60ὸν προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ τὸ 55ὸν προκειμένου περὶ θηλέων ἕτος ἡλικίας των. Τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων ἀπολαμβάνουσι καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας ἀποσιούτων ὡς ἔτι ἠσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ἐφ' ὅσον χρόνον συνταξιοδοτοῦνται παρ' ἐιδικοῦ Ταμεῖου.

Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἰσχύουσι καὶ διὰ τοὺς μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος συνταξιοδοτηθέντας παρ' ἐιδικῶν Ταμεῖων ὡς ἄνω ἠσφαλισμένους τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τὰ μέλη οἰκογενείας τούτων ἐφ' ὅσον συνταξιοδοτοῦνται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ ἐιδικοῦ Ταμεῖου.

Ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως.

*Ἀρθρον 7.

Διὰ κανονισμῶν θέλει προσδιορισθῆ ὁ χρόνος καὶ ἡ ἐν γένει διαδικασία περαιτέρω ἐπέκτασεως τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὰ κατὰ τὰ ἀρθρα 2 καὶ 3 τοῦ παρόντος πρόσωπα, ὡς καὶ αἱ ὑποχρεώσεις αὐτῶν καὶ τῶν τυχόν ἐργοδοτῶν. Ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις δύναται νὰ γίνῃ εἴτε συνολικῶς καὶ κατὰ ἐπαγγελματικὰς κατηγορίας ἢ κατὰ πόλεις καὶ οἰκισμούς, εἴτε κατὰ συνδυασμὸν ἀμφοτέρων τῶν κριτηρίων τούτων καὶ δῆ, εἴτε δι' ἅπαντας τοὺς κλάδους τῆς ἀσφαλίσεως, εἴτε διὰ τινος ἢ διὰ τινος μόνον ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ δι' ὀρισμένης μόνον κατηγορίας παροχῶν ὀρισμένου κλάδου. Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, μερικῆς ἐφαρμογῆς ὀρισμένου κλάδου τῆς ἀσφαλίσεως, διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ὀρίζονται καὶ τὰ καταβλητέα τμήματα εἰσφορῶν παρὰ τῶν ἠσφαλισμένων καὶ τῶν τυχόν ἐργοδοτῶν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Γενικοὶ κανονισμοὶ καὶ ὅροι.

Ἐννοιολογικοὶ προσδιορισμοί.

*Ἀρθρον 8.

Οἱ κάτωθι ἐν τῷ παρόντι χρησιμοποιοῦμενοι ὅροι σημαίνουσιν ἀντιστοίχως:

1. ἠσφαλισμένος καὶ ἠσφαλισμένος: Τὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀρθρῷ 2 ἀναφερομένων τὰ μὴ ἐπιπτόντα εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἀρθροῦ 3 καὶ 4 καὶ ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν.

2. Ἡμέρα ἐργασίας: Τὰς ἡμέρας καθ' ἃς οἱ ἠσφαλισμένοι ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιούνται ἀμοιβῆς εἰς χρέμα ἢ εἰς εἶδος δι' ἐργασίαν παρεχουμένην κατὰ τοὺς ὀρισμούς τῶν ἀρθρων 2 τοῦ παρόντος ἢ καθ' ἃς δικαιούνται ἀμοιβῆς κατὰ τὴν κειμένην Νομοθεσίαν ἄνευ πραγματικῆς παροχῆς τῶν ὑπηρεσιῶν των (στράτευσις, ἄδειαι), ἢ προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων αἰ μέρη: δι' ἃς καταβάλλονται αἱ κανονισμέναι εἰσφοραί.

3. Συνταξιούχοι: Τοὺς λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γῆραςτος ἢ ἀνάπτου συνταξιούχους καὶ τοὺς ἐπιδοματούχους λόγῳ ἀνεπάρκειας.

4. Ἀτύχημα: Τὸ ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐξ ἀφορμῆς ταύτης βίαιον συμβάν καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἀσθενείαν.

5. Ἐργοδοτής:

α) Τα φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου διὰ λογαριασμὸν τῶν ὑποίων τὰ ὑπαχθέντα εἰς τὴν ἀσφάλισιν πρόσωπα προσφέρουν τὴν ἐργασίαν των.

β) Θεωροῦνται ὡς ἐργοδοταὶ προκειμένου περὶ φορτῶσεων καὶ ἐκφορτώσεων:

αα) Πλοίων, οἱ οἰκτεῖοι ἐξοπλισταὶ καὶ οἱ πράκτορες ἀλλοθελῶς, ἐκτὸς ἐὰν αἱ τοιαῦται ἐργασίαι ἐκτελοῦνται παρ' ὀργανισμῶν Δημοσίου Δικαίου, ὅποτε ὡς ἐργοδοτῆς θεωρεῖται ὁ οἰκτεῖος Ὄργανισμός.

ββ) Χερσαίων καὶ ἐναερίων μεταφορῶν, αἱ οἰκτεῖαι ἐπιχειρήσεις κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ.

γ) Διὰ τὰς οἰκοδομικὰς ἐργασίας ὡς ἐργοδοταὶ θεωροῦνται, ἀλλοθελῶς ὁ κύριος τοῦ ἀνεγειρομένου, συμπληρουμένου, μεταρρυθμιζομένου, ἐπισκευαζομένου ἢ καταδαφιζομένου κτίσματος καὶ οἱ οἰκτεῖοι ἐργολάβοι.

δ) Προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένων αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἢ τοιούτων μὴ ἐχόντων σταθερὸν ἐργοδοτὴν ἢ ἀπασχολουμένων διὰ λογαριασμὸν πολλῶν ἐργοδοτῶν, ἐὰν οὗτοι συνέστησαν ἀσφαλιστικὸν συνεταιρισμὸν κατὰ τὸ ἀρθρον 26 παρ. 2 ὡς ἐργοδοτῆς θεωρεῖται ὁ Συνεταιρισμὸς οὗτος.

ε) Δι' ἐργασίας, ἐπιχειρήσεις ἢ ἐκμεταλλεύσεις διεξαγομένης διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου, δύναται παραχωρήσεως ἢ ἐργολαβίας, ὡς ἐργοδοτῆς θεωροῦνται οἱ ἀνάδοχοι ἢ οἱ ἐργολάβοι. Εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἡ ἀρμοδιὰ δημοσίου ἀρχῆς ὑποχρεοῦται ὅπως πρὸ τῆς ὑλοκληρωτικῆς ἐξοφλήσεως ἀξίει τὴν προσαγομένην αὐτῇ βεβαιώσεως τῆς οἰκτεῖας ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. περὶ ἐξοφλήσεως τῶν πρὸς τοῦτο ὑφειλομένων εἰσφορῶν, παρακρατούσα ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ ἀντίστοιχον ποσὸν καὶ καταβάλλουσα τοῦτο ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

στ) Ἐπι' ἐργασιῶν αἰτινες ἐπιχειροῦνται ὑπὸ τοῦ κυρίου αὐτῶν διὰ μεσολαβούντων προσώπων, ἅτινα ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐκτέλεσιν τμήματος τῆς ἐργασίας, ἐφ' ὅσον τὰ μεσολαβούντα πρόσωπα προσλαμβάνουσι καὶ ἀμείβουσι τοὺς ἐκτελεστάς αὐτῶν, ἐργοδοταὶ εἶναι ἀλλοθελῶς ὅτε κύριος τῆς ἐργασίας καὶ πάντα τὰ μεσολαβούντα πρόσωπα.

Α φ ά ν ε ι α.

*Ἀρθρον 9.

1. Πάντα τὰ κατὰ τὸν παρόντα νόμον δικαιώματα, τὰ ὅποια ἔχουσι προϋποθέσιν τὸν θάνατον, γεννῶνται καὶ ἐπὶ ἀφανείας.

2. Θεωρεῖται τελοῦν ἐν καταστάσει ἀφανείας τὸ πρόσωπον περὶ τῆς ἐν τῇ ζωῇ ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἀξιόπιστος εἰδήσις ἐλήφθη κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς τοῦλάχιστον ἔτους καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ καθίσταται σφόδρα πιθανός.

Περὶ ταύτης ἀποφαίνεται τῇ αἰτήσει τοῦ Ι.Κ.Α. τὸ Πρωτοβάθμιον Ἀσφαλιστικὸν Δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς τελευταίας ἀπασχολήσεως τοῦ ἀφάντου, ἡδ' ἀφόρως ἐὰν ἐκκρεμῆ ἢ μὴ ἢ κατὰ τὸ ἀρθρον 40 καὶ ἐπέκεινα τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος διαδικασία.

3. Ἐὰν μεταγενεστέρως βεβαιωθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἐκδιδομένη τῇ αἰτήσει τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ παντὸς ἔχοντος ἐννομον συμφέρον, ὅτι ἡ κληρονομία ὡς ἀπάντος εὐρίσκειται ἐν τῇ ζωῇ, διακόπτονται διὰ τὸ μέλλον πάντα αἱ ἐπελθούσαι συνεπειαι.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, καθορίζεται καὶ ἡ ἡμερομηνία διακοπῆς τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω συνεπειῶν.

Ἡ λ ι κ ι α

*Ἀρθρον 10.

1. Κατὰ τὸν παρόντα νόμον ὡς ἔτη ἡλικίας λογίζονται τὰ συμπληρωμένα τοιαῦτα.

2. Ἡ ἡλικία ἀποδεικνύεται μόνον διὰ ληξιαρχικῆς πράξεως ἢ ἐλλείψει τοιαύτης διὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ μητρώα ἀρρένων ἢ τὰ δημοτολόγια.

Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει δύναται τὸ Ι.Κ.Α. ἢ ὁ ενδιαφερόμενος ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐγγραφῆς. ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικαρίου Ἀσφαλιστικοῦ Διαστηρίου τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ ενδιαφερομένου, ὅπου καθορίζει τὸ ἔτος γεννήσεως τοῦ ὑπὸ κρίσιν προσώπου, τῆς κατ' ἄλλην οἰανδήποτε διαδικασίας διορθώσεως τῆς ἐγγραφῆς μὴ ὑποχρεούτης τὸ Ι. Κ. Α. ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Διαστηρίων.

3. Ἐφ' ὅσον δὲν προσάγεται ληξιαρχικὴ πράξις, ἐξ ὑπαρχῆς συντεταγμένη, ὡς ἡμέρα γεννήσεως λογίζεται ἡ 1η Ἰουλίου τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως.

4. Τὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἡλικίας τῶν ἀλλοδαπῶν ἡσφαλισμένων καθορίζονται διὰ Κανονισμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Διοικητικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὀργάνωσις.

Φορεὺς τῆς ἀσφαλίσεως.

*Ἄρθρον 11.

Ἡ ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου θεσπιζομένη ἀσφάλισις συνεχίζεται ἀσκουμένη διὰ πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 2 παρὰ τοῦ διὰ τοῦ Νόμου 6298)1934 συσταθέντος Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων δηλομένου ἐν τῷ παρόντι διὰ τῶν ἀρχικῶν τοῦ Ι. Κ. Α., ἔκαστος ἀποτελεῖ αὐτόνομον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, ἐδρεῦον ἐν Ἀθῆναις καὶ τελοῦν ὑπὸ τὴν ἀνωτέραν ἐποπτείαν τοῦ Κράτους, ἀσκουμένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

Διοικητικὸν Συμβούλιον

*Ἄρθρον 12.

1. Τὸ Ι.Κ.Α. διοικεῖται ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελούμενου ἐκ τῶν κατωτέρω 11 μελῶν.

α') Ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων

β') Ἐκ τεσσάρων ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν

γ') Ἐκ τριῶν ἐιδικῶν ἐπιστημόνων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἰατρὰς, καὶ οἱ ἕτεροι δύο εἰδικοὶ εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα.

2. Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ.Α. μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν αὐτῶν, οἵτινες δεόν νὰ ἔχουν τὰς ἰδιότητας τῶν ἀναπληρωμένων, διορίζονται ἐντὸς 15 πενθήμερου ἀπὸ τῆς ὀλοκληρώσεως τῶν κατὰ τὰ κατωτέρω ὑποδείξεων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένης προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευμένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

3. Τὰ ὑπὸ στοιχ. α' τῆς παραγράφου 1 τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τούτων ὑποδεικνύονται ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε.

Τὰ ὑπὸ στοιχ. β' τῆς παρ. 1 τακτικὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ αὐτῶν ὑποδεικνύονται ὡς ἀκολούθως: α) δύο τακτικὰ μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου Ἑλλήνων Βιομηγάνων καὶ τοῦ Συνδέσμου Βιομηγάνων Μακεδονίας, Θράκης, β) ἐν τακτικῶν μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν Ἐπαγγελματικῶν καὶ Βιοτεχνικῶν Ἐπιμελητηρίων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης καὶ γ) ἐν τακτικῶν μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑποδεικνύονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν Ἐμπορικῶν Συλλόγων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης.

Αἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδείξεις τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' μελῶν τοῦ Συμβουλίου εἶναι ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὸν Ὑπουργόν.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' μελῶν παρὰ τῶν οἰκείων ὀργανώσεων ἐντὸς 10 ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐπιτηδῆ τοῦτο παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον δύναται, προτάσει τούτου, νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν μελῶν τούτων ἐλευθέρως καὶ ἄνευ δεσμεύσεως τινα.

4. Δὲν διορίζεται οὕτως δύναται ν' ἀποτελῇ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου:

α') Ὁ μὴ συμπληρώσας τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

β') Ὁ ἀνίκανος ν' ἀναλάβῃ ἢ νὰ διατηρῇ Δημόσιον λειτουργίαν.

γ') Ὁ διατελῶν ἐν ὑπηρετικῇ σχέσει πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

δ') Ὁ διατελῶν βουλευτής.

ε') Ὁ τελῶν εἰς οἰανδήποτε ἀξίαν λόγου οἰκονομικὴν σχέσιν πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

στ') Ὁ μὴ ἔχων ἢ παύσας νὰ ἔχη ὀριστικῶς τὴν ἰδιότητα ἢ νὰ ἦν διορισθῇ.

ζ') Ὁ καθυστερῶν εἰσφοράς πρὸς τὸ Ι.Κ.Α.

Διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐκπίπτουσι τοῦ ἀξιωματοῦ των ἀπώσσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

5. Ἡ θητεία τῶν τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ὅπου ἀνανοῦται τμηματικῶς εἶναι ἐξαετής ἐκτὸς τῶν τῶν πρώτων διορισθυσμένων μελῶν, ὧν ἡ θητεία δύναται κατὰ τὰ κατωτέρω νὰ εἶναι 2ετῆς ἢ 4ετῆς, ἐφ' ὅσον ἤθελον κληρωθῇ πρὸς ἀντικατάστασιν των κατὰ τὴν πρώτην ἢ δευτέραν διετίαν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Δ. Σ. Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τμηματικὴ ἀνανέωσις ἄρχεται ἤδη ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς πρώτης διετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τοῦ πρώτου Δ. Σ.

Κατὰ τὴν πρώτην ὡς καὶ κατὰ τὴν δευτέραν διετίαν γίνεται ἀνανέωσις ἐνὸς μέλους ἐξ ἐκάστης κατηγορίας διὰ κληρώσεως τῶν ἀντικαταστατέων μεταξὺ τῶν ἀρχικῶς διορισθέντων, διενεργουμένης ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τὴν τελευταίαν τριμηνίαν ἐκάστης διετίας. Ἀπὸ τῆς τρίτης διετίας καὶ ἐφεξῆς ἀντικαθίστανται οἱ συμπληροῦντες θητὴ θητείας.

Οἱ ἐξερχόμενοι εἶναι ἐπαναδιοριστοί.

Ἐκαστον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου παραμένει εἰς τὴν θέσιν του καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας του μέχρι διορισμοῦ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, ὅστις δεόν νὰ λάβῃ γῶραν ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Τὰ εἰς ἀντικατάστασιν ἐκπιπτόντων ἢ ὀπωδήποτε ἀποχωρούντων διοριζόμενα μέλη, διορίζονται διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς θητείας τῶν ἐκπεσόντων ἢ ἀπαχωρησάντων ἐκτὸς ἂν ὁ διορισμὸς διενεργεῖται κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς θητείας τοῦ ἀντικαθισταμένου μέλους ὅποτε οὗτος γίνεται διὰ τὴν ὑπόλοιπον θητείαν τούτου ἠῤῥημένῃ κατὰ ἐξ ἔτη.

6. Διὰ τῆς περ' διορισμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Σ. ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὀρίζεται καὶ ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. γ' μελῶν τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐιδικῶν εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἢ κοινωνικὰ θέματα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι. Κ. Α. ἐκλέγει μεταξὺ τῶν ὑπὸ στοιχ. α' καὶ β' τῆς παραγράφου 1 μελῶν τοῦ δύο Ἀντιπροέδρους, ἕνα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐργοδοτῶν καὶ ἕνα ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἡσφαλισμένων.

Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἀντιπρόεδροι ἀσκοῦν τὴν λειτουργίαν των καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των. Οἱ Ἀντιπρόεδροι ἀναπληροῦν τὸν Πρόεδρον ἀπόντα, ἐλλείποντα ἢ κωλυόμενον ὡς περὶ τούτου θέλει ὀρίσῃ ὁ Κανονισμὸς. Ἐκ τῶν δύο Ἀντιπροέδρων προηγείται ὁ τῶν ἡσφαλισμένων.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. δύναται νὰ παρίσταται ἄνευ ψήφου, ὡς ἄξις κρίνει τούτο σκόπιμον, ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας, ὅστις, παριστάμενος, προεδρεύει τοῦ Συμβουλίου.

7. Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος δικαιούνται ἐξόδων κινήσεως κατὰ συνεδριάσιν. Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ Ἀντιπρόεδροι δικαιούνται προσδέτως καὶ κληνιαίας παγίας ἀποζημιώσεως. Αἱ ἀνωτέρω ἀποζημιώσεις ὀρίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι. Κ. Α., ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Οἰκονομικῶν.

8. Τὸ Δ. Σ. συνέρχεται εἰς συνεδριάσιν προσκλήσει τοῦ Προέδρου, ὅστις καλεῖ αὐτὸ ὡς ἄξις κρίνει τούτο ἀναγκαῖον, τοῦλάχιστον δὲ τρις τοῦ μηνός, ἢ ἐπὶ τῇ ἐγγράφῳ αἰτήσει τριῶν τοῦλάχιστον μελῶν ἢ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, εὑρίσκεται δὲ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων ἐξ τοῦλάχιστον μελῶν, μεταξὺ τῶν ἡπείων ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἕτερος τῶν Ἀντιπροέδρων καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγοτέρων τῶν τεσσάρων.

Ἐπὶ ἰσψηφίας, προκειμένου μὲν περὶ σανεράς ψηφοφορίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη ὑπὲρ τῆς ἐδόθη ἢ ψήφου τοῦ προεδρεύοντος, προκειμένου δὲ περὶ μυστικῆς ψηφοφορίας, ἡ πρότασις θεωρεῖται ἀπορριθθεῖσα.

9. Ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως δι' οἰανδήποτε αἰτίαν μέχρι

τριών μελών του Δ. Σ., δύναται τούτο να συνεδριάξη και να λαμβάνη αποφάσεις ἐγκύριως, οὐχὶ ὅμως και πέραν τῶν τριῶν μνηῶν ἀπὸ τῆς ἐλλείψεως.

10. Ἐν περιπτώσει σοβαρῶν παραβάσεων τῶν ὑπὸ τῶν ὀρι-
σμών τοῦ παρόντος νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδο-
μένων Κανονισμῶν, ὡς και τῶν διατάξεων, γενικωτέρας ση-
μασίας ἰσχυόντων νόμων, δύναται ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας νὰ
αἰτήσεται τὴν διάλυσιν τοῦ Δ. Σ. παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς
Ἐπικρατείας.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ
τὰ ἀνωτέρω και μέχρι τοῦ διορισμοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβου-
λίου, ὅστις δέον νὰ συντελεσθῇ ἐντὸς τριῶν μνηῶν, ἡ Διοί-
κησης τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνατίθεται εἰς προσωρινὴν Ἐπιτροπὴν περι-
λαμβάνουσαν ἕνα Νομικὸν Σύμβουλον τοῦ Κράτους, ὑποδει-
κνύμενον μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου
τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, ὡς Πρόεδρον, ἕνα
Σύμβουλον τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὑποδεικνύμενον ὡσαύ-
τως μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγ-
τικοῦ Συνεδρίου, τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἐμπορικοῦ και Βιομηχαν-
ικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, με ἀναπληρωτὴν του τὸν νό-
μιμον ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ και τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς
Γ. Σ. Ε. Σ., με ἀναπληρωτὴν του τὸν νόμιμον ἀναπληρωτὴν
αὐτοῦ.

Ἡ ὑπόδειξις τῶν δύο πρώτων και τῶν ἀναπληρωτῶν των
γίνεται ἐντὸς 5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρὸς τούτο προσλήψεως
τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐργασίας γινομένης ἅμα τῇ δημοσιεύσει
τῆς περὶ διαλύσεως τοῦ Δ. Σ. ἀποφάσεως, ὃ δὲ διορισμὸς
ἀπάντων τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἐνεργεῖται ἐντὸς ἑτέρων
5 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελευταίας ὑποδεί-
ξεως δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευο-
μένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν περι-
πτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν δύο πρώτων μελῶν παρὰ τῶν
οἰκείων Συμβουλίων ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω πενθήμερου προ-
θεσμίας ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας ἐνεργεῖ τὸν διορισμὸν και
ἄνευ ὑποδείξεως τούτων.

Διὰ τὴν θητεῖαν τῶν μελῶν τοῦ ἀνασυγκροτουμένου Δ.
Σ. ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῆς παρ. 5 τοῦ παρόντος ἄρθρου
περὶ τῆς μετὰ διετῆ θητεῖαν τμηματικῆς ἀνανεώσεως μέ-
ρους τῶν μελῶν αὐτοῦ.

11. Ἐν περιπτώσει σοβαρᾶς παραβάσεως τῶν καθηκόν-
των του ὑπὸ μέλους τοῦ Δ. Σ. δύναται τούτο νὰ κηρύσσεται
ἔκπτωτον κατὰ τὴν ἀνωτέρω διαδικασίαν. Ὡς σοβαρὰ παρά-
βασις θεωρεῖται και ἡ μὴ προσέλευσις ἄνευ ἀπογνώστου λό-
γου εἰς πέντε ἐν συνεχείᾳ συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. ἢ τῶν Ἐ-
πιτροπῶν εἰς ἄς μετέχει, καίπερ κανονικῶς προσκληθέν.

12. Διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῆσεται εἰδικώτερον ὁ τρόπος
λειτουργίας τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι. Κ. Α.

13. Χρὴν γραμματέως τοῦ Δ. Σ. και τῆς περὶ ἧς ἡ
παρ. 10 ἐπιτροπῆς ἔκτελοῦν ὑπάλληλοι τοῦ Ι.Κ.Α. ὀριζόμε-
νοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. και τῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἄρμοδιότης Δ. Συμβουλίου — Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπι-
τροπαί.

*Ἄρθρον 13.

Τὸ Δ. Σ. ἀποφασίζει ἐφ' ὅλων τῶν γενικῶν ζητημάτων
διοικήσεως και διαχειρίσεως τοῦ Ὄργανισμοῦ. Εἰδικώτερον :

1. Μελετᾷ και εἰσηγεῖται εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας
τὰ ληπτέα νομοθετικὰ μέτρα διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἑργασι-
σεως και λειτουργίας τοῦ Ι.Κ.Α. και γενικώτερον τοῦ ἐν Ἐλ-
λάδι κοσμοῦντος συστήματος κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως.

2. Καταρτίζει τοὺς ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομέ-
νους Κανονισμοὺς ὡς και τοιοῦτους ρυθμίζοντας :

α') Τὰ τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν.

β') Τὰ τῆς τοποθετήσεως κεφαλαίων.

γ') Τὰ τοῦ τρόπου και τῆς διαδικασίας τῆς πραγματο-
ποιήσεως τῶν πάσης φύσεως ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

δ') Τὰ τῆς βαθμιαίας ἐπεκτάσεως τῆς ἀσφαλίσεως και
ἰδρύσεως Ὑπ)μάτων.

ε') Τὰ τῆς προμηθείας παντὸς εἴδους ὑλικῶν και ἐφο-
δίων, μισθώσεως και ἀποκτήσεως ἀκινήτων, ἀνεγέρσεως και
διασκευῆς κτιρίων.

στ') Τὰ τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος
εἰδικώτερον ὀρίζομε.

ζ') Τὰ τῆς συνδέσεως και ὀργανώσεως τῶν ὑπηρεσιῶν
τοῦ Ι.Κ.Α.

3. Ἐγκρίνει τὸν προϋπολογισμὸν και τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ
Ι. Κ. Α. ὡς και τὸ μαθηματικὸν ἰσοζύγιον τούτου.

4. Λαμβάνει γνώσιν τῶν ἐκθέσεων Οἰκονομικοῦ ἐλέγχου
κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ.

5. Συγκροτεῖ τακτικὰς και εἰδικὰς ἐκτάκτους ἐπιτροπὰς
ἐκ μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ εἰδικῶν προσώπων ἢ
και ὑπάλληλων τοῦ Ἰδρύματος πρὸς προπαρασκευαίαν, γνωμο-
δοτήσιν ἢ διαγγεῖμισιν και ἀπόφασιν ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομέ-
νων εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του καθορίζον ἅμα τὰς ἀρμοδιότητας
τῶν Ἐπιτροπῶν τούτων και τὴν καταβλητέαν εἰς τοὺς μετέ-
χοντας εἰς αὐτὰς ἀποζημίωσιν καθ' ἑἰδικώτερον θέλει ὀρί-
σει Κανονισμὸς.

Τὸ Δ. Σ. δύναται νὰ μεταβιβάξῃ μέρος τῶν ἀρμοδιοτήτων
του εἰς ἕνα ἢ πλείονα τῶν μελῶν του πρὸς συστηματικώτερον
παρακολούθησιν τοῦ ἔργου τοῦ Ι.Κ.Α. καθ' ἃ θέλει ὀρίσει
Κανονισμὸς.

6. Ἐλέγχει τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν διοίκησιν και διαχει-
ρισιν τοῦ Ι.Κ.Α. πράξεις τῶν λοιπῶν ὀργάνων τούτου πρὸς
τὸν σκοπὸν ἐξασφαλίσεως τῆς νομιμότητος και συμμορφώ-
σεως τούτων πρὸς τὸν νόμον, τοὺς Κανονισμοὺς και τὰς ἀπο-
φάσεις αὐτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον δικαιούται νὰ ἀνα-
θέτῃ τὸ ἔργον τούτο ἐφ' ὅσον κρίνει τούτο ἀναγκαῖον εἰς
εἰδικευμένα πρόσωπα διὰ μικρὰ χρονικὰ διαστήματα, μὴ ὑπερ-
βαίνοντα ἐν συνόλῳ τοὺς δύο μῆνας ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἰκο-
νομικοῦ ἔτους δι' ἕκαστον πρόσωπον.

7. Ὑπεβάλλει ἅμα τῇ λήξει τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους λε-
πτομερῆ ἐκθέσιν εἰς τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασίας ἐπὶ τῶν πε-
πραγμένων τοῦ Ι.Κ.Α.

8. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. ἐκπροσωπεῖ τὸ Ἰδρυμα ἐξω-
δικῶς και δικαστικῶς. Δύναται, ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ., ἡ ἐκ-
προσώπησις τοῦ Ἰδρύματος ν' ἀνατίθεται και εἰς ἕτερον μέ-
λος τοῦ Δ. Σ. ἢ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἢ ἀνώτερον ὑπάλ-
ληλον τοῦ Ἰδρύματος.

9. Παρὰ τοῖς σοβαρετέροις Ὑπ)μασι τοῦ Ι. Κ. Α., ἀπι-
να θέλει ὀρίσει Κανονισμὸς, διορίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ
οἰκείου Νομάρχου, δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος
τῆς Κυβερνήσεως Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαί ἐκ 5 ἢ 7
μελῶν ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος τοῦ Ὑπ)τος και κατὰ
τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ ΙΚΑ. Προκειμένου
περὶ ἑπταμελῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτὰ ἀ-
παρτίζονται ἐκ τριῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων, τριῶν
ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν και ἐξ ἑνὸς εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀ-
σφαλιστικὰ ζητήματα ἢ δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ δικαστικοῦ και
προκειμένου περὶ πενταμελῶν ἐκ δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἡσ-
φαλισμένων, δύο ἀντιπροσώπων τῶν ἐργοδοτῶν και ἐξ ἑνὸς
εἰδικοῦ περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα ἢ δημοσίου ὑπαλλήλου
ἢ δικαστικοῦ.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἡσφαλισμένων και οἱ ἀναπληρωταὶ τού-
των λαμβάνονται ὑποχρεωτικῶς ἐκ πίνακος περιλαμβανόντος
διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων (τακτικῶν και ἀναπληρωματι-
κῶν) ὑποβαλλομένου εἰς τὸ διορίζον ὄργανον παρὰ τῆς Γ.
Σ. Ε. Σ. ἐντὸς 15ῆμέρου ἀφ' ἧς ζητηθῇ παρὰ τούτου
και οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἐργοδοτῶν και οἱ ἀναπληρωταὶ των
ἐκ πίνακος περιλαμβανόντος διπλάσιον ἀριθμὸν ὑποψηφίων
(τακτικῶν και ἀναπληρωματικῶν) ὑποβαλλομένου εἰς τὸ διο-
ρίζον ὄργανον ἐντὸς 15ῆμέρου προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῇ
παρὰ τούτου, παρὰ τῶν περὶ τῶν ἢ παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 12 Ἐπι-
μελητηρίων και τῶν Ἐμπορικῶν και Βιομηχανικῶν τοιοῦτων
τῆς περιουχίας τοῦ Ὑπ)τος και καταρτιζομένου ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ
τούτων. Ἐν ἐλλείψει Ἐπιμελητηρίων και τῶν τοιῶν κατηγοριῶν
ἢ ὑπόδειξις ἐνεργεῖται παρὰ τῶν ἐν τῇ περιουχίᾳ τοῦ Ὑπ)τος λει-
τουργούντων τοιοῦτων. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐγκλίσεως ὑποβολῆς
πρὸς τὸ διορίζον ὄργανον τῶν ἀνωτέρω πινάκων τούτο προβαίνει
εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἡσφαλισμένων και
ἐργοδοτῶν κατὰ τὴν κρίσιν του. Τὰ εἰδικὰ πρόσωπα ἢ δημό-
σιοι ὑπάλληλοι ἢ δικαστικοὶ ἐκλέγονται ἐλευθέρως παρὰ τοῦ
διορίζοντος ὄργανου. Ἡ θητεία τῶν μελῶν τῶν Γ.Δ.Ε. δόξεται
ἐξασπής.

Διά κανονισμού ορισθήσεται: ο τρόπος τῆς λειτουργίας τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν καὶ τὰ τοῦ Προεδρείου αὐτῶν. Ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 7 τοῦ ἀρθροῦ 12 ἰσχύει ἀναλόγως καὶ διὰ τὰς Τ. Δ. Ε.

Αἱ Τοπικαὶ Διοικητικαὶ Ἐπιτροπαὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν εὐρυθμον διεξαγωγὴν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν περιφέρειάν των. μελετοῦν τὰ κατὰ τόπους εἰδικὰ ζητήματα καὶ υποβάλλουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ σχέδια περὶ τοῦ προσφορωτέρου τρόπου ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως.

Προτείνουν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΙΚΑ τὸ ὑγειονομικὸν πρόγραμμα τοῦ Ὑπ)τος περιλαμβανόν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἰατρείων, τοῦ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, τὴν σύναψιν συμβάσεων μετὰ Νοσηλευτικὰ Ἰδρύματα κλπ. καὶ ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴν ἔγκρισίν του τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Καταρτίζουν καὶ υποβάλλουν σχέδια προϋπολογισμοῦ τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἠσφαλισμένων.

Προτείνουν τὸν καθορισμὸν τῆς ἀσφαλιστικῆς περιοχῆς τοῦ Ὑπ)τος.

Ἐπιλαμβάνονται τῆς ἐξετάσεως τῶν γενικῆς φύσεως παραπόνων τῶν ἠσφαλισμένων καὶ ἐργοδοτῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὑπ)τος καὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν των. Μεριμνοῦν διὰ τὴν διαφύλαξιν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν κρισίων τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Μελετοῦν, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ)τος τὰς ἀνάγκας τοῦ Ὑπ)τος εἰς ἄλλοις καὶ ἐγκαταστάσεις καὶ υποβάλλουν σχετικὰς εισηγήσεις εἰς τὴν Γενικὴν Δ)σιν διὰ τὴν ἀπόκτησιν (δι' ἀγορᾶς, ἐκχωρήσεως ἢ μισθώσεως) τῶν ἀναγκασιούτων πρὸς τοῦτο οἰκοπέδων, κτιρίων καὶ ἐγκαταστάσεων.

Διαπιστώνουν τὰς παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ κρατούσας ἀντιλήψεις ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ὑποκαταστήματος καὶ τακτικῶς ἐνημεροῦν σχετικῶς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἐπὶ τοῦ κατὰ πόσον αἱ διάφοροι ὑπηρεσίαι τοῦ Ὑποκαταστήματος ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν ἠσφαλισμένων.

Ἀποφαίνονται ἐπὶ αἰτήσεως θεραπείας κατὰ πάσης φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Δ)ντοῦ τοῦ Ὑπ)τος, ἀφορωσῶν τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν, τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως, τὸν ὑπολογισμὸν καὶ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν καὶ τὴν πραγματοποιήσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παρογῶν. Ἡ ἀνωτέρω ἀρμοδιότης ἀσκεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἰσχυρόντων Κανονισμῶν, μέχρις ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐν τῇ περιοχῇ ἐκάστου Ὑπ)τος.

Συγκροτοῦν ἐπιτροπὰς προμηθειῶν, παραλαβῶν, στεγασεως καὶ οἰκοδομικοῦ προγράμματος καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμός.

Ἀσκοῦν πᾶσαν ἐτέραν ἀρμοδιότητα ἀνατιθεμένην αὐτοῖς διὰ τῶν Κανονισμῶν.

Εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Τοπικῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς συμμετέχει ἄνευ ψήφου ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὑπ)τος, εισηγούμενος τὰ διάφορα θέματα.

Κοσῆν γραμματικῶς ταύτης ἐκτελεῖ εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπ)τος, ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὑπ)τος.

Ὑπηρεσίαι -- Γενικὸς Διευθυντής.

*Ἄρθρον 14.

1. Αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ ΙΚΑ, διακρίνονται εἰς Γενικὴν Διεύθυνσιν καὶ Ὑπ)ματα, καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμός, τηρουμένης πάντως τῆς ἀρχῆς τῆς διοικητικῆς καὶ ἀσφαλιστικῆς ἀποσυγκεντρώσεως τῶν Ὑποκαταστημάτων ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν κλάδων παρογῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος.

Εἰδικῶς διὰ τὰς περιοχὰς Ἀθηνῶν καὶ Παιραιῶς δύναται νὰ ὀρίζεται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ἴδιον σύστημα ὀργανώσεως τῆς ἀσφαλίσεως ἐν αὐταῖς, ἐπιτροπομένης καὶ τῆς ἰδρύσεως πλειόνων ὑποκαταστημάτων ἢ παραρτημάτων τούτων.

2. Ὡς Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται πρόσωπον κεκτημένον τὰ κάτωθι προσόντα:

α') Πτυχιῶν Νομικῆς Σχολῆς ἢ Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Πανεπιστημίου ἢ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἢ ἀναλόγου Σχολῆς ἰσοτιμίου Ἰδρύματος τῆς ἀλλοδαπῆς.

β') Εἰδίκευσιν εἰς τὰ θέματα τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, καὶ πλὴν τῶν ἀνωτέρω δεκαετῆ τοῦλάχιστον εὐδύκιμον διοικητικὴν πείραν κτηθεῖσαν εἰς ὑπηρεσίας τομέων τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς ἢ δεκαετῆ προϋπηρεσίαν ὡς δημοσίου ὑπαλλήλου εἰς ὑπηρεσίας δι' ὧν ἀσκήσεται κοινωνικὴ πολιτικὴ.

3. Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς διορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὰ κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον προσόντα.

4. Διὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ ΙΚΑ, προσωρινῶς ἢ ἐριστικῶς ἔχουσιν ἐφαρμογὴν τὰ ἰσχύοντα περὶ Γενικῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑπουργείων.

5. Παρὰ τῷ Ἰδρύματι Κοιν. Ἀσφαλίσεως συνιστᾶται θέσις, Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ἐπὶ βαθμῶ καὶ ἀποδοχαῖς Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἰδρύματος. Ὡς Ἀναπληρωτῆς Γενικοῦ Διευθυντοῦ διορίζεται πρόσωπον κεκτημένον τὰ διὰ τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν προβλεπόμενα προσόντα. Ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν διορισμοῦ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοὺς λόγους καὶ τὴν διαδικασίαν ἀπολύσεως αὐτοῦ, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τὰ περὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ σχετικῶς ἰσχύοντα.

6. Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ εἶναι αἱ ἐξῆς:

α') Προτείνει εἰς τὸ Δ. Σ. πρὸς ἔγκρισιν σχέδια ὀργανώσεως τῆς ὄλης ὑπηρεσίας τοῦ ΙΚΑ, καὶ Κανονισμῶν.

β') Προτείνει εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν καθορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θέσεων δι' ὅλας τὰς κατηγορίας τῶν θέσεων τοῦ ΙΚΑ.

γ') Ἐπιμελεῖται τῆς συντάξεως τῶν ζητούμενων παρὰ τοῦ Δ. Σ. ἐκθέσεων, ἐπὶ θεμάτων ἀφορώντων τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ΙΚΑ, καὶ γενικώτερον τὸν θεσμὸν τῆς κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως δυνάμενος νὰ υποβάλλῃ σχετικὰς ἐκθέσεις πρὸς τὸ Δ. Σ. καὶ αὐτεπαγγέλτως.

δ') Προπαρασκευάζει καὶ υποβάλλει εἰς τὸ Δ. Σ. τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν, ὡς καὶ τὸ ἀσφαλιστικὸν ἰσοζύγιον κατὰ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ Κανονισμοῦ.

ε') Μεριμνᾷ συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Δ. Σ. τῆς διοικήσεως τῆς περιουσίας τοῦ ΙΚΑ, ὑποδεικνύων τοὺς προσφορωτέρους τρόπους ἐπεμβάσεως αὐτῆς, ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν οἰκείων Κανονισμῶν.

στ') Προϊστάται πασῶν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ΙΚΑ, καὶ ἀτικεῖ ἔλεγχον καὶ ἐποπτείαν ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Κανονισμῶν, καὶ ἐν γένει διευθύνει τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ὄργανοῦ καὶ λαμβάνει πᾶν ἀναγκαῖον κατ'ἀλλήλων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος νόμου μέτρον καὶ ἐν γένει ἀτικεῖ πᾶσαν ἐκ τῶν Κανονισμῶν ἀνατιθεμένην αὐτῷ ἀρμοδιότητα.

ζ') Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς δύναται νὰ μεταβιβάξῃ δι' ἀποφάσεώς του τινὰς τῶν ἀρμοδιοτήτων του, πρὸς ἕνα ἢ περισσοτέρους τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ΙΚΑ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ.

η') Ἐκαστος ὑπάλληλος ἀσκῶν ἀνατεθείσας αὐτῷ, δι' ἀποφάσεων τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἀρμοδιότητας, ὑπόκειται ἐν τῇ ἀσκήσει τούτων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον ἐπιβλεψῆν καὶ καθοδήγησιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

θ') Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Δ. Σ. παρίσταται ἄνευ ψήφου ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων καθ' ἃς συζητοῦνται θέματα σχετικὰ μετὰ τὴν ὑπηρεσιακὴν κατάστασιν αὐτοῦ.

7. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του παρὰ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις ὑπαρξέμενος ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ, θὰ ἀναπληροῖ καθ' ἅπασαν αὐτοῦ τὰς ἀρμοδιότητας τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν, ἐλλείποντα, ἀπόντα ἢ κωλύμενον, αὐτος θὰ προϊστάται ἀμέσως ἀντὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῶν διοικητικῶν, οἰκονομικῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῶν ὑγειονομικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος καὶ ἀναλόγως θὰ ἀποσπάζῃ ἢ εισηγῆται εἰς τὰ συλλογικὰ ὄργανα τοῦ ΙΚΑ, ἐπὶ πάντων τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτοῦ ἀναγεμένων κατὰ τὰ ἀνωτέρω θεμάτων ἀντὶ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ, ὅσῃς ὁ τελευταῖος αὐτος εἶναι ἀμεδίως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἰδρύματος. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης διατάξεως ὀρισθῆσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Ἐν περιπτώσει ἀμφοιθητήσεων ὡς πρὸς τὸ ἂν θέμα τι ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἢ τοῦ

Αναπληρωτού αυτού, αποφασίζει σχετικώς όριστικώς ο Πρόεδρος του Δ. Σ.

Ο Αναπληρωτής Γενικού Διευθυντού παρίσταται εις πάσας τὰς συνεδριάσεις του Δ. Σ. ως εισηγητής άνευ ψήφου επί των εις τὰς αρμοδιότητας αυτού αναγομένων θεμάτων.

Μέχρι τού διαρισμού και τής αναλήψεως των καθηκόντων του παρά του Αναπληρωτού Γενικού Διευθυντού τὰς αρμοδιότητας τούτου έγκειται ο Γενικός Διευθυντής του Ίδρύματος.

8. Οι Διευθυνταί των Υποκ/των ορίζονται κατά τὰς διατάξεις του οικείου Κανονισμού, αποφασίζουσι κατά τήν έπαύτως υπό των Κανονισμών όρισθησομένην διαδικασίαν, περί τής υπαγωγής εις τήν ασφάλισιν, τής διαρκείας τής ασφαλιστικής σχέσεως και τής καταβολής των εισφορών και τής πραγματοποιήσεως των ασφαλιστικών παροχών, ως και επί παντός έτέρου θέματος όρισθησομένου διά του αυτού Κανονισμού.

Κυβερνητικός Έπίτροπος.

*Άρθρον 15.

1. Τών συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου του Ι.Κ.Α. μετέχει άνευ ψήφου, ως Κβερνητικός Έπίτροπος, ο Γενικός Γραμματέης του Υπουργείου Έργασίας, αναπληρούμενος υπό άνωτέρου υπαλλήλου του Υπουργείου Έργασίας επί βαθμωδούλάχιστον Διευθυντού διοριζομένου επί τριετεί θητεία παρά του Υπουργού Έργασίας.

2. Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος παρακολουθεί τήν νομιμότητα των λαμβανομένων υπό του Διοικητικού Συμβουλίου αποφάσεων, δυνάμενος να λαβάνη τόν λόγον επί παντός θέματος, και να υποβάλη προτάσεις. Έν περιπτώσει καθ' ήν ήθελεν κρίνει ότι απόφασις τις του Δ. Σ. αντίκειται εις τόν παρόντα νόμον ή τούς εις έκτέλεσιν αυτού εκδοθησομένους ή διατηρουμένους εν ισχύι δυνάμει του παρόντος Κανονισμού ο Κυβερνητικός Έπίτροπος δύναται' είτε προφορικώς διαρκούσης τής συνεδριάσεως, είτε δι' έγγραφου ανακοινώσεως κοινοποιουμένης εις τόν Γενικόν Διευθυντήν και τόν Πρόεδρον του Δ. Σ., εντός 48 ώρων από τής λήψεως τής σχετικής αποφάσεως, να ζητή τήν αναστολήν τής εκτέλεσεως αυτής. Έντός τής αυτής 48ώρου προθεσμίας, ο Κυβερνητικός Έπίτροπος αναφέρει έγγραφως τὰ τής διαφωνίας του εις τόν Υπουργόν Έργασίας, εις όν δύναται να υποβάλη, τὰς απόψεις του Δ. Σ. και ο Πρόεδρος αυτού, εντός 48ώρου από τής ανακοινώσεως τής διαφωνίας του Κυβερνητικού Έπιτροπού, έγγραφως ή προφορικώς, κατά τὰ άνωτέρω.

Έάν ο Υπουργός Έργασίας συμφωνήσῃ προς τήν γνώμην του Κυβερνητικού Έπιτροπού, ανακοινού τήν απόφασίν του εις τόν Πρόεδρον του Δ. Σ. και τόν Γενικόν Διευθυντήν εντός τμηέρου προθεσμίας από τής υποβολής εις αυτόν τής διαφωνίας παρά του Κυβερνητικού Έπιτροπού, αναστελλομένης τής εκτέλεσεως τής σχετικής αποφάσεως μέχρις ου αποφανθῇ σχετικώς το Υπουργικόν Συμβούλιον, εις ό εισάγεται παρά του Υπουργού Έργασίας ο σχετικος φάκελλος, εντός 15θήμερου, προς όριστική άσιν τής διαφωνίας και όπερ αποφασίζει σχετικώς εντός 30ημέρου.

Έάν ο Υπουργός Έργασίας δέν ανακοινώσῃ εις τόν Πρόεδρον του Δ. Σ. και τόν Γενικόν Διευθυντήν του Ι.Κ.Α. τήν επί τής διαφωνίας απόφασίν του, εντός τής άνωτέρω έπταήμερου προθεσμίας, ως έπίσης και όταν οδτος δέν ανακοινώσῃ αύτός τήν άπόφασίν του Υπουργικου Συμβουλίου εντός τής 30ημέρου ως άνω προθεσμίας, το Δ. Σ. δύναται να διατάξῃ τήν έκτέλεσιν τής αποφάσεως.

3. Ο Κυβερνητικός Έπίτροπος παρίσταται, και εις το Συμβούλιον του άρθρου 23 του παρόντος με τὰς αυτὰς περιόχ άνωτέρω αρμοδιότητες.

4. Αί συνεδριάσεις του Διοικητικού Συμβουλίου και των άνωτέρω Συμβουλίων θεωρούνται ως νομίμως γενόμεναι και εν άπουσία του Κυβερνητικού Έπιτροπού, εφ' όσον οδτος προσεκήληθε κανονικώς και δέν προσήληθε.

Διαδικασία θεσπίσεως Κανονισμών.

*Άρθρον 16.

Πάντες οι υπό του παρόντος νόμου προβλεπόμενοι Κανονισμοί, θεσπίζονται δι' αποφάσεων του Υπουργού Έργασίας,

λαμβανομένων προτάσει του Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. και δημοσιευμένων εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως. Ο Υπουργός Έργασίας, εφ' όσον συμφωνεί προς τήν πρότασιν του Ι.Κ.Α. υποχρεούται όπως άποστείλῃ προς δημοσίευσιν τόν σχετικόν Κανονισμόν εντός 30ημέρου προθεσμίας. Έν περιπτώσει διαφωνίας του Υπουργού Έργασίας επί διατάξεων των προτεινομένων υπό του Δ. Σ. σχεδίων Κανονισμών, οδτος υποχρεούται όπως αναπέμψῃ τόν οικειόν Κανονισμόν προς επανεξέτασιν εις το Δ. Σ. μετ' ειδικής εκθέσεως αιτιολογούσης τὰς διαφωνίας του εντός τής αυτής ως άνω προθεσμίας. Έν ή περιπτώσει το Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. έμμένει εις τήν αρχικήν του απόφασιν ή διαφωνία αίρεται δι' αποφάσεως του Υπουργικου Συμβουλίου, ενόπιον του οποίου φέρει το ζήτημα ο Υπουργός Έργασίας εντός 10ημέρου προθεσμίας από τής ανακοινώσεως αὐτῷ τής νεωτέρας αποφάσεως του Δ. Σ. Παρελθούσης άπράκτου τής ως άνω 30ημέρου προθεσμίας, ως και εν περιπτώσει καθ' ήν ο Υπουργός Έργασίας δέν αναπέμψῃ τὸ το πρώτον υποβληθέν αὐτῷ σχέδιον Κανονισμού, λόγω τυχόν διαφωνίας του εις το Δ. Σ., δύναται ο Πρόεδρος τούτου να έκτελήσῃ τήν δημοσίευσιν αὐτοῦ εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως, εφ' ής και άποκτᾶ τούτο ισχύον Κανονισμόν.

Η άνωτέρω διαδικασία ισχύει και ως προς τήν τροποποίησιν ή συμπλήρωσιν ισχυόντων εκάστοτε Κανονισμών του Ι.Κ.Α.

Διά των κανονισμών δέν δύναται να τροποποιώνται διατάξεις του παρόντος νόμου.

Ο Υπουργός Έργασίας δύναται να ζητή παρά του Δ.Σ. του Ι.Κ.Α., τήν υποβολήν εις τούτον προτάσεων Κανονισμών ή τροποποιήσεων και συμπληρώσεων ισχυόντων τοιούτων. Έάν το Δ. Σ. δέν ήθελε υποβάλει τήν σχετικήν πρότασιν εντός 45θήμερου εφ' ής ζητηθῇ αύτη, ο Υπουργός Έργασίας δύναται να παρακάλεσῃ άπόφασιν του Υπουργικου Συμβουλίου περί θεσπίσεως του οικείου Κανονισμού ή τής οικείας τροποποιήσεως ή συμπληρώσεως ισχυόντων τοιούτων.

Αί κατά τὰς διατάξεις του παρόντος άρθρου προτάσεις του Δ. Σ. ψηφίζονται εις δύο διαφόρους συνεδριάσεις τούτου όπενούσας τουλάχιστον 3 ήμέρας άπ' άλλήλας.

Προκειμένου περί Κανονισμών αναγομένων εις τήν σύνθεσιν και όργάνωσιν των υπηρεσιών του Ι.Κ.Α. ως και τοιούτων άσφώντων τὰ τής καταστάσεως εν γένει του προσωπικού αυτού και τὰ τής διενεργείας των προμηθειών του Ίδρύματος, δέν δύναται διά τής άνωτέρω προβλεπούσης διαδικασίας περί άρσεως των διαφωνιών μεταξύ Ι.Κ.Α. και Υπουργού Έργασίας, να αὐξάνωνται αί προτεινόμεναι παρά του Δ. Σ. του Ίδρύματος όργανικαι θέσεις, οὐδέ να θεσπίζωνται διατάξεις έξαρτώσαι τήν έκτέλεσιν των ειρημένων Κανονισμών εν τής συμπράξεως όργάνων ξένων προς το Ίδρυμα, εκτός άν τήν σύμπραξιν τοιούτων όργάνων προτεινῇ το Δ. Σ. του Ι.Κ.Α. ή αύτη προβλέπεται υπό διατάξεων του παρόντος νόμου.

Διαχείρισις και έλεγχος.

*Άρθρον 17.

1. Ο τρόπος τής οικονομικής διαχειρίσεως του Ι.Κ.Α. και το εν γένει λογιστικόν αὐτοῦ σύστημα θέλουν όρισθῆ διὰ Κανονισμού.

Η υπό του Ι.Κ.Α. διενεργουμένη άσφάλισις διακρίνεται εις τέσσαρας άυτοτελείς κλάδους, κατά τήν κατωτέρω διάκρισιν, τηρουμένων κεχωρισμένων λογαριασμών δι' έκαστην τούτων.

2. Τὰ εἰς εισφορών έσοδα του Ι.Κ.Α., κατανέμονται κατά μήνα εις τούς λογαριασμούς των διαφόρων κλάδων άσφαλίσεως, κατά τὰς ακόλουθους αναλογίας.

α) 2)19 εις τόν κλάδον παροχών άσθενείας και μητρότητας, εις χρήμα.

β) 7,5)19 εις τόν κλάδον αναπηρίας, γήρστος, θανάτου.

γ) 2)19 εις τόν κλάδον άνεργίας.

δ) 7,5)19 εις τόν κλάδον παροχών άσθενείας και μητρότητας εις είδος (ιατρική περίθαλψις).

3. Αί πάσης φύσεως πρόσδοδι εκ των κεφαλαίων των άνωτέρω λογαριασμών, περιέρχονται εις το οικειόν λογαριασμόν. Πάντα τὰ λοιπά έσοδα, τὰ εισπραττόμενα άνευ όρου ως προς

τήν διαθέσιν αὐτῶν, κατανομοῦνται κατὰ τὴν ἐν τῇ πραγματικῇ παραγραφῇ ὀριζομένην ἀναλογία ἐν τοῖς διαφόροις λογαριασμοῖς. Ἐπειδὴ, κληρονομία ἢ κληροδοσία πρὸς τὸ Ι.Κ.Α., ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς χρησιμοποίησεως τῶν πρὸς ὀρισμένον σκοπὸν, περιέρχονται εἰς τὸν ἢ τοὺς σχετικὸς λογαριασμοὺς αἰσίων ἐξυπηρετεῖται ὁ τεθεὶς ὄρος.

Αἱ παραχαί τοῦ ἀρθροῦ 13 (εἰσὸς κηρείας) κερδίζουν τὸν κλάσον ἀσφαλίσεως παραχῶν ἀσθενείας καὶ μητρικότητος εἰς χρέμα.

Πιστώφαι πᾶσων ἢ πιστώσεων ἐκ τινος λογαριασμοῦ εἰς τὸν ἄλλον ἀπαγορεύονται, ἐκτός ἂν οἱ ἄνω ἐπιδιώκεται ἐυφρόνως γενομένων σφαλμάτων. Πῦροι κατασκευαστῆς ἢ πιστώφαι εἰς ἐνα λογαριασμόν, χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν χρηρῆσιν τῶν ἀσφαλιστικῶν παραχῶν τῶν πραγματοποιησῶν ὑπὸ τοῦ κλάσου τούτου.

4. Αἱ δαπάναι διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. ἀντιμετωπιζοῦνται διὰ πᾶσων αἰσίων ἀφαιρούμεναι ἐκ τῶν διαφόρων λογαριασμῶν, κατ' ἀναλογία τῶν δαπανῶν διοικήσεως ἐκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως, κατὰ τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα. Μέχρις ἐκδόσεως τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ, τὰ τῆς κατὰ κλάδου κατανομῆς καθορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., λαμβανόμενης προτάσει τοῦ Ἰεσικου Διευθυντοῦ. Ἰὰ ἐν λόγῳ πᾶσα ἀναγραφονται εἰς τὸν γενικὸν προϋπολογισμόν, ὃν καταρτίζει ὁ Ἰεσικὸς Διευθυντῆς καὶ ἐγκρίνει τὸ Δ. Σ.

Ἰὰ πᾶσα ταῦτα ἀποσυρόμενα ἐκ τῶν σχετικῶν λογαριασμῶν ἀποτελοῦν ἴδιον λογαριασμόν ἀποκαλούμενον «Λογαριασμὸν διοικήσεως» καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς πρὸς κάλυψιν τῶν ἐξόδων τῆς διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α.

α. Αἱ δαπάναι ἀποκτήσεως ἀκινήτων, ἀνεγέρσεως κτιρίων κ.λ.π., πρὸς στέγασιν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., καὶ ἐφοδιασμοῦ τῶν διὰ τῶν ἀναγκαιῶν ἐγκαταστάσεων, κατανομοῦνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. εἰς τοὺς διαφόρους λογαριασμοὺς, κατ' ἀναλογία τῆς χρησιμοποίησεως τῶν διὰ τὰς ἀνάγκας ἐκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως.

β. Οἰκονομικὸν ἔτος διὰ τὸ Ι.Κ.Α. εἶναι τὸ ἡμερολογιακὸν τοιοῦτον.

7. Προμηθεῖαι πάσης φύσεως ὑλικῶν, μισθώσεις καὶ ἐκτελέσεις οἰωνδῆποτε ἔργων, ἐφ' ὅσον ἢ σχετικὴ δαπάνη δὲν ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν εἰκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν, δύναται νὰ διενεργηθῆται ἀποφάσει τοῦ Δ. Σ. διὰ τῆς συνάψεως ἀπ' εὐθείας συμφωνίας. Προκειμένου περὶ προμηθειῶν ὑλικῶν, ἢ ἀνωτέρω διάταξις δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόζεται εἰμὴ ἀπαξ δι' ἕκαστον ὑπὸ προμηθειῶν εἶδος κατ' ἔτος. Διὰ πᾶσα ἄνω τῶν εἰκοσι ἑκατομμυρίων δραχμῶν διενεργεῖται πάντοτε μειοδοτικὸς διαγωνισμός. Τὰ τῆς διενεργείας προμηθειῶν, μισθώσεων καὶ ἐκτελέσεων ἔργων, θέλει καθορίσει λεπτομερέστερον εἰδικὸς Κανονισμός.

Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἢ μὴ διενέργεια διαγωνισμοῦ ἐπὶ προμηθειῶν, μισθώσεων καὶ ἐκτελέσεων ἔργων, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε κρίνει σκόπιμον καὶ ἀναγκαῖον τὸ Δ. Σ., διὰ πλειοψηφίας 9 τοῦλάχιστον μελῶν, ἢ 8 μελῶν ἂν παρίστανται μόνον ὀκτώ.

8. Ἄπαντα τὰ στοιχεῖα τῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. διασφαλίζονται ἐπὶ δεκαετίαν. Διὰ Κανονισμοῦ δύναται νὰ ὀρισθῆ ἢ καταστροφή μέρους τούτων καὶ πρὸ τῆς παρόδου τῆς ἀνωτέρω δεκαετίας.

9. Παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. λειτουργεῖ ἐννεαμελὲς Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον :

α) Ἐξ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἐλεγκτικῶν Συνεδρίου, ὑποδεικνυμένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Δ)νσεως Ἐπιθεωρήσεως καὶ Ἐλέγχου τοῦ Ἰπουργείου Ἐργασίας, ὡς Ἀντιπρόεδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Δ)ντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ἰπουργείου, καὶ ἐξ ἑνὸς εἰσέτι Διευθυντοῦ τοῦ αὐτοῦ Ἰπουργείου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ ἑτέρου Διευθυντοῦ.

γ) Ἐκ τριῶν ἡσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μετ' ἰσαριθμῶν ἀναπληρωτῶν τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν ιδιότητα.

δ) Ἐκ τριῶν ἐργοδοτῶν, ὧν τὸ προσωπικὸν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυμένων ἀπὸ κοινῶν ὑπὸ τῶν

ἐν παραγρ. 9 τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ παρόντος ὀριζομένων Ἐπιμελητηρίων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. α, γ καὶ δ μελῶν τοῦ Συμβουλίου ἐντὸς 15 ἡμερῶν προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῶν αἱ σχετικαὶ ὑποδείξεις παρὰ τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας, ὁ Ἰπουργὸς διορίζει ταῦτα κατ' οἰκείαν κρίσιν.

Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Κεντρ. Ἐπ. Συμβουλίου, διορίζονται μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας, ὀριστιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τριετὴ θητεία.

Χρῆς Ἰραμματέως τοῦ Ἐποπτικῶν Συμβουλίου ἐκτελεῖ εἰς τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ἰπουργείου Ἐργασίας ἢ τοῦ Ἰδρύματος, διοριζόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἰπουργοῦ Ἐργασίας.

Ἐ τὸ Κεντρ. Ἐποπτικὸν Συμβούλιον εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων πέντε τοῦλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ, μετὰ τῶν ὄποιων ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγοτέρων τῶν τεσσάρων, ἐν ἰσοψηφίᾳ ὑπερισχύουσης τῆς γνώμης ὑπὲρ ἧς ἐδόθη ἢ ψήφος τοῦ προεδρεύοντος.

Ἰὰ τοὺς σοβαρώτεροις Ἰποκαταστήματι τοῦ Ι.Κ.Α., ὀριζομένοις δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ.Ε.Σ. συνιστῶνται πενταμελὴ Ἰοπικὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἀποτελούμενα :

α) Ἐξ ἑνὸς δικαστικοῦ, ἐπὶ βαθμῇ τοῦλάχιστον Πρωτοδικοῦ ἢ ἑνὸς ἀνωτέρου Δημοσίου Οἰκονομικοῦ Ἰπαλλήλου, ὡς Προέδρου.

β) Ἐκ δύο ἡσφαλισμένων τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. μετὰ δύο ἀναπληρωτῶν τῶν, ἐχόντων τὴν αὐτὴν, ιδιότητα.

γ) Ἐκ δύο ἐργοδοτῶν, ὧν τὸ προσωπικὸν ἀσφαλιζεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ὑποδεικνυμένων κατὰ τὴν ἐν παρ. 9 τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ παρόντος προβλεπομένην διαδικασίαν ὑποδείξεως τῶν ἐξ ἐργοδοτῶν μελῶν τῶν Τοπικῶν Διοικητικῶν Ἐπιτροπῶν μετ' ἰσαριθμῶν ἀναπληρωτῶν τῶν, ἐχόντων τὴν ιδιότητα τῶν ἀναπληρουμένων.

Ἐν περιπτώσει μὴ ὑποδείξεως τῶν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' μελῶν τῶν Γ.Σ.Ε.Ε. ἐντὸς 15 ἡμερῶν προθεσμίας, ἀφ' ἧς ζητηθῶν αἱ σχετικαὶ ὑποδείξεις παρὰ τοῦ διορίζοντος ὄργανου τούτου, διορίζει ταῦτα κατ' οἰκείαν κρίσιν.

Ἄπαντα τὰ μέλη τῶν Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων διορίζονται μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Νομάρχου, ὀριστιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἐπὶ τριετὴ θητεία.

Ἐ τὸ Τοπικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τριῶν τοῦλάχιστον μελῶν, ἐν οἷς ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ λαμβάνει ἀποφάσεις διὰ τῆς πλειοψηφίας τῶν παρόντων μελῶν καὶ διὰ ψήφων οὐχὶ ὀλιγοτέρων τῶν τριῶν.

Ἐ τὸ Τοπικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἐλέγχει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ συνεδρίαν τὸν Ἀντιπρόεδρον αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑπὸ στοιχ. β' καὶ γ' μελῶν.

Χρῆς Ἰραμματέων τῶν Τοπικῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων ἐκτελοῦν ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῶν.

Ἐ τὸ Κεντρικὸν Ἐποπτικὸν Συμβούλιον τοῦ Ι.Κ.Α. ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ἰδρύματος καὶ τὰ πεπραγμένα τῶν Τ. Ε. Σ., ἅτινα ὑπάγονται ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν αὐτοῦ, δυνάμενον νὰ τροποποιῇ καὶ ἀποφάσεις τούτων κατὰ τὰ εἰδικότερον διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα.

Ἐ τὰ Τοπικὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἐλέγχουν τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῶν παρ' οἷς λειτουργοῦν (Ἰπ) τῶν τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τούτων ὑπαγομένων κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Κ.Ε.Σ. ἑτέρων (Ἰπ) τῶν παρ' οἷς δὲν λειτουργοῦν ἴδια Τ.Ε.Σ., καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἐ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐλεγχος τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι.Κ.Α. παρὰ τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων συνίσταται εἰς τὴν ἀσκῆσιν κατασταλτικῶν μόνον ἐλέγχου, τοῦ προληπτικοῦ τοιοῦτου ἀσκουμένου κατὰ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα.

Ἐ τὰ Ἐποπτικὰ Συμβούλια ἐκδίδουν ἀποφάσεις καταλογισμοῦ κατὰ τὰ εἰδικότερον διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα, ἀ-

τινες εκτελούνται καθ' ὃν τρόπον καὶ δι' ὧν μέσων καὶ κατὰ τῶν δημοσίων ὑπολόγων ἐκδιδόμενοι καταλογιστικαὶ ἀποφάσεις. Κατὰ τῶν καταλογιστικῶν ἀποφάσεων τῶν Τ. Ε. Σ. ἐπιτρέπεται ἔφεσις ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῶν εἰς τὸν ὑπόλογον. ἐνώπιον τοῦ Κ. Ε. Σ. κατὰ δὲ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κ. Ε. Σ., εἴτε ἐν πρώτῳ, εἴτε ἐν δευτέρῳ βαθμῷ ἐκδιδόμενων, ἐπιτρέπεται προσφυγὴ ἐνώπιον τῶν Δευτεροβαθμίων Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ἀσκουμένη ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ὑπόλογον.

Τὰ Ἐποπτικά Συμβούλια συντάσσουν ἀπαξ τοῦλάχιστον καθ' ἑξαμῆνον ἑκθέσεις περὶ τοῦ πορίσματος τοῦ ἐλέγχου διαχειρίσεως, ἧτις δημοσιεύεται ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἢ ἐν περιλήψει εἰς εἰδικὸν δελετίον τοῦ Ἰδρύματος.

Ὁ προληπτικὸς ἐλεγχὸς τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τοῦ Ι. Κ. Α., συνιστάμενος εἰς τὴν πρό πάσης ἐξοφλήσεως οἰουδήποτε ἐντάλματος πληρωμῆς, ἐξαιρέσει τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐξοφλήσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος κορηγουμένων παρεχῶν πρὸς τοὺς ἠσφαλισμένους καὶ συνταξιούχους, διαπίστωσιν ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐντέλλεται ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅτι ἐν τῇ διενεργείᾳ τῆς δαπάνης ἐτηρήθησαν αἱ ἰσχύουσαι ἐκάστῳ διατάξεις περὶ πραγματοποίησεως ταύτης καὶ ὅτι ἐπισυνάπτονται εἰς τὸ οἰκείον ἐντάλμα ἅπαντα τὰ δικαιολογητικά, τὰ ἀποδεικνύοντα τὸ νόμιμον τῆς πληρωμῆς, ἀσκείται παρὰ παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ καὶ προκειμένου περὶ Ὑποτάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν εἰς ἃς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ χρησιμοποίησις Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου παρ' ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, (Γενικῆ Δ)σις Δημοσίου Λογιστικοῦ) ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν.

Ἐν περιπτώσει διαφανείας μετὰ τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν ἀσκούτων τὸν προληπτικὸν ἐλεγχὸν ὀργάνων, αὕτη ἐφ' ὅσον μὲν ἀναφέρεται εἰς δαπάνας τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ τῶν ἐν τῇ Περιφερείᾳ τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτεύουσας λειτουργουσῶν πάσης φύσεως ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι. Κ. Α. ἐπιλύεται διὰ πράξεως τοῦ ἀρμοδίου Τμήματος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, εἰς πάσας δὲ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις διὰ πράξεως τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ οἰκείου Ὑποκαταστήματος τοῦ Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἑδρεύοντος Ἐπιθεωρητοῦ δημοσίων ὑπολόγων καὶ δύο ἀνωτέρων δημοσίων ὑπαλλήλων, ὀριζομένων ὑπὸ τοῦ οἰκείου Νομάρχου. Πάντα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης διατάξεως θέματα ὀρισθήσονται διὰ Κανονισμοῦ.

Ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων ἢ τῶν Παρέδρων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, δύναται πρὸς διευκλύνσιν τοῦ ἔργου τῶν νὰ ἀποσπῶνται παρ' αὐτοῖς ὀρισμένοι ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας. Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποσπώμενοι παρὰ τοῖς Ἐποπτικοῖς Συμβούλοις ὑπάλληλοι τοῦ Ἰδρύματος δὲν δύναται ν' ἀνακληθῶσιν ἐκ τῆς ἀποσπάσεως πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας, ἐκτός ἂν πρὸ ταύτης αἰτήσῃσι τοῦτο οἱ ἴδιοι ἢ τὸ Ἐποπτικὸν Συμβούλιον ἢ ὁ Πάρεδρος.

Ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας καὶ ἐκπληρώσεως τοῦ ἔργου τῶν Ἐποπτικῶν Συμβουλίων καὶ γενικώτερον τὰ τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἐλέγχου, ὀρισθήσεται εἰδικώτερον διὰ Κανονισμοῦ, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν ἀνωτέρω διατάξεων.

Τὰ πραγματικὰ ἔξοδα κινήσεως τῶν μετεχόντων εἰς τὰ Ἐποπτικά Συμβούλια μελῶν, τῶν Παρέδρων καὶ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, δύναται νὰ ὀρίζονται καὶ κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

Μέχρις ὀρισμοῦ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀργάνων ἀσκήσεως τοῦ προληπτικοῦ ἐλέγχου, οὗτος ἐνασκήεται βάσει τῶν σχετικῶν διατάξεων τῆς ἰσχύουσας κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νομοθεσίας τοῦ Ι. Κ. Α.

Ἐπενδύσεις κεφαλαίων.

*Ἀρθρον 18.

1. Τὰ διαθέσιμα κεφάλαια τοῦ Ι. Κ. Α. δύναται νὰ ἐπενδύονται κατὰ τὰς διατάξεις Κανονισμοῦ, τηρουμένων καὶ

τῶν ἐκάστῳ ἰσχυουσῶν γενικῶν διατάξεων περὶ ἐπενδύσεως τῶν κεφαλαίων Ν. Π. Δ. Α., εἰς χρεώγραφα τοῦ Κράτους καὶ εἰς ἀξίας ἠγγυημένας παρ' αὐτοῦ, εἰς μετοχὰς μεγάλων Τραπεζῶν ἢ Ἐταιριῶν Κοινῆς Ὁφελείας, εἰς δάνεια πρὸς Συνεταιρισμούς, ὡς καὶ εἰς ἀκίνητα.

2. Τὸ Ι. Κ. Α. δύναται νὰ διαθέτῃ μέρος τῆς περιουσίας του :

α) Πρὸς ἐπέκτασιν καὶ πλουτισμὸν, χάριν τῶν σκοπῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ Ι. Κ. Α., τῶν ἐκασταχοῦ τυχόν ἀνεπαρκῶν ὑγειονομικῶν κ.λ.π. Κέντρων καὶ ἐγκαταστάσεων ἀνηκόντων εἰς τὸ Κράτος, Δήμους, Κοινοτήτας, Ἰδρύματα καὶ Φιλανθρωπικὰς Ὀργανώσεις.

β) Πρὸς ἀνέγερσιν ἢ ἐπέκτασιν κτισμάτων ἢ ἀγορὰν οἰκοπέδων ἢ ἐτοιμῶν οἰκοδομῶν, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς λειτουργίας του καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῶν ὑπὸ τούτου ἐπιδιωκόμενων σκοπῶν, καὶ τὸν ἐξοπλισμὸν αὐτῶν μὲ τὰ ἀναγκαίουτα μέσα καὶ ἐγκαταστάσεις (γραφεῖα, νοσοκομεῖα, σανατόρια, καινευτήρια, παιδικοὶ σταθμοί, πρεβεντόρια, παιδικὰ κατασκήνωσις, πάσης φύσεως κέντρα προληπτικῆς δράσεως, ὑδροθεραπευτήρια κ.λ.π.).

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐδαφίου α' τὸ Ι. Κ. Α. δικαιούται νὰ συμμετέχη εἰς τὴν διοίκησιν τῶν οἰκείων ὑγειονομικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ νὰ ἐνασκή ἑλεγχον ἐπὶ τούτων, εἰς ἔκτασιν καθοριζομένην διὰ τῶν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων, Κοινοτήτων, Ἰδρυμάτων καὶ Φιλανθρωπικῶν Ὀργανώσεων συναπτομένων συμφωνιῶν.

γ) Διὰ τὴν σύστασιν ἐργοστασιῶν ἢ ἐργαστηρίων, διὰ τὴν κατασκευὴν προσθέτων μελῶν ἢ ἄλλων εἰδῶν χρησίμων διὰ τὸς σκοποὺς τῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ δημοσιουργίαν ἀποθεμάτων ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰδῶν.

3. Τὸ Δημόσιον, οἱ Δήμοι καὶ αἱ Κοινοτήτες, δύναται νὰ παραχωρῶσι δωρεὰν κατὰ κυριότητα εἰς τὸ Ι. Κ. Α. ἢ ἐπὶ τιμήματι ὀριζομένῳ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, τὰ κατάλληλα γήπεδα πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐν τῷ ἐδαφίῳ β' τῆς προηγουμένης παραγράφου σκοπῶν.

4. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐνέργεια πάσης φύσεως δωρεῶν ὑπὸ τοῦ Ι. Κ. Α., ἄνευ εἰδικῆς περὶ τούτου διατάξεως εἰδικῆς διὰ τὸ Ι. Κ. Α. Νόμου.

Ἀπαλλαγαί.

*Ἀρθρον 19.

1. Τὸ Ι. Κ. Α. ἀπαλλάσσεται παντὸς δημοσίου, δημοτικοῦ, κοινοτικοῦ ἢ λιμενικοῦ φόρου, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, παντὸς τέλους ταχυδρομικοῦ ὡς καὶ δικαστικοῦ εἰς πᾶσαν δίκην του καὶ ἀπολαύει ἀνεξαιρέτως ἀπασῶν τῶν ἀτελειῶν καὶ προνομίων, δικαστικῶν, διοικητικῶν καὶ οἰκονομικῶν, ὡς ἐάν εἶναι αὐτὸ τὸ Δημόσιον.

2. Αἱ προμήθειαι τοῦ Ι. Κ. Α. καὶ τὰ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ ἐκτελούμενα ἔργα, αἱ μισθώσεις καὶ αἱ πάσης φύσεως πληρωμαὶ αὐτοῦ, ἀπαλλάσσονται τῶν ὑπὲρ τοῦ Μετοχικοῦ Ταμείου Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἢ ἄλλου οἰουδήποτε Ὀργανισμοῦ ἢ λογαριασμοῦ θεσπιζομένων εἰσφορῶν.

3. Ὁ εἰς τὸ Ι. Κ. Α. ἐπιβαλλόμενος διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ὄρκος, δίδεται ὑπὸ τοῦ δι' ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ὀριζομένου προσώπου.

Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, ὁ τοιοῦτος ὄρκος διατυπύεται ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γιγνώσκειν, εἰς τὴν τροποποίησιν δὲ ταύτην τοῦ τύπου, δύναται νὰ προβῇ ὁ δίδων τὸν ὄρκον κατὰ τὴν δόξιν αὐτοῦ καὶ ἐν περιπτώσει κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὄρκος διετυπώθη ἄλλως, χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἐκδοσις περὶ τούτου ἀποφάσεως.

4. Ἀπασαὶ αἱ δίκαι τοῦ Ι. Κ. Α. εἰσάγονται παρ' αὐτοῦ ἐνώπιον παντὸς δικαστηρίου καὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς νόμῳ προτετιμημένοι, τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς κλητεύσεως ἄνευ πράξεως προτιμήσεως. Ἐπίσης αἱ κατ' ἐργοστασιῶν καὶ ἠσφαλισμένων ἐπὶ παραβάσει τοῦ παρόντος νόμου ποινικαὶ ἀγωγαί, ἐφ' ὅσον ἀφορῶσιν πταίσματα καὶ πλημμελήματα, εἰσάγονται δι' ἀπ' εὐθείας κλήσεως, ἐκδικαζόμενα ἀνυπερθέτως ἐντὸς δύο μηνῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς μηνύσεως.

5. α) Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναγκαστικὴ ἀπαλλοτριώσις ὑπὲρ τοῦ Ι. Κ. Α., διὰ λόγους κοινῆς ὠφελείας, ἰδιωτικῆς ἀκινήτου

περιουσίας, διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ ἱδρυσιν ἰατρείων, κλινικῶν, νοσοκομείων, σανατορίων καὶ ἀναρρωτηρίων τοῦ Ι.Κ.Α.

β) Ἡ ἀπαλλοτριώσις αὐτῆ ἐνεργεῖται, καὶ ἡ καταβλητέα ἀποζημίωσις καθορίζεται, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 1737)1939 «περὶ ἀναγκαστικῶν ἀπαλλοτριώσεων» ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ὀριζόμενα.

7. Ἡ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ι.Κ.Α. κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος καὶ ἀποδίδει τὸ Ι.Κ.Α. τὰ κατασχεθέντα, ἐκτὸς ἐὰν ἡ κατάσχεσις ἐπεβλήθῃ δυνάμει ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ὡς καὶ ἐὰν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ ἀπαίτησις, δι' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ κατάσχεσις, στηρίζεται ἐπὶ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως ἢ ἐπίσης στηρίζεται ἐπὶ οποιοδήποτε ἄλλου δημοσίου ἐγγράφου ἐπέχοντος θέσιν τίτλου ἐκτελέσεως, καὶ γίνεται μνεῖα αὐτῆς ἐν τῷ κατασχετηρίῳ.

8. Τὰ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τηρούμενα λογιστικά βιβλία ἀποτελοῦν ἐντελῆ ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ κατὰ παντός, μέχρι παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων τούτων, ἀπόσπασμα δὲ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ ἢ τῶν Διευθυντῶν τῶν Ὑποκλήματων, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξις ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων.

Ἱπηρεσίαι—Διοικητικὸν Προσωπικόν.

*Ἄρθρον 20.

1. Ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ι.Κ.Α. διεξάγεται δι' ἐμμίσθων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, τακτικῶν καὶ ἐκτάκτων.

2. Διὰ Κανονισμοῦ θέλουσι ὀρισθῆ τὰ τῆς συνθέσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως καὶ τῶν Ὑποκαταστημάτων καὶ λοιπῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος.

3. Τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ διοικητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., ἥτοι τὰ τῶν προσόντων καὶ τὰ τῆς ἐπιλογῆς καὶ προσλήψεως αὐτοῦ ἐν γένει, αἱ κατηγορίαι καὶ διαβαθμίσεις τούτου, αἱ εὐδύναι, τὰ καθήκοντα καὶ ὁ χρόνος ἐργασίας, τὰ τῆς προαγωγῆς του ἐν γένει, οἱ περιορισμοὶ καὶ τὰ ἀσυμβίβαστα, αἱ ἀδείαι, τὰ φύλλα ποιότητος, αἱ μεταβολαί, ἡ ἀρχαιότης, αἱ ἠδικαὶ ἀμοιβαί, τὰ πειθαρχικὰ ἀδικήματα καὶ αἱ πειθαρχικαὶ ποιναί, ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία καὶ διαδικασία, τὰ τῆς λύσεως τῆς ὑπαλληλικῆς σχέσεως, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα ἀφορῶν τὴν κατάστασιν τοῦ προσωπικοῦ ἐν γένει, θέλουσι ρυθμισθῆ διὰ Κανονισμοῦ.

Ἡ πρόσληψις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐνεργεῖται πάντοτε κατόπιν διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων, ἀναγγελλομένων δημοσίᾳ ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς διενεργείας τούτων. Αἱ διαγωνιστικαὶ ἐξετάσεις περιλαμβάνουν πᾶν πρόσφορον μέσον, γραπτὸν ἢ προφορικὸν ἢ ἐπαγγελματικὰς ἐφαρμογὰς ἢ ἀξιολογικὰς βάσει τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων συγκρίσεις πρὸς ἐξακριβωσιν τῶν προσωπικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν ἰκανοτήτων τῶν ὑποψηφίων. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐν λόγῳ διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων θέλουσι καθορισθῆ διὰ τοῦ πρᾶμνησθέντος Κανονισμοῦ.

Τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περὶ διαγωνισμῶν διατάξεων δύνανται νὰ ἐξαιρουῦνται διὰ τοῦ Κανονισμοῦ αἱ προσλήψεις εἰς ὀρισμένας θέσεις ἐργατοτεχνιτῶν τοῦ Ι.Κ.Α. Οἱ εἰς πλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω θέσεων προσλαμβανόμενοι δύνανται νὰ προσλαμβάνονται ἐπὶ συμβάσει ἐργασίας ἰδιωτικοῦ δικαίου, ὀρισμένης ἢ ἀορίστου διάρκειας.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς δύνата νὰ προβλέψῃ ὡσαύτως περὶ τοῦ τρόπου ἐπιλογῆς καὶ χρησιμοποίησεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. προσώπων ἀσκούντων ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα καὶ μὴ προσλαμβανόντων τὴν ιδιότητα τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Ι.Κ.Α. (δικηγόρων, μηχανικῶν, ἀρχιτεκτόνων κ.λ.π.) ἐξασφαλιζομένης πάντως τῆς δι' ἀξιολογικῆς διαβαθμίσεως ἐπιλογῆς τῶν δοκιμωτέρων ἐκ τῶν ὑποψηφίων.

4. Οἱ περὶ ὧν ἡ παρ. 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου καὶ τὸ ἄρθρον 22 Κανονισμοὶ ρυθμίσεως τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, δέον ὅπως ἐγκαιρῶς τροποποιουμένοι προβλέψουν τὴν ἐφαρμογὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1953 συστήματος ἀξιολογικῆς χρησιμοποίησεως καὶ ἀμοιβῆς τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α., βασισμένου ἐπὶ τῶν ἀκολουθίων εἰδικωτέρων ὀρχῶν:

α) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς καταστάσεως τοῦ προσωπικοῦ εἰς τάξεις, καθοριζομένων τῶν καθήκοντων καὶ εὐδυνῶν τοῦ εἰς ἐκάστην τάξιν ἀνήκοντος προσωπικοῦ καὶ τῶν ἐλαχί-

στων προσόντων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν εἰς ἐκάστην τάξιν κατάταξιν ἢ πρόσληψιν.

β) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ καθορισμοῦ ἰδιαιτέρων ἀποδοχῶν δι' ἐκάστην τάξιν, μετὰ διαφορισμὸν ἀνωτάτων, μέσων καὶ κατωτάτων ἀποδοχῶν, ἀναλόγως τῶν εὐδυνῶν καὶ ὑποχρεώσεων ἐκάστης θέσεως. Οἱ τὸ πρῶτον διοριζόμενοι λαμβάνουν ὑποχρεωτικῶς τὰς κατωτάτας ἀποδοχὰς τῆς τάξεως εἰς ἣν κατατάσσονται.

γ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πληρώσεως ἀπασῶν τῶν κενῶν θέσεων βάσει διαγωνιστικῶν ἐξετάσεων κατὰ τὸ εἰδικωτέρων ὀριζόμενα ἐν παρ. 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου.

δ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μονιμοποίησεως τῶν τὸ πρῶτον προσλαμβανομένων μετὰ ἐνιαυσίαν δοκιμασίαν. Τὸ μονιμοποιηθὲν προσωπικὸν δὲν δύναται νὰ ἀπολυθῆ εἰμὴ διὰ δεδικαιολογημένην αἰτίαν ἢ διὰ κατάργησιν θέσεως κατὰ τὰ εἰδικωτέρων διὰ τῶν Κανονισμῶν ὀρισθησόμενα.

ε) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πληρώσεως τῶν δημιουργουμένων κενῶν διὰ προαγωγῆς τῶν ἐκ τοῦ ὑπηρετούντος προσωπικοῦ κεκτημένων τὰ διὰ τὰς ἐπὶ πλήρωσιν θέσεις προβλεπόμενα προσόντα. Αἱ προαγωγαὶ ἐνεργοῦνται πάντοτε κατὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὀρισθησόμενον σύστημα ἐπιλογῆς τῶν ἰκανωτέρων.

στ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ περιοδικὰ διαστήματα καταρτίσεως φύλλων ποιότητος τοῦ προσωπικοῦ περὶ τῶν ἰκανωτήτων, τῆς ἀποδόσεως, τῆς φιλεργίας, τοῦ ἡθους αὐτοῦ καὶ παντὸς ἑτέρου χρησίμου διὰ τὴν ἀξιολόγησιν τῶν στοιχείου.

ζ) Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς μετεκπαιδεύσεως τοῦ προσωπικοῦ, ἐπὶ τῆς βάσει συγχρόνων μεθόδων, ἐπὶ τῷ τέλει βελτιώσεως τῆς ἀποδόσεως του.

8. Διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν εἰς ἀνωτάτας θέσεις κενῶν τοῦ Ἰδρύματος, ἐφ' ὅσον οἱ ἐκ τοῦ ὑπηρετούντος προσωπικοῦ κεκτημένοι τὰ διὰ τὴν προαγωγὴν εἰς ταύτας τυπικὰ προσόντα δὲν κρίνονται ὡς ἔχοντες καὶ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν κατάληψιν τούτων οὐσιαστικὰ τοιαῦτα, δύναται, καθ' ἃ θέλει ὀρίσει Κανονισμὸς, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, ληφθῆσόμενης ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Κανονισμοῦ, αὐτὴ νὰ ἐνεργηθῆ διὰ τῆς ἀνακατατάξεως εἰς ταύτας ὑπηρετούντων ὀρχῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ ὃν κέκτηνται, ἐφ' ὅσον δὲ πάντως ἔχουσι τὰ διὰ τὴν εἰς ἣν ἀνακατατάσσονται θέσιν προσόντα σπουδῶν, ἢ ἐν ἐλλείψει τοιούτων δι' ἀπειθείας διορισμοῦ εἰς ταύτας προσώπων μὴ ὑπηρετούντων παρὰ τῷ Ἰδρύματι καὶ μέχρι τοῦ 1)4 τῶν ὑφισταμένων κενῶν, ἐφ' ὅσον δὲ καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα κέκτηνται τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν εἰς ἃς διορίζονται θέσεων προβλεπόμενα προσόντα.

*Ἄρθρον 21.

Εἰδικὸς Κανονισμὸς θέλει ρυθμίσει τὰ τῆς συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος. Διὰ τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ δὲν δύναται ὅμως νὰ θεσπισθοῦν ὅροι συνταξιοδοτήσεως εὐνοϊκώτεροι τῶν ἰσχύοντων διὰ τοὺς πολιτικούς δημοσίους ὑπαλλήλους. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω θεσπιζόμενον σύστημα συνταξιοδοτήσεως τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος εἶναι δαπανηρότερον τοῦ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένου γενικοῦ τοιούτου, ἢ ἐπὶ πλέον δαπάνη καλύπτεται ὑποχρεωτικῶς διὰ προσθέτων εἰσφορῶν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος.

Ὑγειονομικὸν Προσωπικόν.

*Ἄρθρον 22.

Τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν σύνθεσιν καὶ λειτουργίαν τῶν Ὑγειονομικῶν καὶ συναφῶν πρὸς ταύτας ὑπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α. θέματα, ὡς καὶ τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσης φύσεως ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, ρυθμισθῆσονται διὰ Κανονισμῶν.

Αἱ διατάξεις τῶν ἐδαφίων 2 καὶ 3 τῆς παραγράφου 3 τοῦ ἄρθρου 20 καὶ ἡ διατάξις τοῦ ἄρθρου 21 ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ὀρχῶν ἐχόντων τὴν ιδιότητα ὑπαλλήλων ἢ ὑπαγεμένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμοζονται καὶ ὡς πρὸς τὸ ἀνωτέρω προσωπικόν. Δὲν ἰσχύουν ὅμως ὡς πρὸς τοῦτο αἱ διατάξεις νόμων περὶ προστασίας ἀπολυομένων ἐκ τοῦ στρατοῦ πολεμιστῶν.

Υπηρεσιακόν Συμβούλιον.

***Άρθρον 23.**

1. Παρά τῷ Ι.Κ.Α. συνιστάται Ὑπηρεσιακόν Συμβούλιον ἀποτελούμενον: α) ἐκ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ἰδρύματος, ὡς Πρόεδρου, ἀναπληρωμένου ὑπὸ ἐνὸς τῶν ἐν τῷ Δ. Σ. τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τῆς τάξεως τῶν εἰδικῶν ἐπιστημῶν ἕπερ μετέχον τοῦ Συμβουλίου προεδρεῖται τούτου, β) ἐξ ἐνὸς Ἀρεοπαγίτου, ὑποδεικνυμένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, μεθ' ἐνὸς ἀναπληρωτοῦ του, γ) ἐκ τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναπληρωμένου ὑπὸ ἐνὸς ἐκ τῶν παρὰ τῇ Γεν. Δ)σει ὑπηρετούντων δικηγόρων τοῦ Ι.Κ.Α. ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τούτου, δ) ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Δ. Σ., ἀναπληρωμένων ὑπὸ ἐτέρων δύο τακτικῶν ἢ ἀναπληρωματικῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐκ τῶν τάξεων τῶν ἀναπληρωμένων, ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ε) ἐκ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ στ) ἐκ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ. Γὰ ὑπὸ στοιχεῖα ε' καὶ στ' μέλη τοῦ Συμβουλίου ἀναπληροῦνται ἐν ἐλλείψει τειούτων ὡς καὶ ἐν περιπτώσει κωλύματος ἢ ἀπουσίας των, ὑπὸ ἀνωτέρων ἢ ἀνωτάτων ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. ὑποδεικνυμένων ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. Ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζεται ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου. Ἡ θητεία τῶν οὐχὶ λόγῳ θέσεως μελῶν τοῦ ἐν λόγῳ Συμβουλίου, ὀρίζεται τριετής.

Τὸ Ὑπηρεσιακόν Συμβούλιον ἀσκει τὰς ὑπὸ τοῦ παρόντος Νόμου καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἀνατιθεμένης αὐτῷ ἀρμοδιότητος ἐπὶ παντὸς θέματος ἀφορῶντος τὰ τῆς καταστάσεως τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς παιδαγωγικῆς δικαιοδοσίας.

Κατ' ἀποφάσει τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς ὑπάρχει μειοψηφία δύο τοῦλάχιστον μελῶν, ἐπιτρέπεται ἡ ἀσκησις αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐντὸς δεκαήμερου ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, συμπληρουμένου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δι' ἐνὸς καθηγητοῦ ἢ ὑφηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑποδεικνυμένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῆς Σχολῆς καὶ δι' ἐνὸς τακτικοῦ μέλους τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Δημοσίων Ὑπαλλήλων, ὑποδεικνυμένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τούτου.

2. Χρὴ ἐισηγήτου παρὰ τῷ ὡς ἄνω Συμβουλίῳ ἐκτελεεὶ ὁ Ἀναπληρωτῆς τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ ἢ ὁ ἀναπληρῶν τούτου ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ἰδρύματος, Γραμματέως δὲ ἕτεροι ὑπάλληλοι, ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

3. Τὰ τῆς λειτουργίας ἐν γένει τοῦ ἀνωτέρω Συμβουλίου (ἀπαρτία, λήψις ἀποφάσεων, προσκλήσεις εἰς συνεδρίασιν κλπ.) θέλουσιν ὀρισθῆ διὰ Κανονισμοῦ.

4. Τὰ καταβαλλόμενα εἰς τὰ μετέχοντα εἰς τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον πρόσωπα ἔξοδα κινήσεως δύνανται νὰ καθορίζωνται κατ' ἀποκοπὴν δι' ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

***Ἔσοδα τῆς ἀσφαλίσεως.**

***Άρθρον 24.**

Τὸ Ι. Κ. Α. ἔχει ὡς πόρους:

α') Εἰσφορὰς τῶν παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένων.

β') Εἰσφορὰς τῶν ἐργοδοτῶν.

γ') Τὰ ποσὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς διὰ κανονισμοῦ ἐρισθησομένης τυχόν συμμετοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων ἢ τῶν συνταξιούχων εἰς τὰς δαπάνας διὰ τὴν χρηρήγησιν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των ἀσφαλιστικῶν παροχῶν.

δ') Τὰς πάσης φύσεως προσόδους ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

ε') Τὰ πρόστιμα καὶ τὰς χρηματικὰς ποινὰς τὰς ἐπιβαλλόμενας διὰ παραβάσεις τοῦ παρόντος νόμου, ὧν ὁ τρόπος τῆς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἀποδόσεως θέλει ὀρισθῆ διὰ διατάγματος,

προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, αἰτῆσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

στ) Πᾶν ἔσοδον πραγματοποιούμενον παρ' αὐτοῦ ἐκ δωρεῶν, κληρονομίας, κληροδοσίας ἢ ἄλλης αἰτίας καὶ

ζ) Τὰ ἐκ τῆς παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διαθέσεως τῶν χρησίμων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως ἐντύπων καὶ ἄλλων ἐκδόσεων, ἅτινα θέλουσιν ὀρίσει Κανονισμοί.

η) Εἰσφορὰς τοῦ Κράτους, καταβλητέας, ἀπὸ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1953-1954, καθοριζομένης δὲ κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Οἰκονομικῶν, διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῆς σχετικῆς πιστώσεως εἰς τὸν εἰδικὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας. Αἱ ἐν λόγῳ κρατικαὶ εἰσφοραὶ κατανέμονται πρὸς τὸν Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας εἰς ἓνα ἢ πλείονας τῶν ἀσφαλιστικῶν κλάδων, καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου.

***Άρθρον 25.**

1. Αἱ δι' ἐκάστην ἡμέραν ἐργασίας εἰσφοραὶ πρὸς τὸ Ι.Κ.Α. ὑπὲρ ἐκάστου κλάδου ἀσφαλίσεως, ἦτοι:

α) Διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς χρῆμα.

β) Διὰ τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

γ) Διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου καὶ

δ) Διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας, ὀρίζονται δι' ἕκαστον, καὶ κατανέμονται κατὰ τὰ ἐν τῷ κατωτέρῳ πίνακι ἀναφερόμενα ποσοστά, ἐπὶ τοῦ ἡμερησίου τεκμαρτοῦ μισθοῦ τοῦ ἠσφαλισμένου.

α) κλάδ. β) κλάδ. γ) κλάδ. δ) κλάδ. Σύνολ.

Εἰς βάρους ἠσφαλισμένου	0,75	2,5	1,75	0	5
Εἰς βάρους ἐργοδοτοῦ	1,25	5	5,75	2	14
	2	7,50	7,50	2	19

Ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἠσφαλισμένων οὗτοι βαρύνονται καὶ μετὰ τὸ ποσοστὸν τῆς ἐργοδοτικῆς εἰσφορᾶς.

Ἡ κατὰ τ' ἀνωτέρω εἰσφορὰ ἐκ 2 ο)ο διὰ τὸν κλάδον ἀνεργίας, δύναται νὰ μειοῦται μέχρις 1 ο)ο, δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διαδικασίαν δύναται ὅμως αὕτη μειοψείσα νὰ αὐξάνεται ἐκ νέου μέχρι τοῦ 2 ο)ο.

2. Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον εἰσφορῶν καὶ τῶν κατὰ τὴν παρόντα νόμον παροχῶν, τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος πρόσωπα, τὰ παρέχοντα ἐξηροτημένην ἐργασίαν, κατατάσσονται εἰς μίαν τῶν ἀκολουθῶν δώδεκα ἀσφαλιστικῶν κλάσεων, δι' ἧς προσδιορίζονται τὰ ἔναντι ἐκάστης τούτων ἀναφερόμενα τεκμαρτὰ ἡμερομίσθια, ἐφ' ὧν καὶ ὑπολογίζονται αἱ εἰσφοραὶ.

Ἡμερησίος μισθὸς ἀπὸ	μέχρι	Ἀσφ. κλάσις	Τεκμαρτὸν ἡμερομίσθιον
—	12.500	I	10.000
12.501	17.500	II	15.000
17.501	22.500	III	20.000
22.501	27.500	IV	25.000
27.501	32.500	V	30.000
32.501	37.500	VI	35.000
37.501	45.000	VII	40.000
45.001	55.000	VIII	50.000
55.001	65.000	IX	60.000
65.001	75.000	X	70.000
75.001	85.000	XI	80.000
85.001	καὶ ἄνω	XII	100.000

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. στρουγγυλεύονται εἰς ἀκεραίας ἐκατοντάδας, ἢ πεντάδας ἐκατοντάδων ἢ χιλιάδας δραγγῶν αἱ δι' ἐκάστην ἀσφαλιστικὴν κλάσιν καταβλητέαι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰσφοραὶ.

3. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., ἐγκρινομένων παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δύναται, ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶν μεταβολῶν τοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς, νὰ ἀξιομειοῦν-

ται τὰ ἀνώτατα καὶ κατώτατα ὄρια ἡμερησίων μισθῶν ἐκάστης κλάσεως καὶ ἀναλόγως τὰ τεκμηριὰ ἡμερομίσθια ὡς καὶ νὰ προστίθενται νέα κλάσεις.

4. Ὡς ἡμερησίως μισθὸς διὰ τὴν κατάταξιν τῶν ἡσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις νοοῦνται αἱ πάσης φύσεως ἀποδοχαὶ τούτων εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, τῶν τελευταίων τούτων ἀποτιμωμένων εἰς χρῆμα δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α.

5. Κανονισμὸς θέλει ὀρίσει τὰ τοῦ τρόπου ἐξευρέσεως τοῦ ἡμερησίου μισθοῦ. Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ δύναται νὰ προβλεθῇ ἡ κατάταξις ὀρισμένων κατηγοριῶν ἡσφαλισμένων παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν εἰς κλάσεις, δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ., βάσει τοῦ μέσου ὄρου τῶν τεκμηριωμένων ἀποδοχῶν τούτων.

Προκειμένου περὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων οὗτοι κατατάσσονται εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις κατὰ κατηγορίας βάσει τοῦ τεκμηριωμένου εἰσοδήματος ἐκάστης κατηγορίας τούτων, δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ.

6. Αἱ μέχρι τῆς ἀνάρξεως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατάταξεως τῶν ἡσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, πραγματοποιηθεῖσαι ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ι.Κ.Α. ἡμέραι ἐργασίας λογίζονται ὡς πραγματοποιηθεῖσαι, εἰς τὴν ἀμέσως κατωτέραν ἀσφαλιστικὴν κλάσιν ἐκείνην εἰς ἣν θέλει τὸ πρῶτον καταταγῆ ἡ κατηγορία εἰς ἣν ἀνήκει κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἕκαστος ἡσφαλισμένος.

7. Τὰ τῆς κατάταξεως εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις τῶν ἡσφαλισμένων τῶν ἀπαχολουμένων διὰ λογαριασμὸν πλειόνων ἐργοδοτῶν, ὡς καὶ τὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν εἰς τούτους χρηρηγητέων παροχῶν, ὀρισθῆσεται διὰ Κανονισμοῦ.

8. Ὁ ἡσφαλισμένος ὅστις εἰργάσθη παρὰ τῷ ἐργοδότη τμήμα μόνον ἡμέρας, ὑποχρεοῦται μετὰ τοῦ ἐργοδότη εἰς τὴν καταβολὴν τῆς εἰσφορᾶς ὁλοκλήρου ἡμέρας.

9. Ὡς βᾶσις ὑπολογισμοῦ τῆς εἰσφορᾶς ὀρίζεται ἡ ἡμέρα ἐργασίας.

Δύναται διὰ κανονισμοῦ νὰ καθορισθῇ ὡς χρονικὴ βᾶσις ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ἡ ἐβδομάς ἢ ὁ μῆν, εἴτε γενικῶς, εἴτε δι' ὀρισμένης κατηγορίας ἡσφαλισμένων. Διὰ τοῦ οἰκείου κανονισμοῦ θέλουν καθορισθῆ καὶ πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μετὰ τὴν τροποποίησιν ταύτην τῆς χρονικῆς βᾶσεως ὑπολογισμοῦ τῶν εἰσφορῶν ἀναγκαῖαι λεπτομέρειαι.

10. Ὁ ἐργοδότης βαρύνεται μετὰ ὁλόκληρον τὴν εἰσφορὰν ἡσφαλισμένου καὶ ἐργοδότη. ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν ἀμοιβὴν εἰς χρῆμα εἰσπράττει ὁ ἡσφαλισμένος παρὰ τούτου ἢ παρὰ τρίτων καθὼς καὶ διὰ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαχολουμένους συνταξιούχους τοῦ Ι.Κ.Α.

11. Εἶναι ἄκυρος πᾶσα συμφωνία περὶ μεταθέσεως τοῦ ἀσφαλιστικοῦ βάρους ἢ περὶ μεταβολῆς τοῦ τρόπου κατανομῆς αὐτοῦ.

Ὑπόχρεως πρὸς εἰσφορὰν καὶ τρόπος καταβολῆς.

*Ἄρθρον 26.

1. Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν τῶν ἡσφαλισμένων εὐθύνεται ἐπὶ παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν ὁ ἐργοδότης καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων οἱ ἴδιοι ἢ ὁ κατὰ τὸ ἄρθρον 8 παραγρ. 5 ἐξ. 3' ἀσφαλιστικὸς Συνεταιρισμὸς.

Ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν καὶ τῶν ἡσφαλισμένων τῶν μὴ ἀμειβομένων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ὑπ' αὐτοῦ. Ἐν τιαυτῇ περιπτώσει οὗτος καταβάλλων τὰς εἰσφορὰς δικαιούται νὰ εἰσπράττει κατὰ τὸν διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῆσόμενον τρόπον, τὸ βαρύνον τὸν ἡσφαλισμένον τμήμα. Ἄφνησι τοῦ ἡσφαλισμένου πρὸς καταβολὴν τῆς βαρυνούσης αὐτὸν εἰσφορᾶς, ἀποταξί λόγων καταγγελίας τῆς συμβάσεως, ἄνευ εἰσπράττεως ἀποζημιώσεως.

Πλειόνες ἐργοδοταὶ ἐκμεταλλεσόμενοι τὴν αὐτὴν ἐπιχείρησιν, συμπεριλαμβανόμενοι καὶ τῶν ἐν ἄρθρῳ 8 παράγραφος 5 περιπτώσεων, εὐθύνονται εἰς ὁλόκληρον.

2. Δι' ἡσφαλισμένους μὴ ἔχοντας σταθερὸν ἐργοδότην ὡς καὶ ἐπὶ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων δύναται κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, ὁσάκις συντρέχουν εἰδικαὶ πρὸς τοῦτο συνθήκαι, νὰ θεσπισθῇ ἴδιον σύστημα καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν μὴ ἀποκλεισμένης τῆς ἐπιβολῆς εἰς τούτους τῆς ὑποχρέσεως πρὸς σύστασιν ἀσφαλιστικοῦ συνετα-

ρισμοῦ, ὅστις θὰ ὑπέχη ἔναντι τοῦ Ι.Κ.Α., τὴν εὐθύνην ἐργοδότη διὰ τὴν καταβολὴν τῶν εἰσφορῶν.

3. Διὰ τοῦ κανονισμοῦ καθορισθῆσεται ὁ χρόνος τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν. Ὁ ὑπόχρεως εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν δέον ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ ὀρισθῆσόμενου χρόνου, νὰ καταβάλλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰς εἰσφορὰς. Ἡ ἀνωτέρω προθεσμία δύναται νὰ παρατείνεται δι' ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Τ.Δ.Ε., προκειμένου περὶ Ν.Π.Δ.Α. μέχρι 60 ἡμερῶν, ἐφ' ὅσον συντρέχουν σοβαροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι.

4. Τὸ Ι.Κ.Α. δύναται πρὸς εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν τοῦ νὰ ἐκδίδῃ καὶ χρησιμοποιοῖ ἔνσημα, ἅτινα ἀπολαύουσι τῆς νομικῆς προστασίας τῆς φεσιζομένης διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐκτιθέμενα χαρτόσημα, ἐξομειούμενα ἀπολύτως πρὸς αὐτά.

Δύναται διὰ κανονισμοῦ νὰ ὀρισθῇ εἴτε γενικῶς, εἴτε διὰ κατηγορίας τινὰς ἡσφαλισμένων, ἕτερος τρόπος εἰσπράξεως τῶν εἰσφορῶν, ἐφ' ὅσον οὗτος κρίνεται ὡς προσφορώτερος.

5. Κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μισθῶν, ἐπὶ παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν ὁ ἐργοδότης ὑποχρεοῦται νὰ παρακρατῇ τὰ τμήματα τῶν εἰσφορῶν τὰ βαρύνοντα τοὺς ἡσφαλισμένους.

Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν ἐκπληρώσῃ τὴν ὑποχρέωσιν του ταῦτην ἐντὸς διμήνου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῶν μισθῶν ἢ καταβολῆς τῆς τε ἐργοδοτικῆς καὶ τῆς εἰσφορᾶς τοῦ ἡσφαλισμένου βαρύνει τὸν ἐργοδότην.

6. Ἐὰν ὁ ἐργοδότης δὲν καταβάλλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὰ ἐκ τῶν μισθῶν τῶν ἡσφαλισμένων παρακρατηθέντα κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσά, ἐντὸς τῶν περὶ ὧν ἡ παρ. 3 προθεσιμῶν καταβολῆς εἰσφορῶν, διαπράττει τὸ ἀδικημα ὑπεξαρέσεως εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἀσχέτως ποσοῦ.

Διὰ τὰς βαρυνούσας αὐτὸν εἰσφορὰς, ἐσαρμύζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 1373)1944.

7. Ἡ παρὰ τοῦ ἐργοδότη μὴ καταβολὴ τῶν εἰσφορῶν, δὲν συνεπάγεται διὰ τὸν ἡσφαλισμένον στέρησιν ἢ μείωσιν τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν παροχῶν, ἐπιφυλασσομένης πάντως τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 8 τοῦ παρόντος.

Ἡ παρ' αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν πέραν τοῦ ὑπὸ Κανονισμοῦ ὀρισθῆσόμενου χρόνου συνεπάγεται στέρησιν τῶν παροχῶν.

8. Ὁ ἡσφαλισμένος δύναται νὰ λάβῃ γνώσιν ὅποτεθέπτει τῶν στοιχείων τῶν ἀφορώντων τὴν ἀσφαλιστικὴν του σχέσιν.

Ὁ ἡσφαλισμένος δικαιούται ἐντὸς ἑξαμήνου ἀνασπτικῆς προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν στοιχείων τῶν συνιστάντων τὴν ἀσφαλιστικὴν του σχέσιν (χρόνος ἀσφαλίσεως, κατάταξις εἰς ἀσφαλιστικὴν κλάσιν) νὰ ὑποβάλλῃ ἀντιρρήσεις κατ' αὐτῶν. Παρελθούσης ἀποάκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἢ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις, θεωρεῖται ἀκριβῆς ὡς πρὸς τὸν διαδραμόντα χρόνον, ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Διὰ τὴν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἀσφαλιστικὴν σχέσιν, τυχὸν ἀντιρρήσεις δύναται νὰ υποβληθῶν ἐντὸς ἔτους τοῦ πολὺ ἀπὸ τῆς ἀνακοινώσεως εἰς τὸν ἡσφαλισμένον τῶν σχετικῶν στοιχείων. Παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ταύτης, ἢ ἐκ τῶν στοιχείων τοῦ Ι.Κ.Α. προκύπτουσα ἀσφαλιστικὴ σχέσις λογίζεται ἀκριβῆς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν.

Διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῆσονται πᾶσαι αἱ σχετικαὶ μετὰ τὸ ἀνωτέρω λεπτομέρειαι καὶ ὁ τρόπος τῆς διορθώσεως τῶν διασφῶν στοιχείων.

9. Πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ἐκάστοτε ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλειν προσώπων, τοῦ ἀριθμοῦ τούτων καὶ τῶν καταβλητέων εἰσφορῶν, οἱ ἐργοδοταὶ ὑποχρεοῦνται.

α) Νὰ μεριμνῶν διὰ τὸν ἐσοδισμὸν τῶν ἀπαχολουμένων παρ' αὐτοῖς προσώπων διὰ ἀσφαλιστικῆς ταυτότητος.

β) Νὰ τηρῶσι κατὰ τοὺς ὀρισμοὺς κανονισμοῦ καταστάσεις προσωπικοῦ καὶ νὰ διαφυλάττωσι ταύτας ἐπὶ πενταετίαν.

γ) Νὰ ἐπιτελέσωσιν εἰς τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθῆσόμενα ὄργανα τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τοῦ Κράτους, τὴν ἐξέτασιν τῶν ὡς ἄνω καταστάσεων, τῶν ἐμπορικῶν των βιβλίων καὶ παντὸς ἑτέρου στοιχείου, ὡς καὶ τὴν ἐπιτόπιον ἔρευναν πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἀκριβείας τῶν ἐν αὐτοῖς ἐγγραφῶν.

Οἱ ἐργοδοταὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν ὡσαύτως εἰς τὸ ἐν λόγῳ ὄργανον, πᾶσαν πληροφορίαν δυναμένην νὰ καταστήσῃ εὐχε-

ρή και αποτελεσματική την ενάσκησιν του ελέγχου, προς εξασφάλισιν της καλής εφαρμογής του παρόντος νόμου και των εις εκτέλεσιν τούτου εκδοθησόμενων Κανονισμών. Της υποχρέωσης, περί ης το εδάφιον β' της παρούσης παραγράφου, δύναται να απαλλαγώσιν εργοδότηι μη απασχολούντες συνήθως πλέον των τριών ήσφαλιζόμενων, κατά τὰ ειδικώτερον δια κανονισμού ορισθησόμενα.

δ) Να υποβάλλουν εις τὰς υπηρεσίας του Ι.Κ.Α. κατά τὰ ειδικώτερον εν τῷ κανονισμῷ ορισθησόμενα, αντίγραφα τῶν περι ὧν τὸ εδάφιον α' καταστάσεων.

10. Τὰ περι ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος ὄργανα, υποχρεοῦνται νὰ τηρῶσιν ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν διὰ πᾶν, ὅτι κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθυκόντων των ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, καὶ δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος νόμου καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς ἀσφαλίσεως.

11. Ἐὰν ὁ εργοδότης παραβαίη τὴν υποχρέωσιν πρὸς τήρησιν καὶ διαφύλαξιν τῶν περι ὧν ἀνωτέρω στοιχείων, ἡ δὲν τηρῆ ταῦτα προσηκόντως, ἡ ἀρνήται νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τοὺς ὁρισμοὺς τῆς παραγράφου 9, ἐκ τούτου δὲ δυσχεραίνεται ἡ ἐξακρίβωσις τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν ἀσφάλισιν προσώπων, ἡ τῶν καταβληθῶν εἰσφορῶν, αὐταὶ καθορίζονται κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τοῦ Ι.Κ.Α.

12. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δύναται νὰ ζητῆ ὅποτεδήποτε κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον, τὴν ὑποβολὴν αὐτῷ παντὸς στατιστικοῦ στοιχείου σχετιζομένου πρὸς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Ι.Κ.Α. ὡς καὶ νὰ παραγγέλλῃ τὴν περιοδικὴν ὑποβολὴν αὐτῷ συναφῶν στοιχείων, ἐντὸς ὁρισμένων προθεσμιῶν. Ἡ μὴ ἐμπρόθεσμος ὑποβολὴ τῶν ἀνωτέρω στοιχείων, συνιστᾷ βαρὺ πειθαρχικὸν παράπτωμα διὰ τὸν ὑπαίτιον τῆς μὴ ἐμπροθέσμου ὑποβολῆς τούτων.

13. Τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται ὅπως ὑποβάλλῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐργασίας καὶ εἰς τὴν Γεν. Δ' νσιν Δημοσίου Λογιστικοῦ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, εἰς τὴν ἀρχὴν μὲν ἐκάστου ἡμερολογιακοῦ τριμήνου λογιστικὴν κατάστασιν ἐσόδων καὶ ἐξόδων διὰ τὸ προηγούμενον ἡμερολογιακὸν τρίμηνον εἰς τὴν ἀρχὴν δὲ ἐκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἀντίγραφον τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ ἀπαλογισμοῦ του διὰ τὸ παρελθὸν ἡμερολογιακὸν ἔτος.

* Ἄρθρον 27.

1. Εἰσφοραὶ μὴ καταβληθεῖσαι ἐντὸς τῆς προθεσμίας τοῦ ἄρθρου 26 παράγραφος 3, ἐπιβαρύνονται διὰ προσθέτου τέλους ἴσου πρὸς 20 ο)ο τούτων, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ὑπόχρεος διὰ τὴν καταβολὴν εργοδότης προβῆ εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν πρὸ πάσης καταλογιστικῆς πράξεως ἡ καὶ τὸ βραδύτερον ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὸν κοινοποιήσεως τῆς σχετικῆς καταλογιστικῆς πράξεως, ὅτε τὸ πρόσθετον τέλος περιορίζεται εἰς 10 ο)ο.

2. Ἐπιφυλασσομένης τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνωτέρω παραγράφου ἡ καθυστέρησις τῆς καταβολῆς τῶν εἰσφορῶν δι' ἑκαστον συμπληρούμενον τρίμηνον ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου μηνὸς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβεβαιώθησαν εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. ἵνα εἰσπραχθῶν ἀναγκαστικῶς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, συνεπάγεται ἐπιβαρύνσιν τοῦ εργοδότη δι' ἐτέρου προσθέτου τέλους 10 ο)ο. Ἡ τοιαύτη κατὰ τρίμηνον ἐπιβαρύνσις τοῦ εργοδότη διὰ προσθέτων τελῶν, δὲν δύναται πάντως νὰ ὑπερβῆ τὸ ποσοστὸν 100 ο)ο τῆς ἀρχικῶς βεβαιωθείσης ὀφειλῆς.

3. Αἱ κατὰ τὸν παρόντα νόμον ἀπαιτήσεις τοῦ Ι.Κ.Α. ἐκ καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσθέτων τελῶν ἡ ἐπαυξησέων τῶν εἰσφορῶν, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 54 § 3, εἰσπράττονται διὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ Ν. Δ. 1383)1942 συσταθέντος «Δημοσίου Ταμεῖου Ἐσόδων Ι.Κ.Α.» ἡ τῶν ἀρμόδιων δημοσίων Ταμείων ἡ τῶν ἀρμόδιων υπηρεσιῶν τοῦ Ι.Κ.Α., κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων». Τὴν κατὰ τὸν νόμον 5940)33 «περὶ εἰσπράξεως δημοσίων ἐσόδων», παρεχόμενῃ εὐχέρειαν ἀναστολῆς καταβολῆς ὀφειλομένων ἡ τυμμητικῆς καταβολῆς, ἀσκει τὸ κατὰ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ Ι.Κ.Α. ἀρμόδιον ὄργανον.

Ὡς τακτοποιήσις τῶν περι ὧν τὸ ἄρθρον 57 § 1 καθυστερουμένων εἰσφορῶν, νοεῖται καὶ ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου δήλωσις περὶ ἐξοφλήσεως αὐτῶν διὰ 12 μηνιαίων δόσεων. Ἡ μὴ

καταβολὴ δόσεως τινὸς ἐντὸς 15 ἡμέρου ἀφ' ἧς κατέστη ἀπαιτητὴ, καθιστᾷ ἀπαιτητὸν ὀφειλῆρον τὸ ποσὸν τῶν καθυστερουμένων εἰσφορῶν, προσηυξημένον κατὰ 50 ο)ο.

4. Ὡς τίτλοι διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξίν τῶν περι ὧν ἀνωτέρω ἀπαιτήσεων χρησιμεύουσι καταστάσεις ὀφειλετῶν.

5. Κατὰ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτελέσεως ἐπιτρέπονται προσφυγαὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικαίου Δικητικῆς Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων τούτου, ἐπιτρέπεται ἔρσεις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροδικαίου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ποσῶν ὑπερβαίνοντων τὸ 50 πλάσιον τοῦ τεκμηρίου ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

6. Ἐν περιπτώσει εἰσπράξεως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ πλειστηριασμοῦ ἡ ἀναγγελίας εἰς τὴν πτώχευσιν, ἡ κατάταξις αὐτῶν γίνεται προνομιακῶς μετὰ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς παρ. 4 τοῦ ἄρθρου 940 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ ἐνδεχομένης δὲ ἀνεπαρκείας τοῦ ἀπομένοντος ὑπολοίπου πρὸς ἐντελῆ ἐξόφλησιν, αἱ οὗτω συντρέχουσαι προνομιακαὶ ἀπαιτήσεις κατατάσσονται συμμετρως.

7. Τῇ δικαίωμα πρὸς εἰσπραξίν τῶν εἰσφορῶν, παραγράφεται μετὰ πενταετίαν ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, καὶ ὁ αὐταὶ κατέστησαν ἀπαιτηταί.

Ἐπὶ τῆς τοιαύτης παραγραφῆς, ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν αἱ διατάξεις περὶ βραχυπροθέσμων παραγραφῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Κώδικος.

8. Εἰσφοραὶ ἀχρεωστῆτως εἰσπραχθεῖσαι, ἐπιστρέφονται ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου, ἐντόκως πρὸς 5 ο)ο. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἰσχύει διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν κλάδων ἀσφαλίσεως παροχῶν ἀσθενείας εἰς χρέμα καὶ εἰς εἶδος εἰσπραχθεῖσας ἀχρεωστῆτως εἰσφοράς.

Ὁ ἡσφαλισμένος δικαιούται ν' ἀπαιτῆται τὴν ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτὸν πληρωμὴν τοῦ ἀναλογούντος αὐτῷ ἐξ εἰσφορῶν του ποσοῦ ἐκ τῶν ἀχρεωστῆτως εἰσπραχθειῶν εἰσφορῶν μετὰ τοῦ ἐκ 5 ο)ο τόκου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Παροχαὶ Ἀσφαλίσεως.

Σύνταξις ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου.

* Ἄρθρον 28.

1. Ὁ παρὰ τὸ Ἰδρύματι ἡσφαλισμένος δικαιούται συντάξεως λόγῳ γήρατος ἡ ἀναπηρίας ἐὰν :

α) Ἐπραγματοποίησε δύο χιλιάδας πεντακοσίας (2.500) τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας καὶ δὲν συντρέχει περίπτωσις ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ παρόντος, συνεπλήρωσε δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸ ἐπόμενον εδάφιον β' ἔρια ἡλικίας ἡ κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἐνοσίαν τῆς ἐπομένης παραγράφου, ἡ

β) Ἐπραγματοποίησεν ἀνὰ ἑκάστον (100) τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας κατ' ἑκάστον τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους κατ' ὃ συνεπλήρωσε τὸ βῆον προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ τὸ βῆον προκειμένου περὶ θηλέων ἔτος τῆς ἡλικίας ἡ κατ' ὃ ὑπέβαλε τὴν περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ συντάξεως λόγῳ γήρατος αἴτησίν του μετὰ τῆς συμπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω ὁρίων ἡλικίας ἡ κατ' ὃ κατέστη ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἐνοσίαν τῆς ἐπομένης παραγράφου.

Προκειμένου εἰδικῶς περὶ ἡσφαλισμένων συνταξιοδοτούμενων παρὰ τοῦ Δημοσίου ἡ παρ' ἐτέρου Ὄργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ συνταξιοδοτήσεώς των, διὰ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἡ γήρατος παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., δέον ὅπως ὁ ἡσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος ἡ συνεπλήρωσε τὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὅρια ἡλικίας καὶ ἐπραγματοποίησε ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ εδάφει β' προϋποθέσεων καὶ 1500 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας, συνυπολογιζομένων εἰς ταύτας καὶ τῶν κατὰ τὸ εδ. β' ἡμερῶν, μὴ ἐφαρμοζομένης δὲ ὡς πρὸς τούτους τῆς διατάξεως τοῦ εδαφίου α'.

2. Ὁ ἡσφαλισμένος θεωρεῖται ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἐνοσίαν τῆς διατάξεως τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἐὰν λόγῳ παθῆσεως ἡ βλάβης ἡ ἐξασθενήσεως σωματικῆς ἡ ψυχικῆς, ἐξαιρέτως τοῦλάχιστον κατ' ἰατρικὴν πρόβλεψιν διαρκείας, δὲν δύναται νὰ κορδίξῃ δι' ἐργασίας ἀναπνευστικῆς εἰς τὰς δυνάμεις, τὰς δεξιότητες, τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν συνήθη αὐ-

του επαγγελματικῆν ἀπασχόλησιν, πλέον του τρίτου ἐκείνου ὡς συνήθως κερδίζει ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ καὶ επαγγελματικῆν κατηγορίᾳ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἀνδρῶπος τῆς αὐτῆς μορφώσεως.

Ἐὰν ὁ ἠσφαλισμένος δύναται νὰ κερδίῃ ὑπὸ τὰς ἐν τῷ προηγούμενῳ ἐδαφίῳ ὀριζομένης προϋποθέσεις καὶ ὕρους, πλέον μὲν του τρίτου οὐχὶ ὅμως καὶ τῶν 2)3 ἐκείνου ὡς κερδίζει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ὑγιῆς ἀνδρῶπος, δικαιούται, ἐφ' ὅσον εἶχε συμβληθῆσθε καὶ τὸν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας, εἰδικὸν ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἴσου πρὸς τὸ ποσὸν τῆς θὰ ἐδικαιούτο συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας. Τὸ ἀνωτέρω ἐπίδομα καταβάλλεται ἀδιαφόρως ἀπὸ τῆς ἐπιδοματοῦχου οἰκισθῆσθε ἐξηρητημένης ἢ αὐτοτελοῦς ἀπασχολήσεως καὶ ἐπὶ μίαν διετίαν τὸ πολὺ. Ἡ καταβολὴ ὅμως του ἐπιδόματος τούτου δύναται νὰ ἐξαρτῆται ἐκ τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους του ἐπιδοτουμένου τῆς ὑποδεικνυμένης αὐτῷ παρὰ του Ι.Κ.Α. επαγγελματικῆς ἀναπροσαρμογῆς.

3. Ἐὰν ἠσφαλισμένος κατέστη ἀνάπηρος ἐκ προθέσεως ἢ συνεπείᾳ πλημμελείᾳτος ἢ κακουργήματος παρ' αὐτοῦ διαπραχθέντος, ἀποδεικνύεται δὲ ἡ ἐνοχὴ του διὰ τελεσιδικίου δικαστικῆς ἀποφάσεως, δὲν δικαιούνται συντάξεως ἀναπηρίας ἢ ἐπίδοματος ἀναπροσαρμογῆς. Ἐὰν ὅμως ὑπάρχωσι πρόσωπα ἐκ τῶν εἰς τὴν παράγραφον 6 ἀναφερομένων, ταῦτα δικαιούνται τῆς συντάξεως ἢ θὰ ἐδικαιούτο εἰς περίπτωσιν θανάτου του ἠσφαλισμένου.

4. Ἡμέραι ἐργασίας πραγματοποιούμεναι κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 1 ὀρίων ἡλικίας, συνυπολογίζονται ἅπασαι εἰς τὰς ὑπὸ τῆς αὐτῆς παραγράφου 1 ἀπαιτούμενας ἡμέρας ἐργασίας, αἱ κατὰ τὰ ἐπόμενα ὅμως ἔτη πραγματοποιούμεναι συνυπολογίζονται μετ' ἀφαίρεσιν 50 ἡμερῶν ἐκ τῶν πραγματοποιηθειῶν καθ' ἑκάστην ἡμερολογιακὴν ἔτος.

5. Ἐὰν ὁ παρὰ τῷ Ἰδρύματι ἠσφαλισμένος συμπλήρωσε 2.500 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐξ ὧν ἀνά 100 τοὐλάχιστον καθ' ἑκάστην τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγούμενων του ἔτους καθ' ὃ ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις περὶ ἀπονομῆς συντάξεως, δικαιούται συντάξεως γήρατος ἡλαττωμένης κατὰ τὸ 1)200 τῆς πλήρους μηνιαίας συντάξεως, δι' ἑκάστην μῆνα ἐλλείποντα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς παραγράφου 1 του παρόντος ἄρθρου ὀριζομένων ὀρίων ἡλικίας, ἐφ' ὅσον συνεπλήρωσε τὸ 60ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένου καὶ τὸ ὅσον ἔτος τῆς ἡλικίας προκειμένου περὶ ἠσφαλισμένης.

Ἀπὸ τῆς συμπληρώσεως τῶν αὐτῶν ὀρίων ἡλικίας, ἦτοι του 60οῦ προκειμένου περὶ ἀρρένων καὶ του 55ου προκειμένου περὶ θηλέων, δικαιούνται συντάξεως συνταξιοῦτων τῶν προϋποθέσεων τῆς παραγράφου 1 ἐδ. α' καὶ δι' ἄνευ τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω μειώσεων, οἱ ἠσφαλισμένοι οἱ ἐπὶ μακρὸν ἀπασχολούμενοι εἰς ἰδιαίτητως βραχέα καὶ ἀνθυγιαῖνα ἐπαγγέλματα καθοριζόμενα διὰ Κανονισμοῦ, ὅστις θέλει καθορίσει πλὴν του χρόνου ἀπασχολήσεως εἰς τὰ ἐν λόγῳ ἐπαγγέλματα καὶ πᾶν σχετικὸν μὲ τὴν συνταξιοδότησιν τοῦτον ζήτημα.

Ὁ δὲ τῆς παρούσης διατάξεως προβλεπόμενος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς Κανονισμὸς δὲν δύναται νὰ τεθῆ ἐν ἰσχύϊ πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1953.

6. Ἐν περιπτώσει θανάτου συνταξιούχου του Ι.Κ.Α. λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἠσφαλισμένου συγγόνου ἐπιδοματος ἀναπροσαρμογῆς κατὰ τὰ ἐν παρ. 2 ἐδ. δευτέρου ὀριζόμενα, ἀδιαφόρως ὀρίου ἡλικίας ὡς καὶ ἐν περιπτώσει θανάτου ἠσφαλισμένου, ἐὰν ὁ θανὼν εἶχε πραγματοποιήσει τὸν ἐν παρ. 1 ἐδ. α' ὀριζόμενον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἢ ἀνά 100 τοὐλάχιστον καθ' ἑκάστην τῶν πέντε ἡμερολογιακῶν ἐτῶν ἀμέσως προηγούμενων του ἔτους καθ' ὃ ἐλάβε χώραν ὁ θάνατος, δικαιούνται συντάξεως κατὰ τὰς ἐπομένως παραγράφους :

α) Ἡ χήρα ἢ ὁ ἄρθερος καὶ ἀνάπηρος χήρος, οὗ ἡ συντήρησις ἐδάφους κυρίως τὴν θανούσαν.

β) Τὰ νόμιμα τέκνα, τὰ νομιμοποιηθέντα, ἀναγνωρισθέντα καὶ υἰοθετηθέντα, ὧν ἡ υἰοθεσίς ἐλάβε χώραν ἐν τοὐλάχιστον ἔτος πρὸ του θανάτου του ἢ τῆς χορηγήσεως συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς εἰς τὸν θανόν πατέρα καὶ τὰ ὅμοια

δὲν λαμβάνουσιν ὡπωσδήποτε σύνταξιν ἐκ του Ι.Κ.Α. καὶ ἐπὶ θανάτου ἠσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματοῦχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ νόδια αὐτῆς τέκνα.

γ) Οἱ κατὰ τὸν χρόνον του θανάτου ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματοῦχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ὄρφανοὶ πατρός καὶ μητρός ἔγγονοι καὶ προγονοί, ἐφ' ὅσον πάντες οὗτοι συνετηροῦντο κυρίως ὑπὸ του θανόντος (τῆς θανούσης).

δ) Οἱ γονεῖς, ἐὰν ἡ συντήρησις των ἐδάφους κυρίως τὸν θανόντα (ἢ τὴν θανούσαν).

7. Ἡ χήρα (χήρος) δὲν δικαιούται συντάξεως.

Α'. Ἐὰν ὁ θάνατος του συζύγου (τῆς συζύγου) ἐπῆλθε πρὸ τῆς παρέδου ἐξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως του γάμου, ἐκτός :

α) Ἐὰν ὁ θάνατος ὀφείλεται εἰς ἀτύχημα ἐργατικὸν ἢ μῆ.

β) Ἐὰν, ὕρισταμένου του γάμου, ἐγεννήθη ἢ διὰ του γάμου ἐνομιμοποιήθη τέκνον.

γ) Ἐὰν ἡ χήρα κατὰ τὸν χρόνον του θανάτου τελῆ εἰς κατὰστασιν ἐγκυμοσύνης, καὶ

Β'. Ἐὰν ὁ θανὼν (ἢ θανούσα) ἐλάμβανε κατὰ τὴν τελεσιν του γάμου σύνταξιν ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς, ὁ δὲ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ τῆς πρὸδου 24 μηνῶν ἀπὸ τῆς τελέσεως του γάμου, ἐκτός ἀν καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ συντρέχη λόγος τις ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑπὸ στοιχ. α', β' καὶ γ' ἀναφερομένων.

8. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἰς ἣν δικαιούται ἡ χήρα (χήρος), ἴσούται πρὸς τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ του ποσοῦ τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

9. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως εἰς ἣν δικαιούται ἑκάστην τέκνον, ἴσούται πρὸς τὰ εἴκοσιν ἑκατοστὰ του ποσοῦ τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

Προκειμένου ὅμως περὶ τέκνου ὄρφανου ἐξ ἀνωτέρων τῶν γονέων, ἡ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδαφίον σύνταξις αὐτοῦ τριπλασιάζεται.

Τὸ σύνολον πάντως τῶν συντάξεων τῆς χήρας (χήρου) καὶ τῶν τέκνων, δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίη τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης) καὶ μὴ ὑπαρχούσης χήρας (χήρου) δικαιουμένης συντάξεως, τὰ ὀγδοήκοντα ἑκατοστὰ του ἐν λόγῳ ποσοῦ.

Ἐὰν τὸ σύνολον τῶν συντάξεων ὑπερβαίη τὰ ὄρια του προηγούμενου ἐδαφίου, ἡ σύνταξις ἐκάστου δικαιουμένου μειοῦται ἀναλόγως.

10. Οἱ περὶ ὧν ἡ παράγραφος 6 ἔγγονοι, προγονοὶ καὶ γονεῖς δικαιούνται συντάξεως, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν χήρα (χήρος) ἢ τέκνα δικαιούμενα συντάξεως ἢ ἐπὶ ὑπαρχόντων τοιούτων, διὰ τῆς ἐκανοποίησεως τῶν εἰς σύνταξιν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ἐξαντλεῖται τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης).

11. Τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως ἐκάστου ἐγγόνου, προγονοῦ, του πατρὸς ἢ τῆς μη χήρας μητρός, ἴσούται πρὸς τὰ εἴκοσιν ἑκατοστὰ τῆς συντάξεως του θανόντος (τῆς θανούσης), τῆς δὲ χήρας μητρός εἰς τὰ 40 ο)ο τῆς αὐτῆς συντάξεως, γὰρ εἰς ὅμως τὸ σύνολον τῶν συντάξεων τῶν ἐγγόνων, προγονῶν καὶ γονέων νὰ δύναται νὰ ὑπερβῆ, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τῆς προηγούμενης παραγράφου τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως του θανόντος (θανούσης), ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ περιπτώσει τῆς αὐτῆς παραγράφου τὸ ποσὸν τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς ἐν λόγῳ συντάξεως μετὰ τὴν ἐκανοποίησιν του εἰς σύνταξιν δικαιώματος τῆς χήρας (χήρου) ἢ τῶν τέκνων.

Αἱ διατάξεις του τελευταίου ἐδαφίου τῆς παραγράφου 9 ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐν προκειμένῳ.

12. Ὡς σύνταξις του θανόντος (θανούσης) διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ποσῶν τῶν συντάξεων τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον μετῶν οἰκογενεῖα, λογίζεται τὸ ποσὸν τῆς βραχίτης συντάξεως, (ἄρθρον 29 παρ. 1 ἐδαφ. α' καὶ β') τὸ ὅποσον ἐλάμβανεν ὁ θανὼν (θανούσα) συνταξιούχος λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ὁ (ἢ) ἐπιδοματοῦχος λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ἢ εἰς ὃ θὰ ἐδικαιούτο ὁ θανὼν ἀν κατὰ τὴν ἡμέραν του θανάτου του καθίστατο ἀνάπηρος, μὴ συνυπολογιζόμενων τῶν τυχόν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενεακῶν βραβῶν καὶ ἀπολύτου ἀναπηρίας.

13. Πρόσωπα, ἐκ τῶν κατὰ τὸ παρὸν ἄρθρον δικαιουμένω συντάξεως, στερούνται παντὸς ἐπ' αὐτῆς δικαιώματος, ἐὰν δι' ἀποφάσεως ποινικοῦ δικαστηρίου, ἤθελον καταδικασθῆ διὰ πρᾶξιν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ θάνατος τοῦ ἠσφαλισμένου ἢ τοῦ συνταξιούχου (τῆς ἠσφαλισμένης ἢ τῆς συνταξιούχου).

Ποσὸν συντάξεως - Ἐναρξίς - Λήξις.

Ἄρθρον 29.

1. Τὸ ποσὸν τῆς ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ χορηγουμένης βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος ἀποτελεῖται :

α) Ἐκ ποσοῦ ἴσου πρὸς 80 ο)ο τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς περὶ ἧς ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 25 1ης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, σὺν 10 ο)ο ἐπὶ τῆς τυχόν διαφορᾶς τῆς ὑπαρχούσης μετὰ τὸ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως 1 καὶ τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 37 ὀριζόμενα. Ἡ μηνιαία βασικὴ σύνταξις ὑπολογίζεται πολλαπλασιαζομένου τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερθέντος ποσοῦ ἐπὶ 25.

β) ἐκ προσαυξήσεων τοῦ κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἐξευρισκομένου ποσοῦ ἴσων :

αα) πρὸς 4 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὰς πρώτας ἐννεακοσίας ἐνετήχοντα ἐννέα τοιαύτας, δι' ἧς δὲν χορηγεῖται προσαυξήσεις καὶ μέχρι συμπληρώσεως 3000 ἡμερῶν ἐργασίας.

ββ) πρὸς 3 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 3000 τοιούτων καὶ μέχρις 6000 ἡμερῶν ἐργασίας.

γγ) πρὸς 2 ο)ο ἀνὰ πεντακοσίας ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν συμπλήρωσιν 6000 τοιούτων καὶ ἄνω.

2. Προκειμένου περὶ ἀναπηρίας ὀφειλομένης εἰς ἀτύχημα, τὸ ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις βασικῆς συντάξεως μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βραβῶν, δὲν δύναται νὰ εἶναι κατώτερον τοῦ 60 ο)ο τοῦ γινομένου τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἠσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος, ἐπὶ 25.

3. Αἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος βασικαὶ συντάξεις προσαυξάνονται :

α. Κατὰ 50 ο)ο, ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιούχος εἶναι ἔγγαμος, ἡ δὲ σύζυγός του δὲν ἀσκῆ ἐπάγγελματις ἢ δὲν εἶναι συνταξιούχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου καὶ

β. Κατὰ 20 ο)ο τοῦ αὐτοῦ τῶν ἄνω ποσοῦ διὰ τὸ πρῶτον τέκνον, 15 ο)ο διὰ τὸ δεύτερον τέκνον καὶ 10 ο)ο διὰ τὸ τρίτον τέκνον, νοουμένων ὑπὸ τὴν ἐν ἄρθρῳ 28, παράγραφος β, καθοριζομένην ἐννοίαν, καὶ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ κατὰ τὴν παρ. β τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀρίου ἡλικίας, ἐφ' ὅσον δὲ εἶναι ἄγαμος καὶ δὲν ἀσχοῦν ἐπάγγελματις ἢ δὲν λαμβάνει δι' αὐτὰ προσαυξήσιν ὁ ἕτερος τῶν συζύγων, ἐὰν εἶναι συνταξιούχος Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου ἢ δὲν λαμβάνουν τὰ ἴδια σύνταξιν ἐξ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ ἢ τοῦ Δημοσίου.

4. Οὐδεὶς δικαιούται, παρὰ τοῦ ΙΚΑ, περισσότερων τῆς μιᾶς συντάξεως. Ἐὰν πρόσωπὸν τι δικαιούται πλείονων συντάξεων λαμβάνει τὴν μεγαλύτεραν τοιαύτην.

5. Ἡ καταβολὴ τῶν συντάξεων καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ ἐπομένου ἐκείνου, καθ' ὃν ἔλαβον χώραν τὰ θεμελιεῖσθαι τὸ δικαίωμα γεγονότα. Ἐν πάσῃ ὁμοίᾳ περιπτώσει οὕτῃ δὲν δύναται νὰ ἀναπρέξῃ εἰς χρόνον ἀπώτερον τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως περὶ ἀπονεμῆς συντάξεως ἢ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

Ἐν περιπτώσει ἀπονεμῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας, ὀφειλομένης εἰς ἀσθενεῖαν, τὸ εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς δικαίωμα ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ὃν ἔπαυσε καταβαλλόμενον ἐπίδομα ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον καταβάλλετο τοιαύτων οὐχὶ ὁμοίᾳ καὶ πέραν τοῦ ἔτους ἀναδρομικῶς ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως.

6. Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν ἢ εἰς ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς λήγει εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ὁ θάνατος τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς ἢ ὁ ἀνάπηρος ἔπαυσε νὰ πληροῖ τὰς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 28, παράγραφος β, ἢ ἐπὶ γήρατος εἰς τὸ

τέλος τοῦ μηνὸς καθ' ὃν συνῆψε νέον γάμον καὶ ἐπὶ τέκνων, ἐγγόνων καὶ προγόνων, εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς, καθ' ὃν συνεπλήρωσαν τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των ἢ πρὸ τούτου συνῆψαν γάμον.

Τὸ ἀνωτέρω ὄριον ἡλικίας δὲν ἰσχύει προκειμένου περὶ τέκνου, ἐγγόνου ἢ προγόνου ἀνικάνου πρὸς πᾶσαν βιοποριστικὴν ἐργασίαν.

7. Ἡ καταβολὴ τῆς συντάξεως ἀναπέλλεται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις :

α) Ἐὰν ὁ συνταξιούχος ἐκτίῃ ποινὴν στρεπτικὴν τῆς ἐλευθερίας μεγαλύτεραν τῶν ἐξ ἡμῶν, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐκτίει ταύτην. Ἐφ' ὅσον ὁμοίᾳ ὑπάρχωσι πρόσωπα, ἅτινα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦτου θὰ ἐλάμβανον σύνταξιν, ταῦτα δικαιούνται εἰς τὴν ἀπόληψιν τῆς συντάξεως, ἥτις θὰ καταβάλλετο εἰς ταῦτα ἐν περιπτώσει θανάτου τοῦ συνταξιούχου.

β) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ συνταξιούχος λόγῳ ἀναπηρίας δὲν προσέρχεται κατὰ τὰ διὰ Κανονισμοῦ ὀριζόμενα, πρὸς ἐξέτασιν τῆς καταστάσεώς του.

γ) Ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ συνταξιούχος ἀσκῆ αὐτοτελεῆς ἐπάγγελμα ἢ παρέχῃ ἐξερτημένην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἀποκερδαίνει προκειμένου μὲν περὶ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος, ποσὸν ἀνώτερον τοῦ 25πλάσιου τοῦ ἡμίσεος τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις καὶ προκειμένου περὶ μελῶν οἰκογενείας ποσὸν διπλάσιον τῆς συντάξεώς των.

8. Πρόσωπα λαμβάνοντα σύνταξιν παρὰ τοῦ ΙΚΑ, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, θέλου ἐξακολουθήσει δικαιούμενα ταύτης ἔστω καὶ ἐὰν δὲν πληρώσι τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος μέχρι λήξεως τοῦ δικαιώματος αὐτῶν εἰς σύνταξιν, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.

Τὸ ποσὸν ὁμοίᾳ τῆς συντάξεως τῶν ὡς ἄνω συνταξιούχων ἀναπροσαρμόζεται συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος. Διὰ τὴν τοιαύτην ἀναπροσαρμογὴν αἱ παρὰ τῶν συνταξιούχων πραγματοποιηθεῖσαι ἡμέραι ἐργασίας βάσει τῶν ὁποίων ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις αὐτῶν, λογίζονται ἅπασαι ὡς πραγματοποιηθεῖσαι : α) εἰς τὴν Ἰην κλάσιν προκειμένου περὶ συνταξιούχων ἀμφοτέρων τῶν φύλων μὴ συμπληρωσάντων τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, β) εἰς τὴν ΙΙην κλάσιν προκειμένου περὶ γυναικῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν καὶ γ) εἰς τὴν Vην κλάσιν προκειμένου περὶ ἀνδρῶν ἡλικίας ἄνω τῶν 18 ἐτῶν. Ἐὰν ὁμοίᾳ τὸ οὕτω προκύπτων ἐκ τῆς ἀναπροσαρμογῆς ποσὸν εἶναι κατώτερον τῆς συντάξεως τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, ἐξακολουθεῖ καταβαλλόμενον τὸ ἀνώτερον τοῦτο ποσόν.

9. Ἐν περιπτώσει οὐσιωδῶν ἀξιομειώσεων τοῦ γενικοῦ τιμαρίθμου κόστους τῆς ζωῆς αἱ ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος καταβαλλόμεναι συντάξεις δύναται νὰ ἀξιομειωθῶνται κατὰ ποσοστὸν ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεων τοῦ Δ. Σ. τοῦ ΙΚΑ, ἐγκρινομένων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

10. Τὸ ποσὸν τῶν ὑπὸ τοῦ ΙΚΑ καταβαλλομένων βασικῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας προσαυξάνεται κατὰ 50ο)ο ἐφ' ὅσον ὁ ἀνάπηρος εὐρίσκειται διαρκῶς εἰς κατάστασιν ἀπαιτούσαν συνεχῆ ἐπίβλεψιν, περιποίησιν καὶ συμπαράστασιν ἐτέρου προσώπου (ἀπόλυτος ἀναπηρία).

Ἐπὶ τὰς αὐτὰς ὡς ἄνω προϋποθέσεις προσαυξάνεται κατὰ 50 ο)ο καὶ τὸ ποσὸν τῆς συντάξεως τῶν μελῶν οἰκογενείας ἀποθιώσαντος ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἐπιδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ δὴ ἄνω μειώσεώς τινος τῶν πιστῶν τῶν συντάξεων τῶν δικαιουμένων συντάξεως ἐτέρων μελῶν οἰκογενείας.

11. Τὸ συνολικὸν ποσὸν τῆς ἀπονεμητέας εἰς τὸν δικαιούχον βασικῆς συντάξεως λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν βραβῶν ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ 25σίου τοῦ τεκμηριοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τοῦ ὁποίου ὑπελογίσθη ἡ σύνταξις.

Ἰδιαιτέρα πρόνοια ὑπὲρ τῶν συνταξιούχων.

Ἄρθρον 30.

1. Τὸ ΙΚΑ, δύναται νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς συνταξιούχους περιθάλψιν εἴτε εἰς κατάστημα περιθάλψεως ἀναπήρων ἢ γερόντων, εἴτε εἰς ὄργανοτροφεῖα ἢ ἕτερα εὐαγῆ Ἰδρύματα.

α) Τῆ αἰτήσῃ τῶν ἰδίων συνταξιούχων ἢ τοῦ ἐπιτρόπου, τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτῶν, εἴτε
β) τῆ αἰτήσῃ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς τοῦ τόπου διαμονῆς τῶν συνταξιούχων, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τοξικομανῶν ἢ μεθυσκομένων καθ' ἑξῆς ἢ περὶ πασχόντων ἐξ ἐπικινδύνων ὕψικων ἢ λοιμωδῶν παθήσεων.

2. Ἡ σύνταξις τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθάλπυμένων ἢ θεραπευμένων συνταξιούχων, μειοῦται εἰς τὸ τέταρτον μὲν εἰάν οὗτοι δὲν βαρύνονται διὰ τῆς συντηρήσεως μελῶν οἰκογενείας ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων, εἰς τὸ ἥμισυ δὲ ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει.

3. Ἐάν ὑπαιτιότητι τοῦ συνταξιούχου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ ἀντιλήπτορος αὐτοῦ, δὲν καθίσταται δυνατὴ ἡ χορηγίσις ἢ ἡ συνέχισις τῆς περιθάλψεως, ἐξ ἧς θὰ ἦρητο πιθανῶς ἡ ἀναπηρία, δύναται τὸ Ι.Κ.Α. νὰ στερῇ αὐτὸν τοῦ ὅλου ἢ μέρους τῆς συντάξεώς του ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τοῦ ἔτους.

4. Διὰ κανονισμοῦ θέλουσιν ὀρισθῆ τὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἱατρικὴ περίθαλψις.

Ἄρθρον 31.

1. Εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 33, παρέχεται ἱατρικὴ περίθαλψις, ἐφ' ὅσον ὁ ἡσφαλισμένος ἔχει πραγματοποιήσει 30 τοὐλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας εἴτε κατὰ τὸ προηγούμενον τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀσθενείας ἢ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ ἡμερολογιακῶν ἔτος, εἴτε κατὰ τὸ τελευταῖον πρὸ τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας 15μηνον, μὴ συνυπολογιζομένων πάντως εἰς τὰς ἄνω 50 ἡμέρας ἐργασίας τῶν κατὰ τὸ τελευταῖον ἡμερολογιακῶν τρίμηνον τοῦ 15μήνου πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας.

Διὰ κανονισμοῦ ὀρισθῆσεται ὁ τρόπος, παροχῆς τῆς ἱατρικῆς περιθάλψεως καὶ ἡ ἐκτασις τῶν παροχῶν. Ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ ἡσφαλισμένος ἐλάβηκεν ἐπίδομα ἀνεργίας ἢ ἀσθενείας, θεωροῦνται ὡς ἡμέραι ἐργασίας ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς παρούσης παραγράφου.

2. Οἱ συνταξιούχοι καὶ οἱ ἐπίδοματούχοι λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῶν τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἄρθρον 33, δικαιούνται ἱατρικῆς περιθάλψεως κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα, ἐφ' ὅσον χρόνον τυγχάνουν συντάξεως ἢ ἐπίδοματος ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἐπὶ ἐξ μῆνας μετὰ τὴν λήξιν αὐτῶν.

3. Ἱατρικὴ περίθαλψις, παρέχεται ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένεια, ἔστω καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἔπαυσε πληροῦν τὸ ἡσφαλισμένον πρόσωπον τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1.

Περίθαλψις ὅμως διὰ νέαν περίπτωσιν ἀσθενείας, παρέχεται μόνον ἐφ' ὅσον πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 1.

4. Ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει ἱατρικὰς φροντίδας, παρακλινικὰς ἐξετάσεις πάσης φύσεως, εἰδικὰς θεραπείας, φάρμακα, συνήθη καὶ εἰδικὰ θεραπευτικὰ μέσα καὶ προθέσεις, λουτροθεραπείαν καθὼς καὶ περίθαλψιν εἰς πάσης φύσεως θεραπευτήρια, ὡς τοιούτων νοσημένων τῶν ἀτύλων καὶ τῶν σανατορίων, ἐφ' ὅσον παρίσταται ἀνάγκη, καὶ εἰς ἣν ἔκτασιν ἐπιβάλλει ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς. Αἱ ἱατρικαὶ φροντίδες παρέχονται δωρεάν. Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς παροχὰς τὸ ΙΚΑ δύναται νὰ καθορίσῃ διὰ κανονισμοῦ ποσοστὸν συμμετοχῆς τοῦ ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων μελῶν οἰκογενείας τούτων εἰς τὴν σχετικὴν δαπάνην, μὴ δυναμένην νὰ ὑπερβῇ τὸ 1) 4 ταύτης.

Ἡ χρονολογία ἐνάρξεως χορηγήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων ἐπὶ πλέον τῶν τοῦ Ν. 6298)1934 κατηγοριῶν παροχῶν ἱατρικῆς περιθάλψεως, θέλει καθορισθῆ διὰ Κανονισμοῦ, εἴτε ἐνιαίως διὰ τὸ σύνολον αὐτῶν, εἴτε κατὰ κατηγορίας, ὑποχρεουμένου πάντως τοῦ Ι.Κ.Α. ὅπως ὀλοκληρώσῃ τὴν ἱατρικὴν περίθαλψιν μέχρι 31)12)52.

5. Ἐάν ἐλλείψει κλίνης ἢ ἄλλων θεραπευτικῶν ἐγκαταστάσεων δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ νοσηλεῖα ἀσθενοῦς φυματικῶς εἰς Σανατόριον, εἴτε γενικῶς εἴτε δι' ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον συμφώνως πρὸς τὰ δεδομένα τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, δύναται νὰ ἀναλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ κατ' οἶκον νοση-

λεῖα αὐτοῦ μέχρις ὅτου διαπιστωθῇ ἱατρικῶς ὅτι δὲν χρήζει σανατοριακῆς περιθάλψεως ἢ μέχρις ὅτου ἐξουεθεῖν τὰ μέσα πρὸς παροχὴν τοιαύτης. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ ἀσθενὴς ἐκτὸς τῆς πλήρους ἱατρικῆς περιθάλψεως, ἢ ὅποια παρέχεται πρὸς αὐτὸν κατ' οἶκον λαμβάνει ἐπὶ πλέον τὰ βασικὰ εἶδη τοῦ καθημερινῶν διαιτολογίου τῶν φυματικῶν, τοῦ προβλεπομένου διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς σανατόρια τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ διὰ λογαριασμοῦ τούτου εἰς ἕτερα τοιαῦτα ἢ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν εἰς χρήμα συμφώνως πρὸς τὰ διὰ κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα.

Ἡ παροχὴ τῶν τροφίμων ἢ τοῦ ἀντιτίμου τούτων ἐξακολουθεῖ καὶ ἐπὶ 6 μῆνας μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ ἀσθενοῦς ἐκ τοῦ σανατορίου ἢ τὴν διαπίστωσιν τῆς ἐκλείψεως τῆς ἀνάγκης σανατοριακῆς περιθάλψεως, προκειμένου περὶ νοσηλευομένου κατὰ τὰ ἀνωτέρω κατ' οἶκον ἀσχέτως πρὸς τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 38 χρηματικὸν ἐπίδομα ἀσθενείας.

6. Ἐάν ἐν τῷ τόπῳ διαμονῆς τοῦ ἀσθενοῦς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ νοσηλεῖα ἐν Θεραπευτηρίῳ ἢ ἡ παροχὴ τῶν δευστῶν εἰδικῶν ἱατρικῶν φροντίδων καὶ γενικῶς τῆς δεύσεως ἱατρικῆς περιθάλψεως ἣν ἀπαιτεῖ ἡ ἀσθενεία του, τὸ Ι.Κ.Α. συμμετέχει καθ' ὃ μέτρον καὶ ὑφ' οὗ οὐς ἔρους καὶ προϋποθέσεις θέλει ὀρίζει κανονισμός, εἰς τὰς δαπάνας πρὸς μετάβασιν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἐνδὸς συνοδοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς του εἰς τὸ πλησιέστερον κέντρον, ἐνθα εἶναι δυνατόν νὰ παρασχεθῇ εἰς αὐτὸν ἡ δεύουσα ἱατρικὴ περίθαλψις.

7. Εἰς περίπτωσιν τοκετοῦ ἡσφαλισμένης ἢ συνταξιούχου ἢ συζύγου ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου ἢ ἱατρικὴ περίθαλψις περιλαμβάνει τὴν δέουσαν μαιευτικὴν περίθαλψιν κατ' οἶκον, ἐν μαιευτηρίῳ ἢ θεραπευτηρίῳ, τὴν παροχὴν φαρμάκων κλπ. κατὰ τοὺς διαγραφόμενους παρὰ τῶν Κανονισμῶν ὅρους.

Εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας παροχῆς μαιευτικῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω περιθάλψεως, χορηγεῖται ἐφ' ἅπαξ ἐπιπλέον ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., εἰς ποσὸν οὐχὶ πάντως κατώτερον τοῦ 5πλασίου τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀνωτάτης ἀσφαλιστικῆς κλάσεως.

8. Ὁ τρόπος τῆς παροχῆς τῶν ἱατρικῶν φροντίδων, αἱ σχέσεις Ι.Κ.Α. καὶ ἱατρῶν, φαρμακοποιῶν καὶ θεραπευτηρίων γενικῶς, τὰ τοῦ καταλογισμοῦ αὐτῶν δι' ἀδικαιολογητῶς πραγματοποιηθείσας παροχὰς, καὶ πᾶν ἕτερον σχετικὸν θέμα, θέλουσι καθορισθῆ διὰ Κανονισμοῦ. Διὰ Κανονισμοῦ θέλει ἐπίσης ρυθμισθῆ ὁ τρόπος χορηγήσεως φαρμάκων. Δυναμένου τοῦ Ι.Κ.Α. νὰ εἰσάγῃ, παρασκευάζῃ, ἀποθηκεύῃ καὶ νὰ χρηρῆθῃ φάρμακα, φαρμακευτικὴν καὶ ὀργανομικροβιολογικὴν, καὶ παντὸς εἶδους προθέσεις εἰς τὰ δικαιούμενα πρόσωπα. Τὸ Ι.Κ.Α. ἀσκει ἐλεγχον τῶν παρεχομένων φαρμάκων διὰ δειγματοληψιῶν, ὧν τὰς καθ' ἕκαστον λεπτομερείας θέλει ρυθμίζει κανονισμός.

9. Ἄπασαι αἱ περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον χρηματικαὶ παροχαὶ ἀντικαταστάσεως εἰς εἶδος τοιούτων, βαρύνουσι τὸν κλάδον παροχῶν ἀσθενείας καὶ μητρότητος εἰς εἶδος.

10. Εἰδικῶς διὰ τὴν παροχὴν σανατοριακῆς περιθάλψεως ἢ τῶν ἀντὶ ταύτης ἀναφερομένων ἐν παρ. 5 τοῦ παρόντος παροχῶν, ἀπαιτεῖται ἐκτὸς τῶν ἐν § 1 ὀριζομένων προϋποθέσεων καὶ ἡ πραγματοποίησις ἐκ μέρους τοῦ ἡσφαλισμένου τριακοσίων πενήκοντα (350) τοὐλάχιστον ἡμερῶν ἐργασίας κατὰ τὰ τέσσαρα προηγούμενα τῆς ἡμέρας τῆς ἀναγγελίας ἡμερολογιακὰ ἔτη.

Ὡσαύτως ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς παροχῆς σανατοριακῆς περιθάλψεως εἰς μέλη οἰκογενείας ἡσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου λόγῳ ἀναπηρίας ἢ γήρατος ἢ ἐπίδοματούχου λόγῳ ἀναπροσαρμογῆς δὲν δύναται νὰ ὀρισθῆ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ εἰς χρόνον προγενέστερον τῆς 1 Ἰανουαρίου 1954, μὴ ἐφαρμοζομένης διὰ τὴν παροχὴν ταύτης τῆς διατάξεως τῆς παρ. 4 ἐδ. δευτέρου τοῦ παρόντος ἄρθρου. Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης προτάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ἢ ὡς ἄνω ἡμερομηνία δύναται, ἐάν συντρέχουν σοβαροὶ πρὸς τοῦτο λόγοι νὰ μετατίθεται μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1954.

Ἐξοδα κηδείας.

Ἄρθρον 32.

1. Εἰς περίπτωσιν θανάτου ἡσφαλισμένου πληρῶντος τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 ἐδ. β' προϋποθέσεις ἢ συνταξιούχου λόγῳ

ἀναπηρίας ή γήρατος, καταβάλλεται έρ' άπαξ βροθύημα δι' έξοδα κηδείας όριζόμενον δι' απόφασις του Δ. Ν. και μή ενώνμενον να όρίζηται κατώτερον του 8πλάσιου του τεμαχίου ήμερομισθίου της άνωτάτης ασφαλιστικής κλάσεως. Τό άνωτέρω βροθύημα καταβάλλεται και όταν ο θάνατος του ήσφαλισμένου έπληθον μετά την έκλειψιν των άνωτέρω προϋποθέσεων διαρκούντος όμως του χρόνου περιθάλψεως του παρ' του Ι.Κ.Α. συμφώνως τώ άρθρω 31 παράγρ. 3 του παρόντος.

2. Τά έξοδα κηδείας καταβάλλονται εις την χήραν ή έάν δέν υπάρχει χήρα, εις τον κατά την κρίσιν του Ι.Κ.Α. επιμεληθέντα της κηδείας έαρόνουν δέ τον κλάδον παροχών άσθνεύειας και μητρύτητας εις χρέμα.

3. Επί περιπτώσεων θανάτου ήσφαλισμένου ή συνταξιούχων ή μελών οικογενείας τούτων νοσηλευσμένων εις θεραπευτήρια δια λογαριασμόν του Ι.Κ.Α. έρ' όσον ούδεις εμφανίζεται όπως επιμεληθή της κηδείας, το Ι.Κ.Α. αναλαμβάνει άπ' εούθείας, την επιμέλειαν ταύτης.

Μέλη οικογενείας.

Άρθρον 33.

1. Προς έφαρμογήν των διατάξεων του άρθρου 31 τά κάτωδι πρόσωπα θεωρούνται μέλη της οικογενείας του ήσφαλισμένου ή του συνταξιούχου λόγω άναπηρίας ή γήρατος ή του επιδοματούχου λόγω άναπροσαρμογής.

α) Η σύζυγος, ή ο άνάπηρος και άπορος σύζυγος.

β) Τά άγαμα τέκνα (νόμιμα, νομιμοποιηθέντα, άναγνωρισθέντα, υιοθετηθέντα, προγονοί) και επί ήσφαλισμένης ή θήλεος συνταξιούχου λόγω άναπηρίας ή γήρατος ή επιδοματούχου λόγω άναπροσαρμογής και τά νόθα, μέχρι συμπλήρωσεως του 18ου έτους της ήλικίας των.

γ) Η μήτηρ και ο άνάπηρος και άπορος πατήρ.

δ) Οί όρφανοί πατήρος και μητρός έγγονοί και άδελφοί, ως και οί όρφανοί μόνον πατήρος ή μητρός άδελφοί ή έγγονοί, έρ' όσον ο έπιζών γενεύς λογίζεται κατά τά άνωτέρω ως μέλος οικογενείας του ήσφαλισμένου, μέχρι συμπλήρωσεως του 18ου έτους της ήλικίας των και έρ' όσον είναι άγαμοί.

2. Τά πρόσωπα τ' άναφερόμενα έν τη προηγούμενη παραγράφω θεωρούνται ως μέλη της οικογενείας του ήσφαλισμένου ή του συνταξιούχου ή του επιδοματούχου λόγω άναπροσαρμογής, έρ' όσον συμβιούσι μετ' αυτού και ή συντήρησις των, προκειμένου περι των υπό στοιχία β, γ και δ κατηγοριών, έαρόνει κυρίως αυτόν.

Θεωρείται ότι υπάρχει συμβίωσις και έν δια σοβαρούς λόγους, όρισθσομένους δια κανονισμό, ο σύζυγος ή ή σύζυγος ή τά τέκνα, δέν διαμένουσι προσωρινώς υπό την αυτήν στέγην.

3. Δύναται κατά τας διατάξεις Κανονισμού, ή ιατρική περίθαλψις να παρέχηται έν όλω ή έν μέρει εις τά τέκνα και μετά την συμπλήρωσιν του κατά την παράγραφον 1 όρίου ήλικίας, έρ' όσον είναι άνίκανα προς πάσαν έργασίαν.

Έργατικόν άτύχημα και επαγγελματική νόσος.

Άρθρον 34.

1. Δια την χορήγησιν των παροχών της άσφαλίσεως, δέν απαιτείται ή συμπλήρωσις των καθοριζόμενων έν άρθροις 28, 31, 32 και 35 ήμερών έργασίας, εάν τώ γεγονός τό θεμελιούν τό εις παροχάς δικαίωμα όφείλεται εις βίαιον συμβάν, έπελθόν κατά την έκτέλεσιν της έργασίας ή έξ άφορμής αυτής ή εις επαγγελματικήν άσθένειαν. Έάν τό γεγονός τό θεμελιούν τό εις παροχάς δικαίωμα όφείλεται εις βίαιον συμβάν μή έπελθόν όμως έν τη έκτέλεσει ή έξ άφορμής της έργασίας δια την χορήγησιν των άνωτέρω παροχών άρκεί ή συμπλήρωσις του ήμισσεως μόνον άριθμού ήμερών έργασίας των υπό των άνωτέρω άρθρων όριζόμενων.

Δια κανονισμό όρισθήσεται ο τρόπος, ο χρόνος και ή δικαιοσύνη της βεβαιώσεως των άτυχημάτων και επί επαγγελματικών άσθενειών τό είδος αυτών.

Δια κανονισμό θέλουσιν όρισθή ώσάυτως αί επιχειρήσεις και τά ελάχιστα όρια χρόνου διαρκείας της έργασίας εις αυτές, δια την άπόκτησιν δικαιώματος επί των ασφαλιστικών παροχών λόγω επαγγελματικής άσθενείας κατά τά άνωτέρω.

2. Έάν δια δικαστικής απόφασεως βεβαιούται, ότι τό

άτύχημα έν τώ έκτελείται της έργασίας ή έξ άφορμής αυτής, έρείλεται εις όβλον του έργατάου ή του ύπ' αυτού προστηθέντος προσώπου. ο έργατάου υποχρεούται όπως καταβάλη:

α) Εις τό Ι.Κ.Α. πάσαν την δαπάνην τούτου, την προκληθείσαν έν της λόγω του άτυχήματος χορηγήσεως παροχών και

β) Εις τον παρόντα ή έν περιπτώσει θανάτου τούτου εις τά κατά τό άρθρον 28 πρόσωπα, την διαφοράν μεταξύ του ποσού της κατά τον Αστικόν Κώδικα άντικύσεως αυτοίς αποζημιώσεως και του όλικού ποσού των κατά τον παρόντα νόμον χορηγητέων αυτοίς παροχών.

Δια κανονισμό όρισθήσεται ο τρόπος ύπολογισμού των έν εδασίω α' της παραγράφου ταύτης δαπανών.

Έπίδομα άσθνεύειας και άνεργίας.

Άρθρον 35.

Ο ήσφαλισμένος δικαιούται επίδοματος άσθνεύειας, έν άν παρέχη έξηρημένην έργασίαν και επίδοματος άνεργίας, έρ' όσον συντρέχουσιν αί κάτωδι προϋποθέσεις:

α) Δέν λαμβάνει σύνταξιν έν του Ι.Κ.Α.

β) Έπραγματοποίησε 100 τουλάχιστον ήμέρας έργασίας προκειμένου περι παροχής επίδοματος άσθνεύειας και 150 τουλάχιστον, προκειμένου περι παροχής επίδοματος άνεργίας, κατά τό ήμερολογικόν έτος, τό σμέσως προηγούμενον της άναγγελίας της άσθνεύειας ή της άνεργίας ή κατά τό προηγούμενον της τιαύτης άναγγελίας 15μηνον, μή συνυπολογιζόμενων έν τη τελευταία ταύτη περιπτώσει εις τας άνω 100 ή 150 ήμέρας έργασίας των πραγματοποιηθεισών κατά τό τελευταίον ήμερολογικόν τρίμηνον του 15μήνου.

Προκειμένου περι έποχιακώς έργαζομένων μισθωτών, δύναται δια Κανονισμού ο κατά τά άνωτέρω άπαιτούμενος δια την χορήγησιν επίδοματος άνεργίας άριθμός ήμερών έργασίας, να μειούται μέχρις 75 κατά κατώτατον όριον. Δια του αυτού Κανονισμού όρισθήσονται και αί κατηγορίαί των μισθωτών, στίνας χαρακτηρίζονται ως έποχιακώς έργαζόμενοι.

γ) Συνεπεί άσθνεύειας, μή όσειλομένης εις πταίσμα αυτού, άπέχει της έργασίας αυτού, ή τυγχάνει άνεργος.

δ) Η άποχή λόγω άσθνεύειας έκ της έργασίας διήρκεσε πλέον των τριών τουλάχιστον ήμερών ή ή άνεργία διήρκεσε πλέον του 15θήμερου από της άναγγελίας των εις τό Ι.Κ.Α. και επί αυτοτελώς έργαζομένου ή προαιρετικώς συνεχίζοντος την άσφάλισιν συμφώνως τώ άρθρω 41, ή άσθένεια διήρκεσε πλέον του υπό Κανονισμού όρισθσομένου χρόνου, έκτός εάν ο ήσφαλισμένος εισήχθη εις Θεραπευτήριον, όπότε από της εισαγωγής του εφαρμόζονται αί επί των παρεχόντων έξηρητημένην έργασίαν διατάξεις.

Άρθρον 36.

1. Το Ι.Κ.Α. υποχρεούται να έξευρίσκη κατάλληλον έργασίαν δια των γραφείων εύρέσεως έργασίας εις τους ήσφαλισμένους.

Μέχρις έξευρέσεως καταλλήλου έργασίας, καταβάλλεται επίδομα άνεργίας, υπό τας ακόλουθους προϋποθέσεις:

α) Έάν είναι ικανός προς έργασίαν και έλεύθερος να πράσχη ταύτην.

Ο ήσφαλισμένος θεωρείται πληρών την προϋπόθεσιν ταύτην κατά τον χρόνον της επαγγελματικής μετεκπαιδευσεως, κατά τους υπό των σχετικών κανονισμών τιθεμένους περιωρισμούς.

β) Έάν ενεγράφη ως άνεργος εις τό άρμόδιον γραφείον εύρέσεως έργασίας του Ι.Κ.Α. ως δια κανονισμό όρισθήσεται, και παρουσιάζεται άνελλιπώς εις τούτο, έκτός εάν δια του κανονισμού προβλεφθή άπαλλαγή από της τελευταίας ταύτης ύποχρεώσεως, εις τας περιπτώσεις, καθ' ός ήθελε κριθίη ότι ή εφαρμογή της είναι καταπιεστική δια τον άνεργον ή δέν έξυπηρετεί τον υπό ταύτης επιδιωκόμενον σκοπόν.

γ) Ησφαλισμένος άδικαιολογητως μή συμμορφούμενος προς την ύποχρέωσιν είτε περι ύποβολής αιτήσεως προς εύρεσιν έργασίας και τακτικής έμφανίσεως εις τό γραφείον εύρέσεως έργασίας, είτε περι άποδοχής καταλλήλου έργασίας προσφερομένης αυτώ, δέν δικαιούται επίδοματος δια την έβδομάδα καθ' ήν δέν συνεμορφώθη προς τας ύποχρεώσεις ταύτης, ή αναλόγως των έκάστοτε περιπτώσεων κατά την κρίσιν του άρμοδίου ασφαλιστικού όργάνου και δια περίοδον

λαγροτέραν μὴ υπερβάνουσιν ὅμως τὰς τέσσαρας ἐβδομάδας τὰς ἐπιμένει ταύτης.

2. Πρὸς καθορισμὸν τῆς καταλληλότητος τῆς προσφερομένης ἐργασίας καὶ διαπιστώσιν τῆς δεδικαιολογημένης ἢ μὴ ἀρνήσεως ἀποδοχῆς ταύτης, κατὰ τὰς ὡς ἄνω διατάξεις, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἔκτασις τῶν ἐκ ταύτης κινδύνων ὑγείας, ἀσφαλείας καὶ ἡθικῆς τοῦ ἡσφαλισμένου, αἱ σωματικαὶ καὶ πνευματικαὶ του ἰκανότητες καὶ ἡ προηγουμένη ἐπαγγελματικὴ του προσπαῖδιουσις, ἡ πείρα τούτου καὶ αἱ προηγουμένα ἀποδοχαὶ του, ἡ διάρκεια τῆς ἀνεργίας του, αἱ πιθανότερες εὐρέσεως ἐργασίας τῆς εἰδιότητός του, ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς κατοικίας του ἐνθα προτρεφεται αὐτῷ ἐργασία καὶ αἱ πιθανότητες ἐξουρέσεως ἐργασίας εἰς τὸν τόπον τῆς κατοικίας του.

Κανονισμὸς θέλει προβλέπει τὴν δυνατότητα μετακινήσεως δαπάναις τοῦ ΙΚΑ τοῦ ἀνέργου εἰς ἄλλας περιφερείας, ὅπου ὑπάρχει κατάλληλος πρὸς ἀνάληψιν ἐργασίας.

3) Τηρουμένων τῶν λοιπῶν προϋποθέσεων τοῦ παρόντος δὲν θεωρεῖται ἀδικαιολογητὸς ἀρνήσις ἀποδοχῆς προσφερομένης ἐργασίας, συνεπαγομένη στέρησιν διὰ τοῦ παρόντος προβλεπόμενου ἐπιδόματος.

α) Ἐὰν ἡ προσφερομένη θέσις εἶναι κενὴ λόγῳ ἀπεργίας, λὸκ. αὐτοῦ ἢ ἄλλης συλλογικῆς διαφορᾶς ἐργασίας.

β) Ἐὰν αἱ ἀποδοχαὶ, αἱ ὄραι, ἢ ἔτεροι συνθήκαι τῆς προσφερομένης ἐργασίας, εἶναι οὐσιωδῶς μειονεκτικώτεροι εἰς ἴμοιαις ἐργασίας ἐν τῇ περιοχῇ.

γ) Ἐὰν διὰ τὴν πρόσληψιν του εἰς τὴν προσφερομένην ἐργασίαν τίθενται περιοριστικοὶ ὄροι τῆς συνδικαλιστικῆς του ἐλευθερίας.

4) Αἱ ἡμέραι ἀπεργίας δὲν ἐπιδοτοῦνται.

5) Τὸ ἐπίδομα διακόπτεται πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀδικαιολόγητον ἀρνήσιν τῆς προσφερομένης ἐργασίας.

6) Ἡσφαλισμένος αὐτοβούλως ἐγκαταλείπων τὴν ἐργασίαν ἄνευ ἀποχώσεως αἰτίας στερεῖται τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

7) Ἀναστέλλεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας, εἰς τὸν ὅστις ἀνέλαθεν οἰανδήποτε αὐτοτελή ἢ ἐξηρητημένην ἐργασίαν. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὡς ἄνω ἀπασχολήσεως τοῦ ἡσφαλισμένου, συνεχίζεται ἡ παροχὴ τοῦ ἐπιδόματος ἐφ' ὅσον ἡ λήξις λάβῃ χώραν ἐντὸς τοῦ ἔτους τῆς ἐπιδοτήσεως ὡς καθορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 38. Ὁ ἡσφαλισμένος ὑποχρεοῦται ὅπως ἀναγγεῖλῃ ἐντὸς δύο ἡμερῶν εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὴν κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀπασχολήσιν του ὑποκείμενος ἄλλως εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἀρθροῦ 54 παράγρ. Ι, α.

8) Ἀναστέλλεται ἡ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας διὰ χρόνον ἀπὸ πέντε μέχρι τριάκοντα ἡμερῶν, ἐπιτρεπομένης καὶ τῆς ὀριστικῆς διακοπῆς αὐτοῦ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ὁ ἐπιδοτούμενος ἀνεργὸς ἄνευ ἀποχώσεως λόγου δὲν συμμορφῶται πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἡ λήψις συντάξεως ἢ ἐπιδόματος, ἐξαιρουμένων τῶν ἐπιδομάτων λοχείας, κνοφορίας καὶ θηλάσεως τῶν χορηγουμένων παρ' οἰουδήποτε Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, συνεπάγεται ἀναστολὴν τῆς καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀνεργίας.

Ἐὰν τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας εἶναι ἀνώτερον τῆς συντάξεως ἢ τοῦ ἐπιδόματος, ὁ ἡσφαλισμένος λαμβάνει τὴν ἐπὶ πλέον διαφοράν.

Βάσις ὑπολογισμοῦ χρηματικῶν παροχῶν.

Ἄρθρον 37.

Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενων παροχῶν, τὸ ὕψος τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος, ὡς βάσις λαμβάνεται:

α) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἐπιδομάτων ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας, τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας ἐκ τῶν 30 τελευταίων ἡμερῶν ἀπασχολήσεώς του, διαρκούντος τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους τοῦ ἀμέσως προηγουμένου ἐκεῖνου καθ' ὃν ἔλαβε χώραν ἢ ἀναγγελία τῆς ἀνικανότητος ἢ τῆς ἀνεργίας.

β) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν συντάξεων λόγῳ ἀναπηρίας καὶ γήρατος καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς, τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὰς περισσοτέρας ἡμέρας ἐργασίας

τῶν τελευταίων δύο ἡμερολογιακῶν ἐτῶν, τῶν ἀμέσως προηγουμένων τοῦ ἔτους, καθ' ὃ ὑπεβλήθη ἢ αἰτήσις περὶ συνταξιοδοτήσεως ἢ περὶ ἀπονομῆς τοῦ ἐπιδόματος ἀναπροσαρμογῆς.

γ) Διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ὡσάντις ἢ ἀνικανότης ὁφείλεται εἰς ἐργατικὸν ἀτύχημα ἢ εἰς ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τὸ τεκμαρτὸν ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως, εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀτυχήματος, ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ περιπτώσει κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἐργασίας.

Ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Ἄρθρον 38.

1) Τὸ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας ἰσοῦται πρὸς τὰ 50 ο)ο τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς ἣν ἀνήκει ὁ ἡσφαλισμένος κατὰ τὸ ἄρθρον 37 τοῦ παρόντος.

2) Τὸ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον ποσὸν ἐπιδόματος ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας προσαυξάνεται κατὰ 10 ο)ο δι' ἕκαστον προστατευόμενον παρὰ τοῦ ἐπιδοματοῦχου μέλος οἰκογενείας του ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 33 ἀναφερομένων.

Ἐν οὐδεμιᾷ ὅμως περιπτώσει τὸ ποσὸν τοῦ ἡμερησίου ἐπιδόματος μετὰ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ οἰκογενειακῶν ἐπιδομάτων, δύναται νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς VIης μισθολογικῆς κλάσεως, οὐδὲ τοῦ 70 ο)ο τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως βάσει τῆς ὁποίας υπολογίζεται τὸ ἐπίδομα.

3) Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καταβάλλεται προκειμένου περὶ ἡσφαλισμένων παρεχόντων ἐξηρητημένην ἐργασίαν ἀπὸ τῆς 4ης ἡμέρας καὶ προκειμένου περὶ προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισιν ἢ αὐτοτελῶς ἐργαζομένων ἡσφαλισμένων καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς τελευταίας διατάξεως τοῦ ἐδαφίου δ' τοῦ ἀρθροῦ 35 (εἰσαγωγή ἐν Θεραπευτηρίῳ), ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Κανονισμοῦ ὀρισθησομένης ἡμέρας ἐργασίας μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀνικανότητος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ι.Κ.Α. Τὸ ἐπίδομα δὲν καταβάλλεται διὰ πλειονας τῶν 180 ἡμέρας, εἴτε συνεχῶς εἴτε διακεκομμένως, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, ἐκτὸς ἐὰν ἡ ἀνικανότης ὁφείλεται εἰς φυματίωσιν, ὅτε τὸ ἐπίδομα παρατείνεται μέχρι 360 ἡμερῶν.

Τὸ ἐπίδομα ἀνεργίας καταβάλλεται, ἀπὸ τῆς 16ης ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἀνηγγέλθη εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἡ περιέλευσις τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς ἀνεργίαν καὶ ἐπὶ 180 τὸ πολὺ ἡμέρας εἴτε συνεχῶς εἴτε διακεκομμένως ἐντὸς ἐκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους.

Ὁ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις χρόνος ἀναμονῆς, ὁ μεσολαβῶν μεταξὺ τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀνικανότητος ἢ τῆς ἀνεργίας καὶ τῆς πραγματικῆς ἐνάρξεως καταβολῆς τοῦ ἐπιδόματος, δὲν τηρεῖται εἰμὴ κατὰ τὴν διὰ πρώτην φοράν ἐντὸς ἐκάστου ἡμερολογιακοῦ ἔτους ἐπιδοτήσιν λόγῳ ἀσθενείας καὶ λόγῳ ἀνεργίας.

Ἐπὶ συνεχιζομένης ἀνικανότητος λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀνεργίας μετὰ τὴν λήξιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους, καθ' ὃ ἡσφαλισμένος ἤρχισεν νὰ ἐπιδοτῆται χωρὶς οὗτος νὰ ἔχη συμπληρώσει τὸ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀνώτατον χρόνον ἐπιδοτήσεως τῶν 180 ἢ 360 ἡμερῶν, ὁ ἡσφαλισμένος ἐξακολουθεῖ δικαιούμενος τοῦ ἐπιδόματος μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ὀρίου τούτου, ἀδιαφόρως ἂν πληροῖ ἢ μὴ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 35 ἐδάσιον Β' χρονικάς προϋποθέσεις καὶ κατὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ἔτος καθ' ὃ ἤρξατο ἡ ἐπιδοτήσις.

4. Τὸ Ι.Κ.Α. δικαιούται νὰ ἀναστείλῃ, κατὰ τὸν ἐκδοθησομένον σχετικὸν Κανονισμὸν, τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας, ἐφ' ὅσον διαπιστωθῇ προσηκόντως ὅτι ὁ δικαιούχος ἐπεδείνωσε τὴν κατάστασιν του συνεπείᾳ μὴ τηρήσεως τῶν ὑποχρεώσεών του περὶ τῆς ὀφειλομένης συμπεριφορᾶς τῶν ἀσθενῶν ἢ δὲν συμμορφώθη πρὸς τὰ ὑποδειχθέντα μέτρα πρὸς βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς του.

5. Τὸ ἐπίδομα ἀσθενείας καὶ ἀνεργίας καταβάλλεται καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους ἡμέρας.

Ἐπιδοματὰ μητρότητος.

Ἄρθρον 39.

Ἡ ἡσφαλισμένη δικαιούται παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ 42 ἡμέρας πρὸ τῆς πιθανῆς ἡμέρας τοκετοῦ καὶ ἐπὶ ἴσον χρόνον μετ'

αυτὸν ἐπιδόματα κυφορίας καὶ λογιᾶς ἴσῳ πρὸς τὸ βρα-
χὸν ἐπίδομα ἀσθενείας, μετὰ τῶν τυχόν προσαυξηθέντων λόγῳ
οἰκογενειακῶν βαρῶν ἐφ' ὅσον ἀπέχει τῆς ἐργασίας τῆς. Τὸ
ὡς ἂν ἐπίδομα καταβάλλεται καὶ διὰ τὰς μὴ ἐργασίμους
ἡμέρας.

Διὰ τὰ ἐπίδομα κυφορίας καὶ λογιᾶς, δὲν ἰσχύουν οἱ ἐν
ἄρθρῳ 38 προβλεπόμενοι περιορισμοί, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνώτα-
τον ὄριον κατὰ ποσὸν τοῦ ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Τὰ ἐπίδομα κυφορίας καὶ λογιᾶς ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει
δύνανται νὰ εἶναι κατώτερα τοῦ τεκμαρτοῦ ἡμερομισθίου τῆς
1ης ασφαλιστικῆς κλάσεως.

Διὰ τὴν παροχὴν τῶν ἀνωτέρω ἐπιδομάτων δὲν ὅπως ἡ
ἠσφαλισμένη ἐπραγματοποίησε 200 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργα-
σίας κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τὰ προηγούμενα τῆς πιθανῆς
ἡμέρας τοκετοῦ.

Ἐξόφλησις εἰδική, προστασία καὶ παραγραφή παροχῶν.

Ἄρθρον 40.

1. Αἱ παροχαὶ τοῦ I.K.A., ἐκτὸς ἂν ἄλλως ὁ Νόμος ρητῶς
ὀρίξῃ καταβάλλονται εἰς χρόνον καὶ κατὰ τρόπον καθορι-
ζόμενον διὰ κανονισμοῦ, ὅστις θέλει προβλέψει καὶ περὶ τῆς
στρογγυλεύσεως τῶν ποσῶν εἰς χρήμα παροχῶν ὡς καὶ τῶν
εἰσφορῶν.

2. Αἰτήσεις πρὸς ἀπονομὴν παροχῶν ἢ ἐξόφλησις τῶν εἰς
χρήμα τοιούτων δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου, οὐδ'
εἰς πληρωμὴν οἰουδήποτε φόρου.

Πᾶσα αἰ πράξεις δικαστικαί, διοικητικαὶ καὶ ἐξώδικοι
πρὸς ἀναγνώρισιν, δικαστικὴν ἐπίδωξιν ἢ πραγματοποιήσιν
τῶν ἐν λόγῳ παροχῶν ἀπαλλάσσονται παντὸς τέλους τῶν διὰ
πληρεξούσια καταβλητέων συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων
μὴ δυναμένων νὰ ὑπερβῶσι τὸ 1)3 τῶν νομίμων. Δύναται διὰ
Κανονισμοῦ νὰ ἐπιτραπῇ, ὑφ' ὀρισμένης προϋποθέσεως ἢ προ-
σαγωγῆ ἰδιωτικῶν πληρεξουσίων.

3. Ἀπαγορεύεται ἡ δωρεὰ ἐν ζωῇ, ἢ ἡ κατάσχες ἢ ἡ ἐκ-
χώρησις τῶν παροχῶν τῶν χορηγουμένων παρὰ τοῦ I. K. A.
Ἐξαιρετικῶς ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχες μέχρι τῶν δύο πέμ-
πτων τοῦ ποσοῦ τῶν συντάξεων λόγῳ διατροφῆς συζύγου, κα-
τιόντων ἢ ἀνιόντων.

4. Πᾶσα παροχὴ εἰς χρήμα ἀχρεωστικῶς καταβληθεῖσα
ὑπὸ τοῦ I.K.A. ὡς καὶ ἡ ἀξία τῶν εἰς εἶδος τοιούτων, τὰ
τῆς ἀποτιμῆσεως τῶν ὁποίων θέλει προσδιορίσει Κανονισμός,
ἐπιστρέφονται ἐντόκως πρὸς 5 ο)ο ἀναζητοῦνται δὲ κατὰ
τὰς διατάξεις περὶ ἀναγκαστικῆς εἰσπράξεως τῶν καθυ-
στερουμένων εἰσφορῶν τοῦ Ἰδρύματος.

Συμφησιμὸς κατὰ δόσεις μὲ τὰς κατὰ τὸν παρόντα νόμον
χορηγουμένας παροχὰς, ἐπιτρέπεται μόνον πρὸς ἀπόθεσιν
ὀφειλῆς τῶν δικαιούχων πρὸς τὸ I.K.A.

Ἄρθρον 41.

1. Ἐάν ὁ δικαιούχος οἰασθῆποτε ἐκ τῶν παροχῶν εἰς χρή-
μα δηλώσῃ ἄγνοιαν γραμμάτων, ἢ πρὸς αὐτὸν καταβολὴ
ἐνεργεῖται ἐγκύρως, ἐπὶ ὑπογραφῇ ἐξοφλητικῆς ἀποδείξεως
παρὰ δύο ἀξιοπιστῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν
πληρωμὴν ὀργάνων, μαρτύρων, προτεινομένων παρὰ τοῦ δι-
καιούχου καὶ τῇ ἐπιθέσει τοῦ δακτυλικοῦ τοῦ ἀποτυπώματος.

2. Πᾶσαι αἰ εἰς χρήμα παροχαὶ τοῦ I. K. A., πλην τῆς
συντάξεως, παραγράφονται μετὰ 6 μῆνας, ἀφ' ἧς κατέστη-
σαν ἀπαιτητά.

Τὸ δικαίωμα εἰς σύνταξιν λόγῳ θανάτου, παραγράφεται
μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γενέσεώς του.

Ἀπαιτητὰ δόσεις συντάξεων, μὴ εἰσπραχθεῖσαι ἐντὸς ἔ-
τους ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν κατέστησαν ἀπαιτητά, παρα-
γράφονται.

Αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος περὶ θραχυπροθέσμων
παραγραφῶν καὶ προθεσμιῶν ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ ἐπὶ
τῶν ἀξιώσεων ἐπὶ τῶν παροχῶν τοῦ παρόντος νόμου.

Πᾶσα ἄλλη οἰαδήποτε κατὰ τοῦ I.K.A. ἀπαιτησις παρα-
γράφεται μετὰ πενταετίαν.

7. Κανονισμὸς θέλει ὀρίσει τὸν τρόπον αἰτήσεως τῶν πα-
ροχῶν. τὰ τῆς διαπιστώσεως τῶν ἀπαιτούμενων προϋποθέ-
σεων διὰ τὴν χορήγησίν των, τὸν χρόνον πραγματοποιήσεως
αὐτῶν, τὰ τῆς μειώσεως καὶ ἀνάστολῆς αὐτῶν, τὰ τῶν ἀρ-

μοχίων ὅπως ἀποφασίζουσι τὴν ἀπονομὴν τῶν ὀργάνων καὶ πᾶ-
σαν ἐτέραν σχετικὴν λεπτομέρειαν ἐντὸς τῶν πλεισίτων καὶ
τῶν γενικῶν κανόνων τῶν διαγραφόμενων ὑπὸ τοῦ παρόντος
νόμου.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δικαιοῦνται ν' ἀξιῶσι παρὰ τῶν ἀρμο-
δίων ὀργάνων τῆς ἀσφαλίσεως, τὴν ἐκδοσιν ἐγγράφων εἰδι-
κῶς ἠτιολογημένων ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν αἰτήσεων τῶν πρὸς
ἀσφαλιστικὴν παροχὴν.

8. Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ παροχαὶ ὀφειλόμεναι εἰς
ἀποθιώσαντα δικαιούχον δύνανται νὰ καταβληθῶσι κατὰ σει-
ρὰν ὑπὸ τοῦ I.K.A. εἰς τὴν ἢ τὸν σύζυγον, τὰ τέκνα, ἢ τοὺς
γονεῖς τοῦ θανόντος ἀνευ εὐδύνης τοῦ I.K.A. ἐναντι τυχόν
ἐτέρων δικαιούχων δυναμένων νὰ στραφῶσι μόνον κατὰ τοῦ
λαβόντος.

Προαιρετικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως.

Ἄρθρον 41.

1. Πρόσωπον διατελέσαν ἠσφαλισμένον παρὰ τῷ I.K.A.
ἐάν ἐντὸς τῶν ἀμέσως, πρὸ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἐργα-
σίας, πέντε ἐτῶν, ἔχει πραγματοποιήσει τοῦλάχιστον πεν-
τακοσίας ἡμέρας ἐργασίας, δικαιούται διὰ δηλώσεώς του
ὑποβαλλομένης πρὸ τῆς παρόδου ἑξ μηνῶν ἀπὸ τῆς τελευ-
ταίας ἡμέρας ἐργασίας, νὰ συνεχίσῃ προαιρετικῶς τὴν ἀσφα-
λισιν εἰς ἓνα ἢ πλείονας κλάδους, πλην τοῦ τῆς ἀνεργίας.

2. Ὁ οὗτος συνεχίζων τὴν ἀσφάλισιν ὑποχρεοῦται νὰ κατα-
βάλῃ κατὰ μῆνα ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς εἰσφορᾶς ἠσφαλι-
σμένου καὶ ἐργοδότη τῆς ἀσφαλιστικῆς κλάσεως εἰς τὴν
ὁποῖαν ὑπέγγετο κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διακοπῆς τῆς ἐργασίας
του ἢ εἰς μίαν τῶν δύο ἀμέσως κατωτέρων αὐτῆς ἀσφαλιστι-
κῶν κλάσεων. Ὁ συνεχίζων προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν του
δὲν ὑποχρεοῦται εἰς καταβολὴν εἰσφορῶν κατὰ τὸν χρόνον
λήψεως ἐπιδόματος ἀσθενείας.

Καθυστερήσεις καταβολῆς εἰσφορᾶς τινος πέραν τῶν τριῶν
μηνῶν ἀφ' ἧς αὕτη κατέστη ἀπαιτητὴ συνεπάγεται ἀπώλειαν
τοῦ δικαιώματος περαιτέρω προαιρετικῆς συνέχισεως τῆς
ἀσφαλίσεως.

3. Προαιρετικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως δὲν χωρεῖ ἐάν
ὁ ἠσφαλισμένος, κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς περὶ συνέχισεως τῆς
ἀσφαλίσεως δηλώσεως, εἶναι ἀνάπηρος κατὰ τὴν ἐνοσίαν τοῦ
παρόντος Νόμου ἢ συνεπλήρωσε τὸ ἐν ἄρθρῳ 28 παράγρ. 5
ὄριον ἡλικίας.

4. Οἱ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συνεχίζοντες
προαιρετικῶς τὴν ἀσφάλισιν εἰς τὸ I.K.A., κατατάσσονται
οἱ μὲν ἄνδρες εἰς τὴν III κλάσιν, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς τὴν II.

Προληπτικὴ δρᾶσις

Ἄρθρον 42.

1. Τὸ I.K.A. δύναται νὰ λαμβάνῃ πᾶν μέτρον γενικῆς ἢ
εἰδικῆς φύσεως, συντελοῦν εἰς τὴν πρόληψιν ἀσθενειῶν καὶ
ἰδίᾳ τῶν κοινωνικῶν τοιούτων, ὡς καὶ τῆς ἀναπηρίας, καὶ
νὰ ἐνισχύῃ προσπάθειας τοῦ Κράτους, τῶν Δήμων ἢ Ὀργα-
νώσεων τεινούσας εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐπιπέδου ὑγιεινῆς,
ἰδιαιτέρως δὲ τῶν ἠσφαλισμένων, τῶν συνταξιούχων καὶ τῶν
μελῶν τῆς οἰκογενείας αὐτῶν.

2. Τὸ I.K.A. δύναται νὰ ἐνισχύῃ τὴν δρᾶσιν τοῦ σώματος
Ἐπιθεωρήσεως Ἐργασίας πρὸς διαφύλαξιν τῆς ὑγείας καὶ
σωματικῆς ἀκεραιότητος τῶν ἠσφαλισμένων.

3. Τὸ I.K.A. δύναται νὰ ὀργανώσῃ ἐκθέσεις ὑγιεινῆς, νὰ
συνιστᾷ καὶ συντηρῇ μουσεῖα τῶν ὀργάνων καὶ σκευῶν πρυ-
λήψεως τῶν ἀτυχημάτων ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἐπαγγελματικῶν
νόσων καὶ νὰ καταβάλῃ συστηματικὰς προσπάθειας πρὸς
ἐκλαίκευσιν τῶν γνώσεων ὑγιεινῆς καὶ ἀνάπτυξιν τῆς προ-
σοχῆς τῶν ἠσφαλισμένων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν κινδύ-
νων τῶν ἀπειλούντων τὴν ζωὴν των, τὴν ἀκεραιότητά των,
καὶ τὴν ὑγείαν των.

4. Κανονισμὸς θέλει ὀρίσει τὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀνω-
τέρω διατάξεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ἐνδικα Μέσα — Πρασφυγῆ

Ἄρθρον 43.

1. Ἐπιτρέπεται προσφυγῆ ἐναντίον τῶν ἀποφάσεων τῶν
ὀργάνων τῆς ἀσφαλίσεως αἰ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀντικείμενον

α) Τὴν ὑπαγωγὴν εἰς τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὸν ἀπ' αὐτῆς ἀποκλεισμόν προσώπων ἢ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως ἢ τὴν κατάταξιν τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς ἐπάγγελμα διάφορον ἐκείνου εἰς ὃ ἔδει νὰ ὑπαχθῆ.

β) Τὸν καθορισμὸν τῶν ὀφειλομένων κατὰ τὸ ἄρθρον 25 τοῦ παρόντος εἰσφορῶν ἢ τὴν ἐπιβολὴν προσθέτων τελῶν διὰ καθυστερουμένας εἰσφοράς ἢ τὴν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 54 ἐπαύξησιν τῶν βαρυνόντων τοὺς ἐργοδότας τμημάτων τῶν εἰσφορῶν ἢ τὴν καταβολὴν δαπανῶν κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 34 παρ. 2.

γ) Τὴν μείωσιν ἢ πρόσκαιρον στέρησιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ ὀριστικὴν διακοπὴν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀσθενείας ἢ τῆς ἀνεργίας ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως αὐτῶν εἴτε ἀπολύτως εἴτε ὑφ' ἡν μορφήν ἢ εἰς ἕκτασιν ἢ ὑφ' ἧς προϋποθέσεις αἰτοῦνται ταύτας οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

δ) Τὴν μείωσιν ἢ τὴν πρόσκαιρον ἢ τὴν ὀριστικὴν διακοπὴν ἢ τὴν στέρησιν τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου ἢ τὴν ἀναστολὴν ἢ τὴν ἄρνησιν χορηγήσεως τοιούτων παροχῶν εἴτε ἀπολύτως, εἴτε ὑφ' ἡν μορφήν ἢ εἰς ἕκτασιν ἢ ὑφ' ἧς προϋποθέσεις αἰτοῦνται ταύτας οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἢ συμφητισμοὺς περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 40 παράγραφος 4.

2. Προκειμένου περὶ ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὰ στοιχεῖα α'. εἰς καὶ γ'. τῆς προηγουμένης παραγράφου, ἢ προσφυγῆ ἀσχεῖται παρὰ τῶν ἐχόντων ἔννομον συμφέρον ἐνώπιον τοῦ πρωτοβάθμιου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου κατοικεῖ ὁ προσφεύγων.

3. Αἱ προσφυγαὶ κατ' ἀποφάσεων, περὶ ὧν τὸ ὑπὸ ἐδάφιον δ'. τῆς παραγράφου 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἀσχετοῦνται παρὰ τῶν ἐχόντων ἔννομον συμφέρον ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, εἰς τὴν περιφέρειαν τῆν ὁποίαν κατοικεῖ ὁ προσφεύγων.

4. Ἡ περὶ προσφυγῆς αἴτησις συντάσσεται ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου, ἐπιδίδεται δὲ ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας.

5. Ἡ ἄσκησις προσφυγῆς ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως.

6. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας ὀρισθῆσονται:

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ προσφυγῆς αἰτήσεως.

β) Αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων προθεσμίαί ἐνασκήσεως τῶν προσφύγων, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν 30 ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν, ὑπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων.

γ) Τὰ τῆς προσεπικλήσεως, κυρίας ἢ προσθέτου παρεμβάσεως τριτανικοῦ καὶ ἀνακοπῆς.

Ἔφεσις

Ἄρθρον 44.

1. Ἐναντίον τῶν κατὰ προσφυγὴν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν πρωτοβαθμίων διοικητικῶν ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὡς καὶ τῶν ἀποφάσεων περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 9, χωρεῖ ἔφεσις ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου, ἀσκουμένη εἴτε παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., εἴτε παρὰ τινος ἐν τῇ πρωτοβαθμίᾳ δίκῃ μετασχόντων.

2. Αἱ διατάξεις τῶν παρ. 4 καὶ 5 τοῦ προηγουμένου ἄρθρου ἰσχύουσιν ἀναλόγως καὶ ἐπὶ τῶν προσφύγων.

3. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας ὀρισθῆσονται:

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως τῆς περὶ τῆς ἐφέσεως αἰτήσεως.

β) Αἱ ἀναλόγως τῆς φύσεως τῶν κατ' ὧν ἡ ἔφεσις ἀποφάσεων προθεσμίαί πρὸς ἐνάσκησιν αὐτῆς, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ εἶναι βραχύτεραι τῶν τριάνοντα ἡμερῶν, οὐδὲ μακρότεραι τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων.

Αἴτησις ἀναιρέσεως καὶ ἀναθεωρήσεως.

Ἄρθρον 45.

1. Κατ' ἀποφάσεως τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐπιτρέπεται, ἐντὸς ἐξήκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς τῆς, αἴτησις ἀναιρέσεως ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, διὰ ψευδῆ ἐρμηνείαν ἢ ἐσφαλ-

μένην ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἢ τῶν εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδιδομένων κανονισμῶν.

2. Ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ὑποβάλλεται καὶ ἐκδικάζεται κατὰ τὰς ἰσχύουσας περὶ Συμβουλίου Ἐπικρατείας διατάξεις.

3. Κατ' ἐκδοθεισῶν ὀριστικῶν ἀποφάσεων, ἐπιτρέπεται ἀναθεωρήσις ἀσκουμένη ἐνώπιον τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου κατὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρου 785. Πολ. Δικ. Τὴν ἀναθεωρήσιν δύναται νὰ ζητήσῃ πᾶν μετασχὼν εἰς τὴν δίκην πρόσωπον.

4. Διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Δικαιοσύνης θέλουσι καθορισθῆ.

α) Ὁ τρόπος ἐπιδόσεως καὶ καταχωρήσεως τῆς περὶ ἀναθεωρήσεως αἰτήσεως ἀπηλλαγμένης παντὸς τέλους καὶ

β) Αἱ προθεσμίαί ἐνασκήσεως ἀναλόγως τῶν διαφορῶν λόγων ἀναθεωρήσεως.

Πρωτοβάθμια Διοικ. Ἀσφαλ. Δικαστήρια.

Ἄρθρον 46.

1. Διὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἐν τῇ παραγράφῳ 2 τοῦ ἄρθρου 43 ἀναφερομένων προσφύγων συνιστῶνται εἰς τὰς ἔδρας τῶν μεγαλύτερων Ὑποκαταστημάτων τοῦ Ι.Κ.Α., Πρωτοβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια διὰ Διατάγματος, προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, ὅπερ ὀρίζει τὴν κατὰ τὸν ἀρμοδιότητά αὐτῶν.

2. Ἐκαστον Πρωτοβάθμιον Διοικητικὸν Ἀσφαλιστικὸν Δικαστήριον ἀπαρτίζεται ἐκ τοῦ Προέδρου ἐκ δύο μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Ὁ Πρόεδρος ἐκάστου Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὁ διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀναπληρωτῆς τούτου, διορίζονται ἐκ τῶν ἐν τῇ ἔδρᾳ τούτου ὑπηρετούντων Προέδρων Πρωτοδικῶν ἢ Πρωτοδικῶν.

4. Τὰ δύο μέλη καὶ δύο ἀναπληρωταὶ του διορίζονται τὸ ἐν ἐκ τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τὸ ἕτερον ἐκ τῶν ἐργοδοτῶν, δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ ἔδρα τοῦ Πρωτοβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου καὶ ὑποδεικνύονται ὁ μὲν ἡσφαλισμένος καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ὁ δὲ ἐργοδοτῆς καὶ ὁ ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν οἰκειῶν ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, κατ' ὃ θέλει ὀρίσει τὸ κατὰ τὴν παρ. 7 τοῦ ἐπομένου ἄρθρου προβλεπόμενον διάταγμα.

5. Πρὸς ταχύτεραν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων, δύναται παρὰ τοῖς Πρωτοβαθμίοις Ἀσφαλιστικοῖς Δικαστηρίοις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Θεσσαλονίκης, νὰ λειτουργοῦσι δύο ἢ πλεῖστονα τμήματα συντιθέμενα κατὰ τὰ διὰ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀριζόμενα.

Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια.

Ἄρθρον 47.

1. Συνιστῶνται εἰς τὰς ἔδρας τῶν ἐφετείων, διὰ διαταγμάτων ἐκδιδομένων ὑπὸ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν περὶ ὧν ἡ παράγραφος 3 τοῦ ἄρθρου 43 προσφύγων καὶ τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 44 ἀσκουμένων ἐφέσεων.

2. Τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἀποτελοῦνται ἐκ τοῦ Προέδρου, τεσσάρων μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως.

3. Ὡς Πρόεδροι τῶν Δευτεροβαθμίων Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διορίζονται Ἀρεοπαγίται ἢ Πρόεδροι Ἐφετῶν ἢ Ἐφέται δι' ἀναπλήρωσιν τῶν ὁπίων, εἰς περιπτώσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος, διορίζονται ἀνὰ τρεῖς Ἀρεοπαγίται ἢ Πρόεδροι Ἐφετῶν ἢ Ἐφέται.

4. Τὰ δύο ἐκ τῶν μελῶν ἐκάστου Δευτεροβαθμίου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των διορίζονται ἐξ ἐδικῶν προσώπων ἐχόντων πείραν καὶ γνῶσις περὶ τὰ ἀσφαλιστικὰ ζητήματα καὶ κεκτημένων πτυχίον Νομικῆς Σχολῆς, λαμβανομένων ἐκ πίνακος περιλαμβανόντος διπλάσιον ἀριθμὸν τῶν ἀπαιτουμένων τακτικῶν καὶ ἀναπληρωματικῶν μελῶν καὶ καταρτιζομένου ὑπὸ Ἐθικοῦ Συμβουλίου ἀπαρτιζομένου:

α) Ἐκ δύο Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, ὑποδεικνυμένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των, ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ.

β) Ἐξ ἐνὸς Ἀραιοπαγίτου, ὑποδεικνυμένου μεθ' ἐνὸς ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ

γ) Ἐκ δύο καθηγητῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὑποδεικνυμένων μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν, ὑπὸ τῆς Σχολῆς.

Ἄπαντα τὰ μέλη, τακτικά καὶ ἀναπληρωματικά, τοῦ εἰδικοῦ ὡς ἄνω Συμβουλίου, διορίζονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, δημοσιευομένην διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως. Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὀρίζεται ὁ Πρόεδρος Συμβουλίου καὶ αἱ καταβλητέαι εἰς τοὺς μετέχοντας αὐτοῦ ἀποζημιώσεις.

Τὰ τῆς προσελύσεως εἰς Συνεδρίασιν, ἀπαρτίας, λήψεως ἀποφάσεων καὶ γενικῶς τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας τοῦ Συμβουλίου ὀρισθῆσονται διὰ τοῦ περὶ οὗ ἡ παρ. 7 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ Β. Δ)τος.

Ἐκ τῶν λοιπῶν δύο μελῶν, τὸ ἐν δέον νὰ εἶναι ἠσφαλισμένος ὑποδεικνυόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ ὑπὸ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. καὶ τὸ ἕτερον ἐργοδότης, ὑποδεικνυόμενος μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπαγγελματικῶν Ὀργανώσεων, καθ' ἃ θέλει ὀρίζει τὸ κατὰ τὴν παράγραφον 7 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ προβλεπόμενον Διάταγμα.

Τῶν μελῶν διορίζονται διὰ τὴν περίπτωσιν ἀπουσίας ἢ κωλύματος ἀνά τέσσαρα ἀναπληρωματικά μέλη ἐκ τῶν πληρούντων τὰς αὐτὰς προϋποθέσεις.

5. Διὰ Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Ἐργασίας καὶ Δικαιοσύνης θέλουν διορισθῆ, κατὰ τὰ ἄνωτέρω, οἱ Πρόεδροι καὶ τὰ μέλη τῶν Δευτεροβάθμιων Δικαστηρίων.

6. Πρὸς ταχύτεραν ἐκδίκασιν τῶν ὑποθέσεων δύνανται νὰ χωρισθῶν τὰ Δευτεροβάθμια Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια εἰς δύο τμήματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων συντίθεται κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὀρισθέντα.

7. Διὰ Β. Διατάγματος προκαλουμένου παρὰ τῶν Ὑπουργῶν Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας θέλουν διορισθῆ ὁ τρόπος ὑποδείξεως οἱ λόγοι καὶ ὁ τρόπος ἀντικαταστάσεως, μεταθέσεως ἢ παύσεως τῶν μελῶν τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων.

8. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν δικαστῶν αὐξάνεται κατὰ δύο (2) Προέδρους Ἐφετῶν, πέντε (5) Ἐφέτας, ἑπτὰ (7) Προέδρους Πρωτοδικῶν καὶ δεκαπέντε (15) Πρωτοδικῆς.

Κοιναὶ διατάξεις.

*Ἄρθρον 48.

1. Τὰ Διοικητικὰ Ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια ἢ ἕκαστον τῶν Τμημάτων τούτων ἀποτελοῦσιν ἰδίας ἀνεξαρτήτους ἀρχάς.

2. Οἱ Πρόεδροι, τὰ μέλη καὶ οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διορίζονται ἐπὶ πενταετεί θητεία.

3. Οὐδεὶς διορίζεται οὐδὲ δύνανται νὰ εἶναι μέλος Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου :

α) Ἐὰν ὑπάρχη τις ἐκ τῶν ἐν ἀρθρῳ 12 παρ. 4 ἀναφερομένων λόγων.

β) Ἐὰν δὲν καταστή ἐν τῇ ἔδρῳ τοῦ οὗ μετέχει Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

4. Ἡ ἰδιότης τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ μέλους ἢ τοῦ ἀναπληρωτοῦ Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου εἶναι ἀτυμβίβαστος ποδὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων μονίμων ἐπιτροπῶν ἢ συμβουλίων τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἄλλων Ἀσφαλιστικῶν Ὀργανισμῶν.

5. Παρ' ἐκάστῳ Ἀσφαλιστικῷ Δικαστηρίῳ λειτουργεῖ γραμματεία ἀποτελουμένη ἐξ ὑπαλλήλων τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὰ διὰ κανονισμοῦ ὀρισθόμενα.

6. Διὰ τὴν ἐξάφαισιν τοῦ Προέδρου ἢ τῶν μελῶν Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῆς Ποινικῆς Δικονομίας.

Ἐναντίον ἀποφάσεως ἀρριπτοῦσῆς τὴν αἴτησιν ἐξαίρεσεως οὐδὲν ἔνδιον μέσον ἐπιτρέπεται.

Δὲν συγγωρεῖται ὑποβολὴ αἰτήσεως περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ ἐξαίρεθέντος.

7. Τὰ Διατάγματα περὶ τῆς συστάσεως τῶν ἐν ἀρθροῖς 46, 47 Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, δέον νὰ ἐκδοθῶν ἐντὸς 80 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

8. Αἱ δαπάναι τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῶν Διοικητικῶν

Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, τῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 5 τοῦ παρόντος Νόμου Ἐπιτροπῆς, τοῦ κατὰ τὸ ἀρθρον 47 παρ. 4 τοῦ παρόντος Συμβουλίου καὶ τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, βαρύνουσι τὸ Ι.Κ.Α. καὶ καταβάλλονται ὑπὸ τούτου, δυνάμει ἀντιστοίχως νὰ ἀπαλλοτρίωται ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἐκ τῆς πρὸς τὸν Λογαριασμὸν Βελτιώσεως Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, τὸν συσταθέντα διὰ τοῦ Α. Ν. 591)37 καὶ συγγωνευθέντα εἰς τὸν Κρατικὸν Προϋπολογισμὸν διὰ τοῦ Νόμου 1646)51, τοῦ κυρώσαντος τὸν Α. Ν. 1500)50, καταβαλλομένης ὑπὸ τούτου εἰσφορᾶς. Τὰ ποσὰ τῶν ὡς ἄνω πάσης φύσεως δαπανῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν μέχρι τούδε καταβλητέων τοιούτων, ὡς καὶ πᾶν ἕτερον θέμα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης, θέλει ρυθμίζεσθαι δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας.

*Ἄρθρον 49.

1. Οἱ διὰδικιοὶ δύνανται νὰ ἐμφανίζονται ἐνώπιον τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων καὶ διὰ πληρεξουσίων. Κανονισμὸς θέλει ὀρίζει τὰ ἀνώτατα ὄρια τῶν ἀμοιβῶν τῶν δικηγόρων καὶ δικολάβων πληρεξουσίων.

2. Ἡ ἐκδίκασις τῶν ὑποθέσεων διεξάγεται καὶ ἀπόντος τοῦ προσηκόντος κληθέντος διαδίκου.

3. Αἱ κλήσεις τῶν διαδίκων καὶ τῶν μαρτύρων ἐνεργοῦνται παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ Πρωτοβάθμιου ἢ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δευτεροβάθμιου Διοικητικοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου ἢ τῶν Τμημάτων τούτου, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμοζόμενων ἀναλόγως τῶν ὀρισμῶν τῆς ποινικῆς δικονομίας.

4. Ἡ διαδικασία ἐνώπιον τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων εἶναι προφορική καὶ δημοσία. Δι' ἀποφάσεως ὁμοῦ τοῦ Δικαστηρίου δύνανται ν' ἀποκλείσθαι ἢ δημοσιότης τῆς συζητήσεως, ὡς καὶ κρίνεται αὐτῇ ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἢ τὴν δημοσίαν τάξιν ἢ προσβάλλει τὸ ἰσχυρὸν ἀπόρρητον.

5. Τὰ ἀσφαλιστικὰ Δικαστήρια, ἐν τῇ ἐκδίκασει τῶν ὑποθέσεων, ἀναζητοῦσιν ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν οὐσιαστικὴν ἀλήθειαν, χρησιμοποιοῦντα καὶ ἐλευθέρως ἐκτιμῶντα πάντα τὰ ἐν ταῖς ποινικαῖς δίκαις ἐπιτροπόμενα ἀποδεικτικά μέσα.

Κατὰ τῶν ψευδορκούντων ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη διεξαγωγῆς ἀποδείξεων ἐκτὸς τῆς ἔδρας τῶν, τὰ ἀσφαλιστικὰ δικαστήρια δύνανται ν' ἀναθέωσι τὴν διεξαγωγὴν εἰς ἕτερον δικαστήριον ἢ ἄλλην δημοσίαν ἀρχὴν τοῦ τόπου διεξαγωγῆς.

6. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐκδίδονται εἰδικῶς ἠτιολογημέναι καὶ ἀπαγγέλλονται ἐν δημοσίᾳ αὐτῶν συνεδριάσει.

7. Διὰ Διατάγματος προκαλουμένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ Ἐργασίας, θέλουν διορισθῆ τὰ καθήκοντα καὶ δικαιώματα τῶν Προέδρων Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὁ γρῶνος καὶ ὁ τόπος τῶν συνεδριάσεων αὐτῶν, ὁ τρόπος καὶ ἡ σειρά εἰσαγωγῆς τῶν ὑποθέσεων πρὸς ἐκδίκασιν, ὡς καὶ ὁ τρόπος λήψεως, κοινοποιήσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τούτων.

Διαφοραὶ ἐκ συμβάσεων μετὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

*Ἄρθρον 50.

1. Διὰ τῶν συμβάσεων τῶν συναπτομένων μεταξὺ τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ὁμιωθῆσῃτε συναλλασσομένων διὰ παροχὴν εἰς αὐτὸ ὑπηρεσιῶν, ἢ πραγμάτων, δύνανται νὰ ἰσχύουν, ὅτι οἱ μεταξὺ αὐτῶν ἐκ τῶν συμβάσεων θρασυμέναι διασφαλί, λύνονται παρὰ ποινικοῦ βλαβερῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἢ τοῦ δευτεροβάθμιου τοιούτου, κατὰ τὴν διὰ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπόμενην διαδικασίαν, ἀποκλειομένης τῆς τακτικῆς τοιαύτης.

2. Αἱ ἀποφάσεις τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ προηγουμένη παράγραφος διατρεφῶν, ἵνα καταστήσιν ἐκτελεστέαι, δέον νὰ περιορισθῶσι τὸν τύπον τῆς ἐκτελέσεως ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν τοῦ Πρωτοδικείου, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἢ ἔδρα τοῦ οἰκείου Ἀσφαλιστικοῦ Δικαστηρίου.

Κατὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐνεργουμένης περιοχῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως οὐδὲν ἔνδιον μέσον ἐπιτρέπεται.

Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, ὑπάγεται καὶ ἡ ἐκδίκασις προσφυγῶν κατ' ἀποφάσεων ὀργανῶν τῶν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ὑπουργεῖου Ἐργασίας ὑπαγομένων πάσης φύσεως εἰδικῶν Ἀσφαλιστικῶν

Ταμείων, έχουσών ως αντίκειμενον τὰ περί ὧν τὰ ἐδάφια α', β', γ' καὶ δ' τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ παρόντος ὀριζόμενα θέματα, ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν περί Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων διατάξεων τοῦ παρόντος νόμου.

Μεταβολὴ ἀσφαλιστικοῦ φορέως.

Ἄρθρον 51.

1. Προκειμένου περί ἠσφαλισμένων, οἵτινες διετέλεσαν διαδοχικῶς ἠσφαλισμένοι εἰς πλείονας τοῦ ἐνὸς Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ κυρίας ἀσφαλίσεως, οὗτοι δικαιούται συντάξεως ἢ ἐπιδοτήματος τύπου συντάξεως, παρὰ τοῦ τελευταίου Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, παρ' ᾧ ἐτύγχανον ἠσφαλισμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κινδύνου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῆς διαποιήσεως αὐτῶν νομοθεσίας, ἐφ' ὅσον ὅσον ἐπραγματοποιήσαν 300 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τοῦ Ὄργανισμοῦ τούτου καὶ παρήλαε διετία τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ὑπαγωγῆς των εἰς αὐτήν.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ τελευταῖος Ὄργανισμὸς ὑποχρεοῦται ὅπως συνυπολογίσῃ ἀπᾶσας τὰς ἡμέρας ἐργασίας, τὰς πράγματι πραγματοποιηθείσας ἐν τῇ ἀσφαλίσει ἐτέρων Ἀσφαλιστικῶν Ὄργανισμῶν κυρίας ἀσφαλίσεως πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς τοῦ ἠσφαλισμένου εἰς τὴν ἀσφάλισιν αὐτοῦ. Τόσον διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως ἐὰν τοῦτο ποικίλλῃ ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπαγωγῆς εἰς τὴν ἀσφάλισιν, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως χρονικῶν προϋποθέσεων, ἔσται τῆς διαποιήσεως αὐτῶν νομοθεσίας.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπαλήθευσιν τοῦ κινδύνου, ὁ ἠσφαλισμένος δὲν συνεπλήρωσε διετή ὑπαγωγὴν του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὄργανισμοῦ καὶ 300 τοῦλάχιστον ἡμέρας ἐργασίας ἐν τῇ ἀσφαλίσει τούτου, δικαιούται συντάξεως κατὰ τὰς ὑπὸ τῆς νομοθεσίας τοῦ τελευταίου Ὄργανισμοῦ, προελεπούμενας προϋποθέσεις καὶ ὅρους, ττροουμένης καὶ τῆς διατάξεως τοῦ προηγούμενου ἐδαφίου, αὕτη ὅμως καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, εἰς τὸν ὁ ἠσφαλισμένος ὑπέχθη τὸν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἡμερῶν ἐργασίας ἐν ἀσφαλίσει.

Ὁ συνυπολογισμὸς τῆς παρ' ἐτέροις Ὄργανισμοῖς κυρίας ἀσφαλίσεως πραγματοποιηθεισῶν ἡμερῶν ἐργασίας, κατὰ τὰ ἐν τῷ δευτέρῳ ἐδαφίῳ τοῦ παρόντος ἄρθρου ὀριζόμενα, τόσον διὰ τὴν ἐξέυρεσιν τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως, ὅσον καὶ διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν ἀπαιτουμένων χρονικῶν προϋποθέσεων συντάξεως, πραγματοποιεῖται ὅπου μεταφορᾶς ἀτομικοῦ λογαριασμοῦ, ἐπεσογόμενων αὐτοῦ αὐτῶν συνυπολογισμῶν.

2. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις δὲν ἐφαρμόζονται ἰσάκεις κατὰ τὴν διακοπὴν τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τινὶ Ὄργανισμῷ, εἰς τὸν ὑπέχθη ὁ ἠσφαλισμένος πρὸ τῆς ὑπαγωγῆς του εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ τελευταίου Ὄργανισμοῦ τοῦ ἀπομένοντος τὴν συντάξιν. Ἐν τῇ ἐπιπτώσει, ἢ ἐπισσοφῆς εἰσφορῶν, ἢ συντάξεως παρὰ τούτου καὶ ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ λαμβάνων ταύτην.

3. Αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται ἀναλόγως καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις διαδοχικῆς ὑπαγωγῆς εἰς πλείονας τοῦ ἐνὸς φορέως ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως, ὡς καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις μεταβολῆς φορέως ἀνακούντος ἀσφάλισιν κατὰ τῆς ἀσθενείας.

4. Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μέτρῳ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου ἐκκρεμοῦσῶν ὑποθέσεων μεταφορᾶς ἀτομικῶν λογαριασμῶν ἀπὸ ἐνὸς Ὄργανισμοῦ εἰς ἕτερον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παρ. 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. 694)1937. αἵτινες καταργοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τῶν ἐκκρεμοῦσῶν ὡς ἀνω ὑποθέσεων ὡς καὶ πᾶσι εἰσδησίαις συναφῶς τοιαύτης, ἣτις ἔθελε προκύβηαι εἰς τὸ μέλλον, ρυθμιζομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου.

5. Τυχόν ἀμφισβητήσεις κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιλύονται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας μετὰ γνώμην τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας Συμβουλίου Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως.

6. Κατ' ἐξαιρέσει, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐκτακτῶς ἡμεριόμισθιο καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπάλληλοι τοῦ Δημοσίου, ὑπαχθόντες ἐπὶ ὀρισμένῳ χρόνῳ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ Κλάδου ἀναπηρίας, γήρατος καὶ θανάτου τοῦ Ι.Κ.Α., ἤθελον δικαιοῦσθαι συντάξεως παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἐὰν διὰ τὴν ἀπονο-

μὴν καὶ τὸν ὑπολογισμὸν ταύτης λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ χρόνος τῆς κατὰ τ' ἀνωτέρω ἀσφαλίσεως αὐτῶν παρὰ τῷ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται ὅπως καταβάλλῃ εἰς Δημοσίον τὰς διὰ λογαριασμῶν τῶν οὕτω συντετακτομένων καταβληθείσας εἰς τὸ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου διὰ τὸν κλάδον ἀναπηρίας, γήρατος, θανάτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Κυρώσεις καὶ τελικαὶ καὶ μεταβατικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρον 52ον

Εἰδικὴ Προστασία Προσωπικοῦ Ι.Κ.Α.

1. Τὰ μέλη τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., τῶν τακτικῶν καὶ εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν αὐτοῦ καὶ τῶν πάσης φύσεως λοιπῶν συλλογικῶν ὀργάνων τοῦ Ἰδρύματος τὰ μέλη τῶν Διοικητικῶν Ἀσφαλιστικῶν Δικαστηρίων, τὸ ὑπαλληλικὸν καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν αὐτοῦ καὶ πᾶν πρόσωπον παρέχον οἰασθήποτε ὑπηρεσίας πρὸς αὐτὸ ἢ τοῦς παρ' αὐτῷ ἠσφαλισμένους, εἰς οἰανδήποτε νομικὴν σχέσιν καὶ ἂν τελῇ πρὸς αὐτὸ, ὑπέχουσιν ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων των τὰς ποινικὰς εὐθύνας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

2. Ὡς πρὸς τὴν κατάσχισιν καὶ ἐκχώρησιν τοῦ μισθοῦ καὶ ἀποζημιώσεων ἐν γένει τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ τοῦ Ι.Κ.Α. ἐφαρμόζονται αἱ ἐκάστοτε ἰσχύουσαι, περὶ κατασχέσεως καὶ ἐκχώρησεως τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις.

Στερήσεις καὶ ἐκπτώσεις ἐκ τῶν παροχῶν.

Ἄρθρον 53ον.

1. Ὁ ἠσφαλισμένος ἢ ὁ συνταξιούχος, ἐὰν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως τιμωρηθῇ δι' ἀδίκημα σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν ἀσφάλισιν, διαπραχθὲν εἰς βάρος τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ πάσης φύσεως προσωπικοῦ αὐτοῦ, δύναται νὰ στερῆται δι' ἀποφάσεων τῶν διὰ Κανονισμοῦ ὀρισθησομένων ὀργάνων, τῶν εἰς χρῆμα παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶν τριῶν μηνῶν. Ὁ οὕτω στερούμενος τῶν παροχῶν ἠσφαλισμένος δὲν ἀπαλλάσσεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς στερήσεως, τοῦ βαρύνοντος αὐτόν, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 25. τμήματος τῶν εἰσφορῶν.

2. Ὁ ἠσφαλισμένος ἢ ὁ συνταξιούχος, ἐὰν ποιῆται, αὐτὸς ἢ μέλος τῆς οἰκογενείας του, κατάχρησιν τῶν παροχῶν τῶν κλάδων ἀνεργίας καὶ ἀσθενείας εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, δύναται νὰ στερηθῇ τῶν ἐπ' αὐτῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ χρόνον οὐχὶ μακρότερον τῶ 3 μηνῶν, κατὰ τὰς διατάξεις κανονισμοῦ. Διὰ τὸν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης στερούμενον τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως ἠσφαλισμένον, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τῆς προηγούμενης παραγράφου.

Ποινικαὶ κυρώσεις.

Ἄρθρον 54ον.

Ἐὰν δὲν συντρέχῃ περίπτωσις ἐφαρμογῆς αὐστηροτέρων ποινικῶν διατάξεων, τιμωρεῖται :

1. Διὰ κρατήσεως ἢ διὰ προστίμου ἢ δι' ἀμφοτέρων τῶν ποινῶν τούτων, πᾶς ὅστις δι' ἀπροεῖρα συμπεριφορᾶς εἰς τὰ γραφεῖα καὶ λατρεία τοῦ Ι.Κ.Α. δυσχεραίνει τὸ ἐν αὐτοῖς ἐπιτελούμενον ἔργον.

2. Διὰ τῶν ποινῶν τοῦ ἄρθρου 458 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος α) πᾶς ὅστις παραβαίνει τοὺς ὀρισμοὺς τῶν ἄρθρων 25 καὶ 26 τοῦ παρόντος καὶ τῶν βᾶσει τούτων ἐκδηδόμενων Κανονισμῶν

β) τὰ περί ὧν ἡ § 10 τοῦ ἄρθρου 26 ὄργανα ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῶν ὀρισμῶν αὐτῆς.

3. Εἰς ἐργαζόμενα μὴ συμμορφούμενα πρὸς τὰς ἐν τῆς κειμένης νομοθεσίας ἐπιβληθέντας αὐτοῖς ὑποχρεώσεις περὶ μέτρων ὑγιεινῆς καὶ ἀσφαλείας τῶν ἠσφαλισμένων εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας, δύνανται κατὰ τὰς διὰ τοῦ κανονισμοῦ ὀρισθησόμενα αἱ Τ.Δ.Ε. τῶν εἰσδησίων Ὑπ)των νὰ ἐπιβαρύνωσι τὸ πᾶν μέχρι 50 ο)α. τὰ βαρύνοντα ταῦτα ἐν λόγῳ ἐργαζόμενα τμήματα τῶν εἰσφορῶν.

Προσωπικὸν συγχωνευομένων Ταμείων εἰς τὸ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 55ον.

1. Τὸ πάσης φύσεως διοικητικὸν προσωπικὸν τοῦ συγχωνευομένου Ταμείου μετατάσσεται ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διατηρούμενον ὡς ὑπερᾶριθμον προσωπικὸν αὐτοῦ μέχρι τῆς κατὰ τὰς ἐπομένους παραγράφους ἐντάξεως αὐτοῦ.

2. Το ούτω διατηρούμενον διοικητικόν προσωπικόν εντάσσεται βάσει των τυπικών και ουσιαστικών αὐτοῦ προσόντων, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου τοῦ Ι.Κ.Α., λαμβανόμενης ἐντὸς βιμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως εἰς θέσεις καὶ βαθμοὺς τοῦ Ι.Κ.Α., ἀναλόγους πρὸς τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ αὐτοῦ προσόντα καὶ τὰ προβλεπόμενα τοιαῦτα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν εἰς αὐτὸ κατατάσσεται θέσεων τοῦ Ι.Κ.Α. Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου τῆς τοιαύτης κατατάξεως οἱ ἀνωτέρω δικαιούνται τῶν ἀποδοχῶν τῆς θέσεως εἰς ἣν κατετάγησαν.

Οἱ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω προσωπικοῦ μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει τυπικῶν καὶ οὐσιαστικῶν προσόντων νὰ ἐνταχθῶσιν εἰς θέσιν τινὰ τοῦ Ι.Κ.Α. διατηροῦνται παρ' αὐτῷ ὡς υπεράριθμοι.

Οἱ ἐκ τούτων παραιτούμενοι ἐντὸς τριμήνου ἀπὸ τῆς συγχωνεύσεως ὡς καὶ οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι τὴν μετάταξιν ἢ τὴν ἐντάξιν δικαιούνται ἐκ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου 2112 προβλεπομένης, μὴ δυναμένης ὅμως νὰ υπερβῇ τοὺς 30 μισθοῦς.

Οἱ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἀποχωροῦντες διὰ τὴν τυχὸν συνταξιοδοτήσιν των παρὰ τοῦ Ταμείου Ἐπικουρικής Ἀσφαλίσεως Προσωπικοῦ Ὁργανισμῶν Κοινωνικῆς Ἀσφαλίσεως, θεωροῦνται ὡς ἀπολυόμενοι λόγῳ καταργήσεως θέσεως.

Κατὰ τῶν ἀνωτέρω ἀποφάσεων περὶ ἐντάξεως ἐπιτρέπεται ἢ ὑποβολὴ αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τῆς παρ. 1 τοῦ ἀρθροῦ 23 Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ὑποβαλλομένης ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ κατατάξεως ἢ μὴ ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου.

Αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ αἰτήσεων ἀναθεωρήσεως, δέον ὅπως ἐκδίδονται ἐντὸς μηνὸς τὸ βραδύτερον ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἀναθεωρήσεως.

3. Οἱ ἐκ τοῦ τακτικοῦ κυρίου ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ (ιατροὶ γενικῆς ἱατρικῆς καὶ εἰδικότητων καὶ ὁδοντίατροι) κατέχοντες ὀργανικὰς θέσεις παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ καὶ ἀμειβόμενοι διὰ μισθοῦ ἢ παγίας ἀποζημιώσεως, μετατάσσονται εἰς θέσεις ἱατρῶν θεραπευτῶν τοῦ Ι.Κ.Α. ἐπὶ παγία ἀποζημιώσει, προσλαμβάνοντες ἅμα τὴν νομικὴν θέσιν τῶν ἱατρῶν τοῦ Ι.Κ.Α. τῆς κατηγορίας ταύτης, ἐφ' ὅσον συμπληρώσαν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως διετὴ τοῦλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ καὶ ἔχον τὰ διὰ τὰς ἀνωτέρω θέσεις τοῦ Ι.Κ.Α. προβλεπόμενα προσόντα. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἀπολύονται λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ἀποζημιώσιν ἴσην πρὸς τὸ διπλάσιον τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν των.

Οἱ ἐκ τούτων ἔχοντες τὰ προσόντα διὰ τὴν κατάληψιν θέσεων ἱατρῶν ἐλεγκτῶν τοῦ Ι.Κ.Α., ὄντες δὲ μόνιμοι ὑπάλληλοι τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως δύνανται μετ' ἀπόφασιν τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ Συμβουλίου νὰ καταταγοῦν καὶ εἰς θέσεις ἱατρῶν Ἐλεγκτῶν τοῦ Ι.Κ.Α.

Ὁ μισθὸς ἢ ἡ παγία ἀποζημιώσις τῶν κατὰ τὴν παρούσαν παράγραφον μετατασσόμενων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἔχόντων δεκάετη παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ ὑπηρεσίαν δὲν δύνανται ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι κατωτέρα τοῦ μισθοῦ ἢ τῆς παγίας ἀποζημιώσεως, ἢν ἐλάμβανον παρὰ τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως.

5. Τὸ πάσης φύσεως δευτερεύον ὑγειονομικόν προσωπικόν (μαῖται, νοσοκόμοι κλπ.) τοῦ συγχωνευμένου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείου, μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ἐφ' ὅσον ἔχει συμπληρώσει κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως διετὴ τοῦλάχιστον ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ. Ἄλλως ἀπολύεται δικαιούμενος ὡς ἀποζημιώσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ποσῶ ἴσου πρὸς τὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἀποδοχὰς του δύο μηνῶν.

Οἱ κατὰ τ' ἀνωτέρω μετατασσόμενοι εἰς τὸ Ι.Κ.Α. κατατάσσονται εἰς θέσεις καὶ βαθμοὺς κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς παρ. 2 τοῦ παρόντος ἀρθροῦ ἐφαρμοζομένου κατ' ἀναλογίαν καὶ τῶν διατάξεων τῆς παραγράφου ταύτης καὶ τῆς παραγράφου 3.

6. Ἀπὸ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ὀριστικῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω μετατάξεως ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀργανικῶν θέσεων τοῦ Ἐθνομαιεῦς ἀυξάνεται ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ κατὰ τὰς

προηγουμένας παραγράφους ἐκάστοτε κατατασσόμενου εἰς τὸ Ι.Κ.Α. διοικητικοῦ καὶ κυρίῳ καὶ δευτερεύοντος ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, εἰς αὐτὸ ἐντάσσεται τοῦτο ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως, τῆς σχετικῆς περὶ ἐντάξεως ἀποφάσεως δημοσιευμένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Αἱ δυνάμει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως δημιουργούμεναι ὀργανικαὶ θέσεις εἰς τὸ Ι.Κ.Α., δύνανται νὰ καταργηθῶσιν δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ., δημοσιευομένην ἐντολῶν τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἅμα τῇ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀποχωρήσει ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ι.Κ.Α. τῶν ἐνταχθέντων εἰς ταύτας.

7. Τὸ ὀρισθῆποτε ὑπηρετούν ἐκτακτον καὶ ἐπὶ συμβάσει ἢ ἡμερομισθίῳ προσωπικόν εἰς συγχωνευόμενον Ταμείον, μετατάσσεται εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὡς υπεράριθμον αὐτοῦ προσωπικόν μετὰ τὰς αὐτὸ ἐλάμβανε ἀποδοχὰς κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως, διατηρούμενον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ, ἐφ' ὅσον χρόνον καθορίζει ἢ περὶ προσλήψεως τοῦ ἀποφασιστοῦ συγχωνευομένου Ταμείου, ἀπολυόμενον μετὰ τὴν πάροδον αὐτοῦ ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῷ ἀποζημιώσεως ἴσης πρὸς τὸ διπλάσιον τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. 2112 προβλεπομένης διὰ τοὺς ἰδιωτικούς ὑπαλλήλους. Ἐὰν ἡ πρόσληψις τοῦ ὡς ἄνω προσωπικοῦ παρὰ τῷ συγχωνευμένῳ Ταμείῳ ἐγένετο διὰ χρόνον ὀριστον, τοῦτο δύνανται ν' ἀπολύεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Συμβουλίου, παραφυλασσομένης τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 5 παρ. 7, ὅποτεδήποτε μετὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συγχωνεύσεως ἐπὶ τῇ καταβολῇ αὐτῷ τῆς ὡς ἄνω ἀποζημιώσεως.

8. Διὰ Κανονισμοῦ θάλου ὀρισθῆ τὰ τῆς ἀναγνωρίσεως προϋπηρεσίας ὡς τοιαύτης παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. εἰς τὸ ἐντασσόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων τοῦ παρόντος προσωπικόν τῶν συγχωνευομένων Ταμείων ὡς καὶ τὰ τῆς ἀρχαιότητος αὐτοῦ.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ Κανονισμοῦ θάλει ρυθμισθῆ καὶ πᾶν ζήτημα γεννώμενον ἐκ τῆς τυχὸν λειτουργίας παρὰ τοῖς συγχωνευομένοις Ταμείοις Ἐιδικῶν λογαριασμῶν Προνοίας ὑπὲρ τοῦ Προσωπικοῦ αὐτῶν.

Ὑπολογισμὸς ἐπιδομάτων καὶ συντάξεων συγχωνευομένων Ταμείων.

Ἄρθρον 56.

1. Πρόσωπα λαμβάνοντα ἐπίδομα ἀνεργίας παρὰ τοῦ Ταμείου Ἀνεργίας κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντα τοῦτο παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς προβλεπομένους παρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος διατάξεων καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τούτων, προβλεπομένην διάρκειαν καὶ ποσόν.

2. Πρόσωπα λαμβάνοντα ἐπίδομα ἀσθενείας καὶ μητρότητας παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου, ἐξακολουθοῦν δικαιούμενα τούτων ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς προβλεπομένους παρὰ τῶν ἐν ἰσχύϊ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς χορηγήσεως τοῦ ἐπιδόματος διατάξεων καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τούτων προβλεπομένην διάρκειαν, ἔστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς προϋποθέσεις τοῦ παρόντος Νόμου. Ἐὰν ὅμως ταῦτα εἶναι κατώτερα κατὰ ποσόν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων, καταβάλλονται αὐτοῖς τὰ ὑπὸ τοῦ παρόντος ὀριζόμενα.

Εἰδικῶς, οἱ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος τυχάνοντες ἀπὸ διετίας τοῦλάχιστον ἐπιδόματος ἀσθενείας λόγῳ φυματιώσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α., συνεχίζουσι τὴν ἐπίδοτήσιν των βάσει τῆς ἀνωτέρω διατάξεως ἐπὶ 360 ἡμέρας ἀπὸ ταύτης, δικαιούμενοι μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὡς ἄνω 360 ἡμερῶν εἰδικῶν ἐπιδόματος ἴσου πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπόμενον εἰδικὸν ἐπίδομα ἀναπροσαρμογῆς ἔστω καὶ ἂν δὲν πληροῦν τὰς διὰ τὴν χορηγήσιν αὐτοῦ προβλεπομένας χρονικὰς προϋποθέσεις, ἐφ' ὅσον δὲ πάντως πληροῦν τοὺς ὅρους τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἀρθροῦ 28 τοῦ παρόντος καὶ δι' ὅσον χρόνον προβλέπεται ἢ καταβολῇ τούτου.

3. Αἱ διατάξεις τοῦ πρώτου ἐδαφίου τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐφαρμόζονται κατ' ἀναλογίαν καὶ διὰ τοὺς ἐπιδοτούμενους λόγῳ ἀσθενείας ἢ μητρότητας τῶν συγχωνευομένων εἰς τὸ Ι.Κ.Α. Ταμείων, ἐφ' ὅσον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως ἐλάμβανον ἐπίδομα ἀσθενείας ἢ μητρότητας.

4. Οἱ συνταξιούχοι Εἰδικῶν Ταμείων συγχωνευομένων κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ παρόντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α., ἐξακολουθοῦν συνταξιοδοτούμενοι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐπομένου τῆς συγχωνεύσεως μηνός, οἱ ἀνωτέρω δικαιούνται τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος προβλεπομένων συντάξεων, ὑπολογιζομένων, ἐξάσει τῶν οἰκείων διατάξεων τούτου, ἐφαρμοζομένης καὶ τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου ὁ τοῦ ἄρθρου 26, ἐφ' ὅσον πληροῦν τὰς κάτωθι προϋποθέσεις:

α) Ὑπερέβησαν προκειμένου περὶ ἄρρένων τὸ 60ὸν καὶ προκειμένου περὶ θηλέων τὸ 55ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας ἢ

β) πληροῦν τὰς προϋποθέσεις συνταξιοδοτικῆς λογικῆ ἀνικανότητος τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 2 ἢ

γ) συνταξιοδοτοῦνται ὡς μέλη οἰκογενεῖας θινόντης ἠσφαλισμένου ἢ συνταξιούχου καὶ πληροῦν τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 28 παρ. 6 ὀριζόμενας προϋποθέσεις, χαρακτηρισμοῦ τῶν ὡς μελῶν οἰκογενεῖας δικαιουμένων συντάξεως.

Ἐὰν ὅμως οἱ ἀνωτέρω ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως μεγαλύτερον πῶδόν τῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἀπονεμητέας αὐτοῖς συντάξεως, συνεχίζουσι λαμβάνοντες τὴν ἀνωτέραν τοιαύτην.

Μὴ συντρεχουσῶν τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω προϋποθέσεων οἱ συνταξιούχοι τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου ἐξακολουθοῦν λαμβάνοντες παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. τὴν ἢν ἐλάμβανον κατὰ τὸν χρόνον τῆς συγχωνεύσεως σύνταξιν παρὰ τοῦ συγχωνευμένου Ταμείου.

Καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ

Ἄρθρον 57.

1. Ἐργοδοτοὶ ὀφείλοντες καθυστερούμενας εἰσφοράς εἰς τὸ Ι.Κ.Α. καὶ τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας, κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος νόμου, ἀπαλλάσσονται παντὸς προσθέτου τέλους καὶ τόκου, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ἤθελον τακτοποιήσει ταύτας. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἀνω προθεσμίας αἱ ὡς ἀνω καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ ἐπιβαρύνονται δι' ἐφ' ἅπαξ τέλους 50 ο)ο. Ὄφειλέται ἐκ προσθέτων τελῶν ἀπαλλάσσονται τῆς ὑποχρέσεως πρὸς πληρωμὴν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον ἤδη κατέβαλον τὰς εἰσφοράς, εἰς ἅς ἀφοροῦν ταῦτα. Ἡ ὑποχρέωσις πρὸς καταβολὴν τόκου ἐπὶ τῶν καθυστερούμενων εἰσφορῶν καταργεῖται, ἀφ' ἧς ἰσχυρῶν. Τυχὸν ὅμως καταβληθέντες τοιοῦτοι δὲν ἐπιστρέφονται.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., δημοσιευθεσμένης ἐπιμελεῖα τοῦ Προέδρου τούτου εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ληφθεσμένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ κατατάξεως τῶν ἠσφαλισμένων εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις ἀποφάσεώς του, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 24, παρ. 4 τοῦ παρόντος, δύναται νὰ ὀρισθῇ ὅτι αἱ μὴ πῶ βεβαιωθείσαι παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. καθυστερούμεναι εἰσφοραὶ μέχρι τῆς ἡμερομηνίας ταύτης, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει, διὰ ὑπολογίζονται ἐξάσει τῶν τεκμαρτῶν ἡμερομισθίων τῆς κλάσεως εἰς ἣν διὰ καταταχθέντων οἱ ἠσφαλισμένοι, δι' οὗς ὀφείλονται αἱ εἰσφοραὶ.

2. Καθυστερούμεναι ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ παρ' ἠσφαλισμένων προαιρετικῶς συνεχιζόντων τὴν ἀσφάλισίν των παρὰ τῷ Ι.Κ.Α. κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, διὰ χρόνον μεταγενέστερον τῆς 1ης Μαΐου 1949 ὑπολογίζονται ἐξάσει τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 41 παρ. 4 τοῦ παρόντος γενησομένην κατὰ τὰς τῶν εἰς ἀσφαλιστικὰς κλάσεις, ἐξοφλοῦνται δὲ ὑποχρεωτικῶς ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ προθεσμίας ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ἐπὶ ποινῇ ἐκπτώσεως ἐκ τοῦ δικαιώματος πρὸς πραιτέρω προαιρετικὴν συνέχισιν τῆς ἀσφαλίσεως.

3. Αἱ διατάξεις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Α. Ν. 1022)46 «περὶ κανονισμοῦ τοῦ τρόπου διοικήσεως καὶ λειτουργίας τῶν ὀργανισμῶν κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως κλπ. δὲν ἐφαρμόζεται διὰ τὸ Ι.Κ.Α. ἀφ' ἧς ἰσχυρῶν.

4. Τὸ Δημόσιον ἀπαλλάσσεται ἐκ τῶν μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὀφειλομένων ὑπὸ τούτου πρὸς τὸ Ταμεῖον Ἀνεργίας εἰσφορῶν, τυχὸν ὅμως καταβληθείσαι τοιαῦται δὲν ἀναζητοῦνται.

Ἀνασυγκρότησις Συλλογικῶν ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 58.

Τὰ ὑφιστάμενα κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου συλλογικὰ ὀργανα τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἃ προβλέπεται διάφορα σύνθεσις ὑπὸ τοῦ παρόντος, θάβουσι ἀνασυγκροτηθῆν ἐντὸς διμήνου ἀπὸ ταύτης, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος, τῆς φητείας τῶν ὑφισταμένων τοιούτων θεωρουμένης, ὡς ληξάσης ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν νέων μελῶν.

Προκειμένου περὶ Ὑπ) των εἰς ἃ δὲν ἤθελε κριθῆ σκόπησις ἢ σύστασις Τ.Ε.Ε. καὶ Τ.Δ.Ε. συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 13 παρ. 9 καὶ 17 παρ. 9 τοῦ παρόντος, τὰ ἤδη λειτουργοῦντα τοιαῦτα ἀπαλλάσσονται τῶν καθιζόντων των μετὰ πάροδον διμήνου ἀπὸ τῆς ἐναρξέως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ὑποχρεωτικὴ συνέχισις τῆς ἀσφαλίσεως παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α.

Ἄρθρον 59.

Κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν συγχωνεύσεως εἰδικῶ Ταμείου εἰς τὸ Ι.Κ.Α., τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποχρεοῦται ὅπως συνεχίξῃ τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς τὸ συγχωνευμένον Ταμεῖον ἀσφαλιζομένων προσώπων ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχη εἰσέτι ἐπεκταθῆ εἰς τὴν περιοχὴν ἀπασχολήσεως τούτων, ἐπεκτεινομένης αὐτομάτως τῆς ἀσφαλίσεως του καὶ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα ταῦτα.

Καταργούμεναι διατάξεις.—Ἰδιωτικαὶ ἀσφάλειαι κλπ.

Ἄρθρον 60.

1. Ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος καταργεῖται ὁ Νόμος 6298)34 «περὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων» πλὴν τῶν ἄρθρων 19 παρ. 9α καὶ 9β, 61, 62 καὶ 63, ὡς ἐτροποποιήθησαν καὶ συμπληρώθησαν μεταγενεστέρως καὶ ὁ Α.Ν. 118)45 «περὶ ἀσφαλίσεως κατὰ τῆς ἀνεργίας τῶν μισθωτῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συμπληρώθη μεταγενεστέρως, πλὴν τοῦ ἄρθρου 9, καὶ τῶν μὴ ἀσφαλιστικοῦ περιεχομένου διατάξεων τούτου καταργουμένης συγχρόνως καὶ πάσης διατάξεως τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας ἀντιτιθεμένης εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Μέχρις ἐκδόσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων κανονισμῶν ἰσχύουσιν εὐθέως ἢ ἀναλογικῶς αἱ διατάξεις τῶν ἤδη ἰσχυόντων κανονισμῶν τοῦ Ἰδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὸν παρόντα νόμον.

Προκειμένου εἰδικῶς περὶ Κανονισμῶν ρυθμιζόντων τὰ τῆς καταστάσεως ἐν γένει τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἰδρύματος, αἱ τυχόν ὑπὸ τούτων ἢ παρ' ἑτέρων διατάξεων προβλεπόμεναι ἐγκρίσεις ἀποφάσεων ὀργάνων τοῦ Ι.Κ.Α. παρὰ τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργείου δὲν ἀπαιτοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων παραγουσῶν πάντα τὰ ἔννομα ἀποτελέσματα αὐτῶν καὶ ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τούτων, δημοσιευομένων δὲ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἐὰν ἀπαιτεῖται τοιαύτη δημοσίευσις, ἐντολῇ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ τοῦ ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. ἐξουσιοδοτηθεσμένου πρὸς τοῦτο Γενικοῦ Διευθυντοῦ.

Αἱ ἀρμοδιότητες τῶν γραφείων εὐρέσεως ἐργασίας περιερχοῦνται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ι.Κ.Α. καταργουμένης πάσης ἄλλης σχετικῆς διατάξεως καὶ ἀπαγορευομένης τῆς συστάσεως ἰδιωτικῶν ἢ ἄλλων τοιούτων. Τὰ τῆς συστάσεως καὶ τὰ τοῦ τρόπου λειτουργίας αὐτῶν θάβουσι ρυθμισθῆν δι' εἰδικῶν κανονισμῶν.

Μέχρις ἐκδόσεως τῶν κανονισμῶν τούτων διέπονται ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος διατάξεων.

2. Αἱ τυχόν ἐκαστοτε ἰσχύουσιν διατάξεις περὶ ὑποχρεωτικῆς προσλήψεως μισθωτῶν, συνδεομένων διὰ συμβάσεως ἐργασίας ἰδιωτικῶν δικαίου μέσω τῶν Γραφ. Εὐρέσεως Ἐργασίας, καὶ αἱ τυχόν τοιαῦται περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀναγγελίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς καταγγελίας τῶν ὡς ἀνω συμβάσεων δὲν ἐφαρμόζονται διὰ τὸ Δημόσιον. Αἱ ἐνεργοῦσαι ὅμως τὰς προσλήψεις ἢ καταγγελίας τοιούτων συμβάσεως δικαιοδικαὶ ἀρχαὶ ἢ ἄλλα δημόσια ὄργανα ὑποχρεοῦνται ὅπως ἀναγγέλλουσι εἰς τὰ οἰκεία Γραφεῖα Εὐρέσεως Ἐργασίας πᾶσαν τοιαύτην πρόσληψιν ἢ καταγγελίαν, χωρὶς ὅμως ἢ παράλειψις τῆς τοιαύτης ἀναγγελίας νὰ συνεπάγεται οἰανδήποτε ἀτικὴν ἢ ποινικὴν κύρωσιν ἢ ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως ἐναντι τοῦ μισθωτοῦ ἢ πρίτων ἐναντι τοῦ Δημοσίου.

3) Εἰς περίπτωσιν ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν ἢ θανάτου, ὀφειλομένου εἰς ἀτύχημα ἐκ βιαίου συμβάντος ἐπελθόντος ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἐργασίας ἢ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς, ἐὰν ὁ παθὼν περιλαμβανεται μετὰ τῶν ἀσφαλιστῶν κατὰ τὸν παρόντα νόμον προσώπων ἢ ἐν περιπτώσει θανάτου του, τὰ ἐν ἄρθρῳ 28 παραγρ. 6 ἀναφερόμενα πρόσωπα, δικαιούνται τῶν παροχῶν τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ παρόντος νόμου, ὁ οἰκείος ἐργοδότης ἀπαλλάσσεται τῆς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Β. Δ)τος τῆς 24ης Ἰου-

λίαν 1920 (περί κωδικοποιήσεως τῶν νόμων περί εὐθύνης πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ἐξ ἀτυχήματος ἐν τῇ ἐργατικῇ παθόντων ἐργαζομένων ἢ υπαλλήλων, ὡς κίται ἐτραποικιολογήσαν μεταγενεστέρως, ὑποχρεώσεως πρὸς καταβολὴν τῆς παρὰ τούτων προβλεπομένης ἀποζημιώσεως, ἐξέδωσαν νοσηλείας καὶ κηδεύσεως.

4) Αἱ παρὰ τῶν κατὰ τὸ Β. Διάταγμα, περί οὗ ἡ προηγουμένη παράγραφος, ὑποχρεῶν εἰς ἀποζημιώσιν, ἐν περιπτώσει ἀτυχήματος, συναρθεῖσαι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος Νόμου συμβάσεις, περί μεταβίβσεως τῶν διὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὑποχρεώσεων τῶν εἰς ἰδιωτικὰ ἀσφαλιστικὰ ἐπιχειρήσεις, διατηροῦνται ἐν ἰσχύϊ μέχρι τῆς λήξεώς των, οὐχὶ ὅμως πέραν τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος. Αἱ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος συναπτόμεναι ὡς ἄνω συμβάσεις παύουσιν ἰσχύουσαι, ἅμα τῇ ὑπαγωγῇ εἰς τὴν ἀσφάλισιν τῶν εἰς οὗς ἀναφέρονται μισθωτῶν.

5) Ἐὰν τὰ πρόσωπα τὰ παρέχοντα ἐργασίαν ἔναντι ἀμοιῶδῆς εἰς ἐργοδότην συμβεβλημένον κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον, ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν ἀσφάλισιν τοῦ παρόντος Νόμου ἐντὸς τοῦ ἔτους ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος Νόμου, τὸ μὲν τμήμα τῶν εἰσφορῶν τῶν βαρυνουσῶν τὸν ἐν λόγῳ ἐργοδότην μειοῦται διὰ τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ἰσχύος τῆς συμβάσεως κατὰ 25 ο)ο, ἢ δὲ ἐκ τῆς συμβάσεως δευτερευομένη ἰδιωτικῆ ἀσφαλιστικῆ ἐπιχειρήσεως, ἐὰν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέλθῃ ἀτύχημα εἰς τι τῶν ἐν λόγῳ προσώπων, ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ εἰς τὸ Ι.Κ.Α. τὸ ποσόν, ὅπερ ἐκ τῆς συμβάσεως ὄφειλε νὰ καταβάλῃ, πρὸς θεραπείαν τοῦ παθόντος καὶ ἀποζημιώσιν αὐτοῦ ἢ τῶν κληρονόμων του.

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἐὰν αἱ παρὰ τοῦ Ι.Κ.Α. χορηγηθεῖσαι ἢ χορηγητέαι κατὰ τὸν παρόντα Νόμον εἰς τὸν παθόντα ἢ τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 28 παράγραφος 6 παροχαί, ὑστεροῦσι κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ παρὰ τῆς ἰδιωτικῆς ἀσφαλιστικῆς ἐπιχειρήσεως, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καταβληθέντος εἰς τὸ Ι.Κ.Α. ὑποχρεοῦται ὁ ἐργοδότης νὰ καταβάλῃ τὴν διαφορὰν εἰς τὸν παθόντα καὶ τούτου θανόντος ἐκ τοῦ ἀτυχήματος, εἰς τὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρου 28 παράγραφος 6.

6. Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος, ὁ διορισμὸς τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Διευτοῦ θέλει ἀνεργηθῆ δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ληφθησομένης μετὰ γνώμην τοῦ Δ.Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. καὶ δημοσιευθησομένης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἄνευ τηρήσεως ἐτέρας τινος διατυπώσεως. Ἐὰν τὸ Δ. Σ. δὲν ὑποβάλῃ τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμην τῆς ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἠτηθῆ αὕτη παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, οὗτος δύναται νὰ προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Γεν. Διευτοῦ καὶ ἄνευ ταύτης.

7. Παρὰ τῇ Διευθύνσει Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας συνιστᾶται τμήμα Ἀσφαλιστικῆς νομοθεσίας, ἀξιοσημειωμένων τῶν ὀργανικῶν θέσεων Τμηματοάρχων β' ἢ α' τάξεως τῆς Κεντρικῆς αὐτοῦ Ὑπηρεσίας κατὰ μίαν. Εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ὡς ἄνω τμήματος ὑπάγεται ἡ μελέτη καὶ εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς διεπούσης τοῦ Ἀσφαλιστικοῦ Ὄργανισμοῦ, τοὺς ὑπαγομένους ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασίας νομοθεσίας καὶ γενικῶς τῶν ὑποβαλλομένων ὑπὸ τούτων προτάσεων τροποποιήσεων ἢ συμπληρώσεων τῆς νομοθεσίας των.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐφαρμογὴν τῆς παρούσης εἰς τὴν ἀνωτέρω θέσιν μετατάσσεται ἐπὶ τῷ βαθμῷ Τμηματοάρχου α' τάξεως, δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, ληφθησομένης μετὰ γνώμην τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Ὑπουργείου, ὁ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας πλέον τῆς πενταετίας ὑπηρετήσας κατ' ἀπόσπασιν καὶ κεκτημένος κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος τὸν βαθμὸν Τμηματοάρχου α' τάξεως ὑπάλληλος τοῦ Ι.Κ.Α. τοῦ εἰς τὸν βαθμὸν τούτον χρόνου ὑπηρεσίας του λογιζομένου διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν περαιτέρω προαγωγὴν ὡς χρόνου ὑπηρεσίας του παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ Ἐργασίας.

Μείωσις Εἰσφορῶν.

Ἄρθρον 61.

Δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου λαμβανομένων προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ μειοῦνται τὸ πλῆθος μέχρι 10 ο)ο καὶ διὰ χρονικὴν περίοδον μιᾶς πεντα-

ετίας κατ' ἀνωτάτην ὄριον, ὑπολογιζομένης ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος, αἱ ὑπὸ τοῦ παρόντος καθοριζόμεναι εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. διὰ τὰ πρόσωπα τὰ ἀπασχολούμενα εἰς ἐτέρας πλὴν τῆς περιοχῆς τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης περιφέρειας.

Ἐπέκτασις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς Δωδεκάνησον.

Ἄρθρον 62.

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α. ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας καὶ δημοσιευομένης διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, δύναται νὰ ἐπιτείνεσθαι ἡ ἀσφάλισις τοῦ Ι.Κ.Α. εἰς τὴν Δωδεκάνησον, ἄνευ τῆς τηρήσεως ἐτέρας τινος διατυπώσεως.

Ἡ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐπέκτασις τῆς ἀσφαλίσεως δεόν ὅπως ὡς πρὸς τὴν Ρόδον πραγματοποιηθῆ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1952.

Κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀσφαλίσεως εἰς τὴν Δωδεκάνησον αἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 25 εἰσφοραὶ, ὑπολογίζονται μειωμέναι κατὰ τὴν πρώτην 2ετίαν κατὰ 50 ο)ο κατὰ τὴν δευτέραν 2ετίαν κατὰ 30 ο)ο, κατὰ τὴν τρίτην 2ετίαν κατὰ 15 ο)ο καὶ ἀπὸ τοῦ ἐξόδου ἔτους εἰς ὀλόκληρον.

Ἄρθρον 63.

1. Διὰ τοῦ παρόντος κυροῦνται, ἀφ' ἧς ἐξεδόθησαν καὶ ἐξαιρουμένων ἰσχύουσαι ἅπασαι αἱ διοικητικαὶ πράξεις καὶ ἀποφάσεις δι' ὧν ἰδρύθησαν Ὑποκαταστήματα ἢ Τοπικὰ Παράρτηματα τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἐπεξετάθη ἡ ἀσφαλιστικὴ περιουχὴ τούτων Ὑποκαταστημάτων ἢ καὶ Παραρτημάτων.

2. Τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος ὑφιστάμενα πάσης φύσεως συλλογικὰ ὄργανα διοικήσεως καὶ ἐλέγχου τοῦ Ι.Κ.Α. ὧν ἡ θητεία τυχὸν ἔληξε, θεωροῦνται ὡς νομίμως ὑφιστάμενα καὶ λειτουργοῦντα μέχρι τῆς συγκροτήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος νόμου προβλεπομένων συλλογικῶν ὀργανῶν τηρουμένων πάντως τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 58.

3. Κυροῦται ἀφ' ἧς ἰσχυρῶν ἢ ὑπ' ἀριθ. 32610)47 κοινῆ ἀπόφασις τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐργασίας, ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 150 Φ.Ε.Κ. τῆς 10.10.47, τεύχος δευτέρου.

Ἄρθρον 64.

1. Τὰ ἐξέδοα διοικήσεως τοῦ Ι.Κ.Α. δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνουσι ποσοστὸν 10 ο)ο ἐπὶ τῶν ἐτησίων ἐσθῶν του. Κατὰ τὴν πρώτην πενταετίαν ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ παρόντος τὸ ἀνωτέρω ποσοστὸν δύναται νὰ ἀυξάνεσθαι προτάσει τοῦ Δ. Σ. τοῦ Ι.Κ.Α., δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, λαμβανομένης εἰσηγήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργασίας, μέχρι 15 ο)ο.

Ἄρθρον 65.

Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του ἐξαίρεται τῶν περὶ πόρων καὶ παροχῶν διατάξεων αὐτοῦ ὧν ἡ ἰσχύς ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ μηνὸς τοῦ μεθεπομένου ἐκείνου, τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκείνων δι' ἃς προβλέπεται διάφορος χρόνος ἰσχύος των, ὑπεβληθῆσεται δὲ εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς κύρωσιν ἅμα τῇ συνόδῳ ταύτης.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1951.

ΠΑΥΛΟΣ

Β.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΣΟΦ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Τὰ Μέλη

ΗΛ. ΛΑΓΑΚΟΣ, Ν. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΖΕΡΒΑΣ, Φ. ΖΑΓΜΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Γ. ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΣ, Ε. ΚΟΘΡΗΣ, Π. ΓΑΡΟΤΦΑΛΙΑΣ, Δ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Γ. ΜΟΛΗΣ, Κ. ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ, Δ. ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1951.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΗΛ. ΛΑΓΑΚΟΣ

(Ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου)